

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TRIPLE *Power* PLAY 2

JESSICA LYN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif hakkı © 2025 Jessica Lyn

authorjessicalyn.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap yapay zeka ile oluşturulmamıştır. Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar kurgusal bir şekilde kullanılmıştır ve yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitap serisi ilk olarak Eylül 2023'te Kindle Vella'da yayınlanmıştır. Studio

ENP tarafından düzenlenmiştir.

Kopyalama ve Düzeltme: The Fiction Fix

Kindle formatlama: Prince Finnick James @princefinnickreads Kapak

fotoğrafi: Michelle Lancaster @lanefotograf

Kapak tasarımı: Lori Jackson @lorilovesbookjackson

İÇİNDEKİLER

1. [Jackson](#)
2. [Aurora](#)
3. [Aurora](#)
4. [Ethan](#)
5. [Aurora](#)
6. [Ethan](#)
7. [Ethan](#)
8. [Aurora](#)
9. [Jackson](#)
10. [Ethan](#)
11. [Jackson](#)
12. [Jackson](#)
13. [Ethan](#)
14. [Aurora](#)
15. [Ricky](#)
16. [Jackson](#)
17. [Ricky](#)
18. [Jackson](#)
19. [Aurora](#)
20. [Aurora](#)
21. [Jackson](#)
22. [Aurora](#)
23. [Jackson](#)
24. [Aurora](#)
25. [Ricky](#)
26. [Jackson](#)
27. [Jackson](#)
28. [Ethan](#)
29. [Aurora](#)
30. [Ethan](#)
31. [Ethan](#)
32. [Aurora](#)

33. [Ricky.](#)
34. [Jackson](#)
35. [Aurora](#)
36. [Ethan](#)
37. [Jackson](#)
38. [Ethan](#)
39. [Ethan](#)
40. [Ethan](#)
41. [Jackson](#)
42. [Aurora](#)
43. [Ethan](#)
44. [Aurora](#)
45. [Ricky.](#)
46. [Ethan](#)
47. [Jackson](#)
48. [Ethan](#)
49. [Aurora](#)
50. [Ethan](#)
51. [Ethan](#)
52. [Jackson](#)
53. [Ethan](#)
54. [Ethan](#)
55. [Aurora](#)
56. [Ricky.](#)
57. [Jackson](#)

[Yazar Hakkında](#)

Sevgili Puck Bunnies,

Triple Power Play 2'yi okuduğunuz için teŖekkür ederiz.

Bu seri çılgın bir yolculuk. Lütfen tetikleyici uyarıları kontrol edin. İlk kitabı okuduysanız, Jax'in zihinsel sağlık sorunları ve bağımlılıkla mücadele ettiğini biliyorsunuzdur. Birinci kitap, Jackson'ın nüksetmesiyle sona erdi. İkinci kitap, onun geçmiş travmalarına ve zihinsel durumuna daha derinlemesine dalıyor. Bu, bazı okuyucular için zor olabilir.

İkinci kitabın birinci kitaptaki tüm sorularınızı yanıtlayacağını garanti edemem, ama umarım çoğunu yanıtlar. Her zaman üçüncü kitap ve belki birkaç novella daha çıkabilir. Arada bonus bölümler için lütfen sosyal medya hesaplarımı takip edin.

Bu karakterleri yaratmayı çok seviyorum ve umarım siz de onları okumaktan aynı derecede keyif alırsınız.

TeŖekkürler

, Jessica :)

Her şeyden önce, ruh sağlığınız önemlidir.

Bu kitap serisi karanlık bir romantizmdir.

Zihinsel hastalık ve bağımlılıkla ilgili temalar içerir; bunlara müdahaleci düşünceler ve fikirler, flashbackler ve halüsinasyonlar, geçmiş travma/istismar, TSSB, takıntı, manipülasyon ve madde kullanımı dahildir.

Herkesin ruhsal hastalık, travma, bağımlılık ve hamilelikle ilgili yolculuğu ve deneyimi farklıdır.

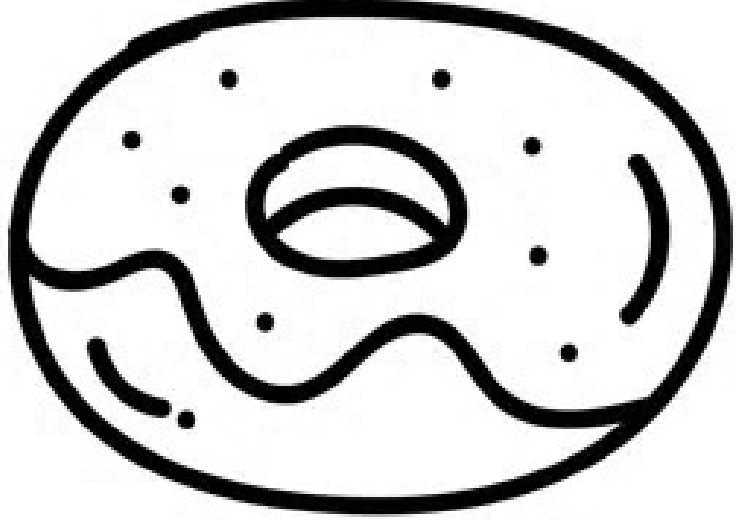
İçeriğin tam listesi ve tetikleyici uyarılar için authorjessicalyn.com adresini ziyaret edin.

Bu bir kurgu eseridir. Bu serideki karakterler kusurlu olmakla birlikte, sevgiyi hak etmedikleri anlamına gelmez.

Onları "düzeltmek" hikayenin konusu değildir.

Bu kitap serisi ilk olarak Eylül 2023'te Kindle Vella'da yayınlanmıştır. Güncel olaylar ve diğer benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kabuslarını kovacak bir kötü adam hayal edenler için, size Ethan Blackwood'u sunuyorum.

JACKSON

TELEFON YOK. Uber yok. Sadece zonklayan bir baş ağrısıyla otele doğru yavaş ve düşüncesizce yürüyüş. Muhabirler bitmek bilmeyen sorularıyla etrafımı sarıyor. Biri kapıyı kapatıyor, ben de onu kenara itiyorum. Yere düşüyor, kamerasını düşürüyor, ama ben hiç umursamıyorum.

İşler mantıklı gelmiyor. Dün gece geri döndüğümü hatırlamıyorum. Bu öğleden sonra yatakta, giyinik ve ölüm gibi hissederek uyandım.

Hard Rock, makul bir yürüme mesafesinde değil. Belki taksiye binmişimdir, ama sarhoşken otel odamı nasıl bulmuşum?

Yatağa atlayıp bu akşamdan kalmalıyı uyuyarak atlatmak istiyorum, ama yatağında telefonumu ve bir zarf bulduğumda paranoyam artıyor. Telefonumun daha önce orada olmadığını biliyorum; onu aramak için odayı adeta didik didik ettim. Etrafa bir bakış attığımda giysilerimin hala yere dağılmış olduğunu görüyorum. Temizlik yaparken onu bulan ve oraya koyan bir hizmetçi yok.

Ve zarf... Otel konaklamamın faturası olduğunu sanmıyorum.

Telefonumu elime aldığımda, bildirimlerle bombardımana tutulmadım; biri onları silmiş. Sadece Kyle'dan bir kısa mesaj var.

Bütün bunları ortadan kaldırabilirim.

Kyle, imajımı sadece kendisine yansıdığı için koruyor, ama bunun her zaman bir bedeli var.

Onu görmezden gelerek Aurora'dan bir şey var mı diye bakıyorum. Yok.

Neyle karşılaşacağımı bilmeme rağmen, onu aramaya çalışıyorum. Cevap yok, sesli mesaj yok. Beklediğim gibi beni engellemiş. Açıkçası onu suçlamıyorum, ama bu acıyı hafifletmiyor.

Zarfin içinde, Kyle'ın dün gece beni nasıl tehdit ettiğini, beni Hard Rock'a nasıl getirdiğini keşfediyorum: Ethan ve Aurora'nın bir lokantada öpüşürken çekilmiş fotoğrafları.

Yere çöküyorum, yatağa yaslanıyorum ve başımı geriye atıyorum. Keskin bir acı karnımı deliyor, mide bulantısı yeniden başlıyor.

Kriz geçirmeden önce Aurora ile konuşmak istedim. Yoksunluk belirtileri, neyi ve ne kadar aldığım bağlı olarak çok şiddetli olabilir. Vücudum şimdiden tanıdık semptomları gösteriyor: yorgunluk, ajitasyon, istek.

Bir de zihinsel kargaşa var, ama onun psikotik bir felakete ihtiyacı yok.

En azından benimle konuşmasa bile onu kontrol edebilirim.

Aurora iyi mi?

RICKY

Siktir git. Artık senin için çalışmıyorum.

Harika. Artık ona ulaşamıyorum. Onunla tartışabilirim, ama ne faydası olacak ki?

Diğer mesajlarımı gözden geçiriyorum, sarhoş halimin bir sürü saçma sapan mesaj göndermiş olmasını bekliyorum, ama Aurora'ya gönderdiğim bir dizi duygusal mesajdan başka bir şey yok. Hepsi bu.

Zihnim bulanık ve baş ağrım her dakika daha da kötüleşiyor.

Yorgunluktan gözlerimi kapatıp düşüncelerimin dolaşmasına izin veriyorum.

Bunu nasıl düzeltebilirim?

Göğsüm sıkışıyor, nefesim sıkışıyor ve ciğerlerime hava çekmek için çabalıyorum. Boğazım daralıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

Sadece hayatımın aşkını değil, varlığımı da kaybettim. O olmadan, ben sadece pişmanlık ve yalnızlıktan ibaretim. Hiçbir anlamı yok.

Bu seferki geçen seferkinden daha kötü. Bu sefer umudumuz ve geleceğimiz vardı. Neden bunu riske attım ki?

Neden bunu riske attım? Neden Kyle'ın tehditlerine boyun eğdim?

Zamanı geri alabilmek için her şeyi verirdim. TMZ'ye para verip fotoğrafları kaldırtabilirim, ama onun hafızasından o görüntüleri silemem.

Ve o fotoğraflardan sonra ne oldu? Ben bile bilmiyorum.

Aklım cevaplar arıyor, onu aldatmadığımı kanıtlayacak bir şey arıyor. Telefonumu alıp kendimi her bir lanet görüntüyü incelemek zorunda bırakıyorum.

Neyse ki, bu kızlara samimi bir şekilde dokunduğum fotoğraflar yok. Uyuşturucu kullandığım ve içki içtiğim fotoğraflarla başa çıkabilirim, ama başka birine dokunmuş, başka biriyle yatmış olsaydım... Vegas'taki en yüksek binayı bulur ve bu işi bitirirdim.

Şu anda düşünmesi garip, ama demiseksüel ya da onun gibi bir şey olduğumdan oldukça eminim. Sikim başkasına, özellikle de rastgele birine ilgi duymuyor. Güven sorunlarım var.

Fotoğrafları tekrar kaydırırken birden aklıma geldi, gecikmeli beynimde noktalar birleşti. Ben aptalın tekiyim. Her fotoğrafta tek başıma, tek bir açıdan çekilmiş, arka planda hiçbir şey yok. Kyle'ın veya başka birinin fotoğrafı yok, sadece ben varım.

Bu daha önce hiç olmamıştı çünkü Kyle her şeyi dikkatlice gizliyor. O kamuoyunun gözü önünde ve kötü alışkanlıklarının kanıtı, suçlamaya kadar gitmese bile siyasi çöküşüne yol açabilir.

Demir gibi bir gizlilik anlaşmasının yanı sıra sadakati nasıl garanti ediyor?

Şantajla.

Birisi dün geceki fotoğrafları alıp sattı. *Kyle*. Bundan eminim. Bunu daha önce de başkalarına yaptı — senatörlere, polisler, ünlülere, arkadaşlarına, kadınlara... uygunsuz pozlarda.

Ama kendi oğluna?

Neden bunu sorguluyorum ki?

Beni kontrol etme yeteneğinden zevk alıyor, benim zayıflıklarımın silah olarak yararlanarak sapkın hakimiyetini sürdürüyor. Annem, ruh sağlığım, Aurora... Hepsi onun hastalıklı oyunundaki piyonlar.

Her şeyi kaybettim, sırf beni sıkı bir kontrol altında tutabilsin, sapkın yaşam tarzını destekleyebilsin ve onsuz mahvolduğumu kanıtlayabilsin diye.

Çaresizlik öfkeye dönüşüyor ve tırnaklarım avuç içlerime batana kadar yumruklarımı sıkıyorum.

Beni tuzağa düşürdü. Aurora ile olan ilişkiyi mahvetti, Ethan ile olan ilişkiyi de.

Ve sonunda beni çileden çıkardı.

Düşünmeden telefonu alıp onun numarasını arıyorum. "Jack..."

"Ne istiyorsun lan? Güven fonumu mu istiyorsun? Alabilirsin."

Arka planda bir kalabalık sesler duyuluyor ve onun maçta olduğunu anlıyorum.

"Neden buzda değilsin?"

"O kadar aptal mısın? Ethan dün gecedan sonra beni oynatır mı sanıyorsun?"

Bir an sessizlik olur ve gürültü dağılmadan önce her zamanki haklı cevabını alırım. "Bunu yapamaz. Uyuşturucu testi olmadan hiçbir şeyi kanıtlayamaz. Genel müdürü arayacağım."

"Zahmet etme. Ben çoktan gittim. Bu sefer kendini aştın. İkimizi de mahvettin." Bu şiddetli baş ağrısı, planının ne kadar muhteşem bir şekilde başarısız olduğuna gülmememin tek nedeni. "Kendimi ve kariyerimi kurtarmaya çalışacağımı mı sandın? Aurora'yı tamamen unutarak, itibarımı düzeltmen için sana yalvararak geri döneceğimi mi sandın?"

"*Evlat,*" diye homurdanıyor, çocukken yumruğuyla eşlik eden bir uyarı.

"Bana zarar veremezsin. Tek istediğim Aurora ve sen onu yok ettiğine göre, tüm zamanımı New York'ta yalvararak geçireceğim. Güven fonumu unut. Hokeyi unut. Bırakıyorum. Bunu çevrene açıklamakta iyi şanslar."

"Dramatik olma. Kıçını buzun üzerine koy."

"Aurora'yı geri alana kadar beni buzda göremeyeceksin. Onu geri almak için elimden gelen her şeyi yapacağım ve bunun mümkün olduğunca kamuoyuna duyurulmasını sağlayacağım. Gerekirse Times Meydanı'nda reklam panoları kiralayacağım. Siktir, New York'a taşınacağım."

"Jackson. Sakın bunu yapmaya kalkışma! Dün gece sana söyledim, onu mahvedeceğim!" Onun gözdağı taktikleri anlamsız. Zarar çoktan verildi.

"Benden başka birini daha almaya izin vermeden önce seni ölü bulacaklar. Sen bittin. Ben işimi bitirdiğimde, sen de benimle aynı duruma düşeceksin: hiçbir şeyin kalmayacak."

Onun gevezeliklerini dinlemeye tenezzül etmiyorum. Telefonu kapatıp avukatımı, ardından menajerimi arıyorum. Sonra, mesajımı net bir şekilde iletmek için, arena güvenliğine onu ve çetesini süitinden çıkarmalarını söylüyorum.

AURORA

Uyku ile uyanıklık arasında, şehrin sesleri bilincime sızdığı ve bir anlığına hiçbir şey hatırlamadığım o mutluluk dolu an vardır.

Zamanda askıda kalırım, ne mutlu ne de üzgün.

Sonra gerçeklik başlar ve kalbim yeniden paramparça olur. Kalbim göğüs kafesine çılgınca çarpar ve ben orada yatıp sadece onu dinlerim.

İlk başta öyle yapmadım, ilk seferinde nefes nefese kaldım ve çirkin bir şekilde ağladım.

Şimdi ise, düzenli ritmine odaklanıyorum ve sevilmesi imkansız biri için neden bu kadar şiddetle attığını merak ediyorum.

Sonra suçluluk geliyor. Gitmemeliydim. Kalmak için yalvardı ama ben dinlemedim. Kalmalıydim. Gerçek olana kadar bunu uçuruma doğru haykırmak istiyorum.

Kalmalıydım.

Neden kalmadım?

Sonra korku geliyor — kendine zarar vereceği korkusu.

Ama ona ulaşıp umut vermek için kendimi zorlayamıyorum. Onunla konuşmak istemiyorum ve geri dönmesini de istemiyorum.

Kızgınım, çok kızgınım.

Sıcak bir gözyaşı yanağımdan süzülerek burnuma düşüyor ve ben onu silmeye tenezzül etmiyorum. New York şehrinin üzerinde uzanan kasvetli gri gökyüzüne bakıyorum, kapımda yumuşak bir vuruş duyulana kadar boşluğa bakıyorum.

Bu sadece bir kişi olabilir: Ricky.

Derin bir nefes alıp, yatakta oturmak için tüm gücümü topluyorum.

Hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim.

"Uyandım," diye sesleniyorum.

Kafasını içeri sokar. "Hey, gel yemek ye." Yüzümü inceler ve sesi yumuşar. "Kahvaltı hazır."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve gerekli olanı yapıyorum. "Seni tutacak gücüm yok." Dudaklarım titriyor ve güçlü kalmak için çabalıyorum.

Çenesini sıkar, kasları gerilir ve odaya girer. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, ama..."

"Jackson bana ödemeyi yaptı bile."

Onun adını duyunca göğsümde bir acı hissederek irkildim. "Sen onun için çalışıyorsun." O başını salladı. "Sen benim müşterimsin, işverenim kim olursa olsun.

Her neyse, ben bu işi bitirdim."

"Ama seni karşılayamam." Duygularım boğazımı sıkıştırıyor, sözler zorlukla çıkıyor. Onu bırakmak istemiyorum, ama bebek için her kuruşu biriktirmem gerekiyor.

"Bu seyahat için bana o para verdi. Geri ödememi isterse, ki istemeyeceğini sanıyorum, konuşuruz. Şimdi gel, yemek yiyelim."

Pamuklu pijama pantolonu ve kaşkorse giymiş olarak battaniyeyi kaldırıp ayağa kalkıyorum. Başım dönüyor ve midem bulanıyor, tekrar yatağa uzanıyorum. Titriyorum ve doktora çağırmam gerekip gerekmediğini kısa bir süre düşünüyorum, ama bunun sadece stres olduğunu biliyorum.

Ricky uzun adımlarla mesafeyi kat ediyor. "Dün gece saat yedide yattın. On iki saattir hiçbir şey yemedin ve içmedin."

Yatağa uzanıyorum. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Uyumayacaksın Aurora. Seni buradan çıkaracağım." Sesi alçak ve sert. "Gidelim."

Elini uzattı, ben de elini tuttum ve beni mutfığa götürmesine izin verdim. Mutfakta kahvaltı masası her şeyle donatılmıştı. Mozzarella peynirli omlet, tost ve bir kase çilek hazırlamıştı

Çatalımı ve bıçağımı yerleştirirken, çatalımın ucuna bir parça tereyağı sürer.

Yağmur teras pencerelerine vururken sessizce yemek yiyoruz. Onun sinirini hissediyorum ve mümkün olduğunca sessiz kalmaya çalışıyorum, vücudum titriyor. Yine o karanlık yerdeyim ve kendime ne kadar dayanıklı ve güvende olduğumu söylesem de, kendimi oradan çıkaramıyorum.

Sanki Jackson beni de kendisiyle birlikte geriye götürmüş gibi.

Midem bulanıyor ve kahvemi yudumlamak için çatalımı hafifçe masaya koyuyorum. "Burada kalmak zorunda değilsin, biliyorsun. Bir şey yapmak istersen, ben idare ederim."

Başkalarına benim mutsuzluğumla yük olmak istemiyorum; zaten kendimi yeterince aptal hissediyorum. Ricky'yi buraya ben getirdim ve muhtemelen bana bakmak zorunda olduğunu düşünüyor. Muhtemelen kendime bakamayacak kadar zayıf olduğumu düşünüyor.

Kısa bir baş sallamayla cevap veriyor, gözleri yemeğine sabitlenmiş. "Biraz daha ye, yoksa doğum öncesi hapın seni hasta edecek. Biraz portakal suyu iç."

O genelde sabırlı ve kibardır, belki de hepsi benim kafamda uydurduğum bir şeydir, ya da belki de son birkaç ayda kazandığım azıcık özgüvenim yok olmuştur, ama onun benden rahatsız olduğuna eminim.

"Bugün çok otoriter davranıyorsun." Espri yapmaya çalışıyorum, ama ortamı yumuşatma girişimim başarısız oluyor.

"Bütün gece senin için endişelendim," diyor, çenesini sıkarak.

Topladığım o azıcık cesaretim paramparça oluyor. Omuzlarım düşüyor ve bakışlarımı yere indiriyorum. "Ben iyiyim."

"Sana bunu söylememek konusunda ne demiştin?" diye bağırır. "İyi değilsin."

Sandalyeyi geri çekip kaçmaya hazırlanıyorum. Uyku, huzur bulabildiğim tek yer. "Benden ne istiyorsun?" Sesim titriyor. "Asla iyi olmayacağım." Bu sözler hıçkırıklarla çıkıyor ve bu kadar acınası hissetmekten nefret ediyorum. "Ben berbat biriyim! Kalmalıydım!" Pişmanlık içimi parçalıyor ve bu acının asla geçmeyeceğinden korkuyorum.

Dirseklerini masaya dayayan adam, ellerini birden uzatır ve ben bu ani harekete irkilirim. Durur ve karanlık ayın altındaki okyanusun rengindeki gözleri, benimkilere delici bir şekilde bakar. Geri çekilmediğimde, yüzümü yavaşça sıcak avuçlarıyla kavrar.

"Dur," diyor sert ama nazik bir ses tonuyla. "Bu senin hatan değil. Hiçbir şey senin hatan değil."

Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı ve dudaklarımdan titrek bir nefes kaçtı, gergin kaslarım gevşedi.

"O. Buna. Değmez." Her kelimeyi vurgular, yoğun bakışları hiç sarsılmaz.
"Çeneni kaldır, bir ayağını diğerinin önüne koy ve yoluna devam et." Sözlerinin
ağırlığı havada asılı kalır. "Bundan daha iyisini hak ediyorsun. Öyle davran."

Ben de öyle yaparım.

Ya da en azından denerim.

AURORA

NE KADAR DERİNLEŞTİRMEK İSTESEM DE, ACI ASLA SONA ERMİYOR.

Sadece gerekli olan kişilerle iletişim kuruyorum. Jackson'dan bir şey bekleyerek, sürekli gelen mesajları, aramaları ve bildirimleri kontrol etme dürtüsüyle mücadele ediyorum, onu engellediğim halde.

Aptal, aptal kalbim bunun bittiğini kabul etmiyor.

Ethan'a iyi olduğumu söylüyorum. Bu bir yalan ve ikimiz de bunun farkındayız.

Paramparça oldum.

Gözlerimin üzerine buz koyuyorum, son birkaç gündür ağlamaktan şişmiş gözlerimi düzeltmeye çalışıyorum ve Jackson'ın benim sorunum olmadığını, bu bebeğin onun çocuğu olmadığını kendime tekrar tekrar söylüyorum.

O önemli değil.

Bu düşünce yaklaşık üç dakika sürer, ta ki onun başka biriyle çekilmiş bir fotoğrafı huzurumu bozana kadar. Sonra tüm irademi kullanarak o görüntüyü kafamdan uzaklaştırırım ve bir daha asla görmemek için dua ederim.

Kendime hissetmeye izin vermiyorum. Hissetmeye gücüm yetmez. Güzel görünebiliyorum.

Bu kontrol edebileceğim bir şey.

Jackson'ın kalbine saplamak istediğim bıçak kadar keskin kedi gözleri ve baştan çıkarıcı, mat kırmızı rujla süsleniyorum. Uzun saçlarımı, rahatlamadan önceki halimi hatırlatan, benim imzası haline gelen plaj dalgaları şeklinde yapıyorum.

Tasarımcı kıyafetlerini inceleyerek, en çok dikkat çeken bir kıyafet seçiyorum: çarpıcı, daracık gümüş rengi bir mini elbise. Kumaş neredeyse şeffaf ve vücut hatlarıma zarifçe yapışıyor. Narin spagetti askılar ve derin dekolte, baştan çıkarıcı bir çekicilik katıyor. Seksapelini tamamlayan ise, uzun zaman önce giymeyi öğrendiğim 10 cm topuklu ayakkabılar.

Bu kıyafet New York'un sonbahar havası için ideal olmayabilir, ama mesajı iyi veriyor. Hamileliğimi gizliyor ve podyumda yürüyüş yaparken sorun yaşamayacağımı kanıtlıyor.

Aynı zamanda "*Jackson O'Reilly'yi siktir et*" diye bağıyor.

Ricky her dört saatte bir saat gibi düzenli olarak önüme yemek koyduğunda yiyorum, sabahları doğum öncesi hapımı alıyorum ve onun tüm sevgisini ve motive edici sözlerini içime çekiyorum.

O nereye giderse, ben de onu takip ediyorum.

Felicity ve tasarımcıyla buluşmak için arabadan iniyoruz ve kameralardan kaçmıyorum. Topuklarım kaldırıma değiyor ve Ricky elimi o kadar nazıkçe tutuyor ki, bir an için, çaresizlikten doğan bir illüzyon olsa da, takdir edildiğimi, önemsendiğimi ve sevildiğimi hayal edebiliyorum.

İçimde kopan duyguların fırtınasını gizlemek için yüzüme neşeli bir gülümseme takınıyorum.

Paparazziler Jackson'dan bahsettiğinde, kaşlarımı kaldırıp "Kim?" diye soruyorum

diyorum, sahte bir kayıtsızlıkla.

Gülüyorlar ve asansör kapıları kapanana kadar fotoğraf çekiyorlar, ben de korumama yaslanıyorum.

Parmaklarımı cesaret verici bir şekilde sıkıyor. "Derin nefes al. Bu sözleşmeyi imzala, sonra eve gidip köpük banyosu yapabilirsin. Sana birkaç kitap bile sipariş ederim."

Ona hayranlıkla bakarken, okumayı sevdiğimi nasıl bildiğini merak ediyorum. Düşüncelerimi dile getirmeden önce, zil çalarak varış noktamızı bildirir ve o da temasını keserek elimi bırakır.

Asansörden indiğimizde, Felicity beni ofisine davet eder ve kapıyı kapatır.

Beni kollarının arasına alır. "Çok üzgünüm, bebeğim."

"Üzülme. Herkes beni uyarmıştı. Ben dinlemedim." Onun kucaklamasından kurtuluyorum, biri beni çok uzun süre kucaklarsa, yıkılacağımdan korkuyorum. Jackson'ın ihanetinin, tamamen bana ait olan bu günü gölgelemesine izin vermeyeceğim.

"Ne yapacaksın?"

"Bir daha onunla asla konuşmayacağım." Başka ne olabilir ki? "Peki ya bebek?"

Onun bebeğin babası olduğu yalanını, sahte görünüşünü unutmuştum ve sesindeki merak midemi bulandırıyor. Bu kimseyi ilgilendirmez.

"Sorun yok. Devam edelim." Elimle reddedici bir hareket yaptım. Kimsenin dedikodu ihtiyacını karşılamayı reddediyorum.

"Elbette." Beni kol mesafesinde tutar ve baştan aşağı süzer. "Muhteşem! Paulo sana çoktan aşık oldu. Bu işi *başaracaksın*."

Beni tekrar kucaklamak için kendine çeker ve ben rahat bir nefes alıp, gergin omuzlarımdaki gerginliği bırakırım.

Tasarımcı Paulo, benim zor durumuma rağmen, kızarmış yüzü coşkuyla parlayarak yanaklarımı öper.

Görüşmemiz oldukça açık. Sadece iki isteği var: Podyumda yürümem ve Moda Haftası boyunca New York'ta çalışmam.

Kış Moda Haftası'na yedi hafta kaldı ve şaşırtıcı bir şekilde, bu kadar uzun süre New York'ta kalmak içimi rahatlatıyor. Erkek arkadaşımın bir çift hokey hayranıyla kokain çekişini gördüğümünden beri ilk kez bu kadar olumlu bir duygu yaşıyorum.

Onay için Felicity'ye bakıyorum. Onun acil baş sallaması, eski sevgilimi yatıştırmak için iptal ettiğimiz tüm taahhütleri hatırlatıyor bana.

Los Angeles'tan uzak durmaktan başka bir şey istemediğim için, New York'ta kalmak harika bir fikir. Ethan, yoğun programını düşünürsek, ya anlayacak ya da umursamayacaktır.

Ayrıca, ilişkimizin gidişatını hala belirlemeye çalışıyorum.

Bencil tarafım onun burada olmasını istiyor ve onun yokluğu terk edilmişlik hissimi artırıyor. Ama aklımın rasyonel, ya da eleştirel tarafı, böyle düşünmenin saçma olduğunu söylüyor.

Neden bir ayrılık yüzünden beni teselli etmek için sorumluluklarını ihmal etsin ki, lanet olsun?

Felicity gözlerini genişletiyor ve ben aptal gibi erkekler hakkında kafa yorarken Paulo'nun benimle konuştuğunu fark ediyorum.

"Moda Haftası daha çok tanıtımla ilgili ve sen, canım, nereye gidersen git paparazzileri de peşinden götürüyorsun. Ana etkinlik için büyük bir hazırlık var, bu yüzden çeşitli provalara ve fotoğraf çekimlerine katılmak için hazır ol."

Dışarıdan parlak bir gülümseme takınıyorum. İçten içe ise yüzümü buruşturuyorum. *Yaşasın, sosyal etkinlikler.* "Harika. Nereyi imzalayayım?"

Maskeni yeterince inandırıcı, sözleşmeyi garantilemek ve umarım çok ihtiyacım olan geleceğin kapılarını açmak için.

Paulo ve ben, diğer işleri onu alıp götürmeden önce numaralarımızı değiş tokuş ediyoruz. Sonra Felicity ve ben finansal detayları gözden geçiriyoruz, dikkatim pratik konulara kayıyor. Oyuna geri döndüm, kendime ve çocuğuma istikrar sağlamak için odaklanıyorum.

"Ücret standart. Günde 5500 dolar, tüm masraflar karşılanıyor. Moda Haftası'nda podyumda yürüdüğün için garantili 400 bin dolar alacaksın. Ayrıca sözleşmeni uzatma veya başka bir tasarımcıyla anlaşma imkanı da var."

Her şeyi kafamda hesaplıyorum. Kazanç, bir ev için güzel bir peşinat ödemesi için yeterli. Ayrıca, dergi kapaklarından hala telif ücreti alıyorum. Umut, sorumluluğun ağırlığıyla karışarak içimde çırpınıyor. Hem Los Angeles'ta hem de New York'ta yaşam pahalı. Ricky bana endişelenmememi söylese de, onun masraflarını karşılamam gerekecek, ayrıca büyükannemin bakım evi masrafları da var, bu da kesinlikle gerekli.

"Sorun ne? Anlaşabiliriz," Felicity endişeli düşüncelerimi keser.

Onun lüks ofis koltuğuna yaslanıp bacaklarımı çaprazlayıp açıyorum. "Maaştan memnun değilim. Sorun bu değil. Bu maaşı korumam gerekiyor ve gerekirse Los Angeles'tan taşınmaya da hazırım."

Düşündükçe, geçmişimi geride bırakma fikri beni daha da heyecanlandırıyor. Büyükannemi ziyaret etmek için uçakla gidebilirim. İstedğim şey bu değildi, ama lanet olsun, bu kalp ağrısı da değil.

Batı Kıyısı'nda Jackson O'Reilly beni rahat bırakmayacak.

"İncindiğin ve duygusal olduğun bir anda aceleci kararlar alma. Gelecekteki projeler hakkında, ortaya çıktıkça daha fazla konuşuruz. Kötü şöhretli eski sevgilinle ilgili bir sonraki adım ne olacak?"

"Seçeneklerim neler? Bitti artık."

"Herkesten mahremiyetine saygı duymalarını isteyen bir basın açıklaması yapabiliriz, falan filan. Ya da..." Mükemmel bakımlı kaşlarını kaldırarak kelimeyi vurgular. "Durumu yönetmek için proaktif önlemler alabilir, birlikte görünerek..."

"Bu olmayacak." Bu fikri hemen reddederek, başımı şiddetle salladım. "Jackson'ı bir daha görmek istemiyorum."

"O zaman bunu görmezden gelir ve yolumuza devam ederiz." Felicity omuz silkiyor, ellerini kayıtsız bir hareketle kaldırıyor.

Sanki hayatına devam etmek kolay bir çözümmüş gibi.

Sanki Jackson kalbimi parçalayıp, tüm dünyanın gözü önünde üzerinde tepiniyormuş gibi değilmiş gibi.

Acıyı gömerek, onun tavrını benimsiyorum. "Açıklama yapmaya değmez. Şu anda kariyerime odaklanmış durumdayım, hepsi bu."

Ne kadar acı verdiği umurumda değil. Herkes Jackson O'Reilly'yi unuttuğuma inanana kadar sahte bir gülümseme takınacağım.

Ben de dahil.

ETHAN

OFİSİMİN PENCERESİNDEN, antrenmandan sonra Zamboni'nin buzu düzeltmesini izliyorum, zihnim huzursuz ve konsantrasyonum berbat durumda. Parmaklarımın arasında bir kalemi çevirerek, son birkaç günü düşünüyorum. Çocuklar acımasız bir maçta tüm güçleriyle oynadılar ve Vegas'a sadece bir sayı farkla kaybettiler.

Milyonuncu kez, Jackson'ı yedek bırakmanın doğru karar olup olmadığını sorguluyorum. Akşamdan kalma olsa bile gol atardı ve biz kazanırdık, bu da bizi playofflara daha da yaklaştırırdı.

Jax'a karşı duygularımla savaşmayı kazanma kararlılığım.

Kalemi masaya fırlatıyorum, kafamı deri koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Jackson'ı desteklemeyi reddediyorum. Önceki teknik ekip, maçı atlatması için ona bir sürü ilaç vermişti, ama o da maçtan sonra yine sarhoş olup aynı döngüyü tekrarlamıştı.

Onun kötüye kullanımına son verebilirim. Buraya bunun için geldim ve bu doğru olan şey.

Pişmanlık içime yerleşir ve yüzümü ellerimin arasına gömerim. Aurora'ya Jax'e bakacağıma söz vermiştim. Onu hayal kırıklığına uğrattım, Jax'i de. Keşke onun kendini yok etme yolunda olduğunu fark etseydim. Onun tekrar bağımlılığa düşeceğini hiç düşünmemiştim, Aurora'yı tehlikeye atacağını hiç düşünmemiştim.

Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum, Jackson'ın sarhoş olduğu gecenin görüntüleri tekrar tekrar gözümün önüne geliyor; üçlümüzü parçalayan görüntüler.

O sadece tekrar içmeye başlamadı, her şeyi mahvetti.

Aurora uzaklaşıyor, sesi uzaklaşıyor. Bana açılmak istemediği için bir duvar ördü. Belki de Jackson'a bakmadığım için ya da onun yanında olmadığım için bana kızgındır.

Her kalp atışında kalbimdeki acı yoğunlaşıyor, bunu düzeltmem gerektiğini sürekli hatırlatıyor.

Jax'in her şeyi mahvettiği ve Aurora'nın tamamen benim olduğu anın tadını çıkaracağını sanmışım, ama midem düğüm düğüm, içgüdülerim bana bunun böyle olmaması gerektiğini söylüyor.

Üçümüz birlikte olmalıyız.

Ofisimin kapısı gıcırdayarak açılır ve beni endişelerimden kurtarır. Grant başını içeri sokar, kan çanağı gözlerinin altında koyu halkalar vardır, benim kadar uykusuz görünmektedir.

Şakaklarımı ovuşturarak yaklaşan baş ağrısını uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Selam dostum. Ne haber?"

Masamın önündeki deri koltuğa çöküyor. "O'Reilly nerede biliyor musun? Telefonlarıma ve mesajlarıma cevap vermiyor."

Benim de cevap vermiyor, ama en kötüsünü düşünmeye izin vermeyeceğim. Gidebileceği tek bir yer var. *Aurora*. "Güçlü bir önsezim var."

New York'a gitmesi konusunda karışık duygularım var, ama onu kontrol edemem.

Jax'in Aurora'ya gitmesi, hala umudu olduğu anlamına geliyor, ama New York'a gelmesi

York ve ona kendini zorla kabul ettirmek, ona daha fazla sıkıntı verecektir.

Grant'in dizi titriyor ve parmaklarını koyu saçlarının arasına geçiriyor. "Gidiyor musun?"

Bu berbat duruma uyandığımdan beri kendime aynı soruyu sorup duruyorum. New York'ta olmak, Aurora'yı kollarıma sarmak için her şeyi verirdim, ama Grant'le aynı fikirde olduğumuzu sanmıyorum. "Jackson'dan sonra mı?"

"Ya da Aurora'ya," diyor Grant, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

Kafamı eğip kaşlarımı çatarak şaşkınlığımı gösteririm. Belki de yanılmışımdır.

"Aptal değilim, sadece aptal rolü yapıyorum. Jax ile olan bağlantın buraya başladığından beri ortada. O benim en iyi arkadaşım ve hiçbir şey onu

daha fazla sinirlendiren bir şey yok. Onunla yemeğe gittin, onunla ayrıldın ve o seni öldürmedi. Seni dinliyor."

Grant bana bakıyor, ona karşı çıkmamı bekliyor, ama ben sessiz kalıyorum. Aurora, tanıştığımız gece birkaç oyuncuyla konuştu. Herkes bizi görebilirdi. "Onun ya da Jackson'ın yanında olduğun için kimse sana kızmayacak. Birinin öne çıkması gerekiyor."

Geriye yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve boğazımdaki düğümü yuttum. Grant'in dürüstlüğünü takdir etsem de, kişisel alanımın sınırlarını aşılıyor ve ben işimi kaybetmek istemiyorum.

"Teşekkürler, ama herkesin mahremiyetine saygı duyduğum için cevap vermemeyi tercih ediyorum. Sadece takım için en iyisini yapmaya çalıştığımı bil.

Elini masama dayayarak öne eğildi. "Sana ve takıma saygımdan dolayı, bu iş yürümüyor. Evet, her zamankinden daha iyi oynuyoruz, ama kaptanımızı kaybettik ve sen de sonunda tükenip gideceksin. Bebek senin, değil mi?" Şoktan ağzım açıldı, ama o elini kaldırarak beni durdurdu. "Şu andan akşam yemeğine kadar geçen ayları sayabilirim."

Kalbim hızla atıyor. Bunu nasıl saklayabileceğimizi düşündüm ki?

"Takım olmasaydı, şu anda ne yapardın?" diye sordu. Bu, hayatımı tek bir basit soruyla özetlemiyor mu?

Aurora ile birlikte olurdum. O ve bebek benim en gurur verici başarımdı olurdu.

Hayal göğsümde büyüyor ve dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye uzanıyor.

O da gülümsedi. "Aynen öyle. Yapman gereken şey bu. Aurora'ya git. Jackson'a yardım et. Babası acımasız bir adam. Kyle'in yaptıklarını çok az kişi biliyor ve ben daha fazlasını söyleyemem, ama bunun arkasında onun olduğunu biliyorum. Geçmişte de onları tehdit etmişti."

Grant'in sözlerinin anlamını düşünmeye fırsat bulamadan, Ricky'den bir arama geldi. "Kusura bakma, bunu cevaplamam lazım. Sonra konuşur muyuz?"

O başını sallıyor ve ben de o çıkarken telefonu açarım. "Ricky, her şey yolunda mı?" "Senin aramana geri dönüyorum."

"Ah, tabii. Üzgünüm, çok uzun bir gün oldu." Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. "Sözleşmeni devralmak konusunda seninle konuşmak istedim. Jackson işlerini yoluna koyana kadar onunla iletişim kurmamı tercih ederim."

"Gerek yok. O benim müşterimle ilişkisini mahvettikten sonra sözleşmemi feshettim.

Çıkar çatışması falan."

Jax'e karşı ses tonundaki acı, benim öfkemi daha da artırıyor. "Bir şartım var. Kızımdan uzak dur."

Alaycı bir şekilde güldü. "Ne?"

"Aurora'ya karşı sevgi dolu davranmaya başladın. Onun güvenliği için gerekli olmadıkça ona dokunma."

Uzun bir sessizlik olur. "Endişelenmene gerek yok. Ben, ah, senin tarzında değilim

—Yani, anlarsın ya, ben öyle değilim."

Anlamıyorum. "Bilmeceyi sevmem, Ricky. Açıkça konuş."

"Bir erkekle ciddi bir ilişkim var," diye tükürüyor, neredeyse anlamam için çok hızlı. "Aurora ile arkadaşım çünkü o bunu hak ediyor ve onu seviyorum. O nazik, tatlı ve dirençli. Bugün büyük bir projeyi kaparak benim sözleşmemi devraldı ve yarın onu daire bakmaya götüreceğim çünkü birlikte en ufak bir şeyi bile halledemeyen iki erkekle uğraşmaktan bıkmış."

Özellikle Aurora New York'ta kalmaktan bahsetmediği için şaşkın bir şekilde, sadece "Bir daha söyler misin?" diyebiliyorum.

"New York'ta uzatılmış bir sözleşmeyi kabul etti. Burada çalışmaya devam etme ihtimali yüksek. Daha iyisini hak ediyor ve sonunda bunu fark etmesine sevindim. Başka bir şey var mı?"

"Hayır."

Siktir git, siktir git. Aurora'yı ve çocuğumu kaybetmem mümkün değil.

AURORA

YENİDEN DOLU DOLU ENERJİ, taze kahve ve hamur işleri ile uyanıyorum, hepsi de hızla en sevdiğim insanlardan biri haline gelen ayıcık gibi bodyguardım sayesinde. Kahvaltı sırasında daireler hakkında konuşuyoruz ve göğsüme buz kıracağıyla saplanmış gibi hissetmiyorum. Umut ve inanç ışığı ruhumu aydınlatıyor.

Paparazziler için en seksi kıyafetimi giyip en çekici gülümsememi takınıyorum. Sonra işe gidiyorum.

Sete döndüğüm ilk gün.

Uzun uzun bakışları ve bariz fısıltıları görmezden gelmeye çalışıyorum, ama Ricky'nin rahatlatıcı varlığı bile özgüvenimi sarsıyor. Benim hakkımda konuşmadıklarını iddia edemem, çünkü konuşuyorlar. Sadece hamile ve yalnız olarak geri dönmüyorum, erkek arkadaşım ve asistanım da yok, aynı zamanda sözde bebeğimin babası tarafından alenen aşağılanmış olarak geri dönüyorum.

Her kadının arzuladığı, benim olarak gördüğüm bir adam tarafından aldatıldım.

Kendime ne kadar umursamadığımı söylersem söyleyeyim, sosyal kaygım çok umursuyor. Cildim çıplak bir savunmasızlıkla yanıyor, göğsüm kurdeşenle kaplanıyor ve parmaklarım titriyor.

Eskiden modellik bana güç veriyordu. Moda bir sanattır ve ben eşsiz ve güzel bir şeyi sergilemekten gurur duyuyordum.

Şimdi ise, insanlar arkamdan kıkırdayıp konuşurken, değişen vücudumla sahne arkasında çıplak kalıyorum ve çok korkuyorum.

Ne için? Utanmamı mı istiyorlar?

Küçük bebek karnıma bakıyorum. Yırtık pırtık ve suçluluk duygusuyla, şişmiş karnımı sıkıca kucaklıyorum.

Neden bebeğimden utanayım ki? Utanmıyorum.

Jackson ve Emily'yi kaybetmiş olabilirim, ama bu çocuğum var ve o benim her şeyim.

Bize ayrılan yerler, seçilmiş kıyafetlerin bulunduğu raflarla ayrılmış ve ben ilkini alıyorum: narin, pembe, ipek ve dantelli bir gecelik. Kumaş çıplak tenimde lüks bir his yaratıyor ve ona uyan zarif topuklu ayakkabılar, tonlu bacaklarımı bir mil uzunluğunda gösteriyor.

Işıkların altında tam etkisini görmek için podyuma çıkarken, aynada kendimi görüyorum. Yumuşak ton, bronz tenimle kusursuz bir kontrast oluşturuyor ve cesaretim artıyor.

Gururla dolu okyanus mavisi gözlerle bakışlarımız kesiştiğinde gülümsemem genişliyor. Ricky koltuğundan bana göz kırpmıyor ve ben biraz daha dik duruyorum, başımı yukarı kaldırıyorum.

İş gününün geri kalanında, görünüşüme ve tekniğime odaklanıyorum. Diğer her şeyi görmezden geliyorum ve son parçamı sergilerken bacaklarım kramp giriyor ve bu, sert yürüyüşümden belli oluyor. Setler arasında bir şişe su içtim, ama bu saatler önce olabilir.

Podyumun sonunda Ricky ayağa kalkar ve kollarını göğsünde kavuşturur, yakışıklı yüzünde sert bir ifade vardır. Çıkışa doğru başını sallar ve ben itiraz etmem.

Binadan çıktığımızda, paparazzilere karşı neşeli tavrım artık sahte değil. Kaslarım ağrıyor olabilir, ama enerjim yüksek.

ANCAK HER ŞEY MÜKEMMEL OLAMAZ ve şehirde bir daire bulmak beklediğimden daha zor. Hiç kiralık daire aramamıştım ve bir kez daha tecrübesizliğimi fark ettim.

Gram'ın eski huzurevini anımsatan Fashion District'teki bir kompleksi geziyoruz — beyaz boyalı beton duvarlar, lekelenmiş Berber halıları korkunç anıları tetikliyor.

Tiksintimi gördükten ve kapılardaki dayanıksız kilitlerden pek memnun kalmadıktan sonra, Ricky çok ihtiyaç duyduğumuz bir mola vermekte ısrar ediyor.

"Central Park'ın bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum." Kolumu onun koluna takıyorum. "Çok güzel."

Yukarı baktığımda, onun bakışları zaten üzerimdeydi.

"Öyle," diye onayladı. "Oturmalısın. Bütün gün ayaktaydın." Haklı olduğunu bilsem de parkın tadını çıkarmak istediğim için cevap vermeyi reddettim.

Bana şakacı bir bakış attı. "Sakın *iyi olduğumu* söyleme." Kız gibi sesimi taklit etti ve ben kahkahalara boğuldum.

Birkaç kişi bize doğru dönüyor ve endişem bir kat daha artıyor. Garip bir çiftiz ve muhtemelen paranoyak davranıyorum. O iri yarı bir adam. Savaş botları da dahil olmak üzere tamamen siyah giyinmiş, dikkatleri üzerine çekiyor. Ben ise tayt, büyük beden New York Stars kapüşonlu sweatshirt ve ona uyan kırmızı Converse giyiyorum.

Bu kapüşonlu sweatshirt'ü giyinme odamda asılı buldum; rakip hokey takımının replika forması giydiğimde hafifçe sırtmış olabilirim.

Siktir et — vahşi bir sırıtiş yüzümü ikiye böldü, içimde yanan pervasız öfkeyi yansıtıyordu.

Ricky bizi açık bir taş bankın önüne götürür ve biz rahatça otururuz, kolu arkamda ve başım omzunda. Düşen turuncu yaprakları izler ve onun askerlik günlerini konuşuruz. Başkasının geçmişine odaklanmak hoş bir dikkat dağıtıcıdır.

Bir fotoğrafçı diz çöküp kamerasını kaldırıyor. Garip davranmam ya da endişelenmem için bir neden yok, ama kalbim hızla atıyor ve çevremizi daha dikkatli inceliyorum.

Uzakta tanıdık bir yüz görüyorum ve nefesim kesiliyor. Olamaz.

Olmaz.

"Seni rahatsız mı ediyorlar?" Ricky, paniğimi yanlış yorumlayarak sorar. Vücudum gerilir. "Bunu sen mi yaptın?"

Onu hayal etmediğimi biliyorum. O uzun boylu figürü ve kendinden emin adımlarını her yerde tanırım.

Ricky sinsi bir gülümsemeyle, "Belki de sosyete sayfalarını okuyordur," der. Ben onun pazısına bir şaplak atarım. "Beş saatlik bir uçuş!"

Gülümsemesi derin bir kahkahaya dönüşür.

Omzumun üzerinden gizlice bir bakış atarım ve damarlarımdan sıcaklık yayılır. Ethan'ın fırtınalı gri gözleri bana kilitlenir ve omurgamdan bir titreme geçer.

Bakışlarının ağırlığı somut hissedilir, cildimi okşayan ve her sinir ucumu elektriklendiren bir dokunuş gibidir.

Ricky banketten atlar. "Ve bu noktada ben sahneden çekiliyorum."

Ethan yaklaşır ve zihnim karışır. Kendimi kollarına mı atayım? İstiyorum, ama yaparsam gözyaşları akacak ve bu viral olabilir. Yoksa eski sevgilimin takımının koçuyla rastgele karşılaşmışım gibi soğukkanlı mı davranayım?

Her adımda gerilim artıyor. Karşımda durduğunda zaman duruyor. Donup kalıyorum, ona bakıyorum, onu istememle onun itibarını zedelememek istemem arasında kalıyorum.

Ben tepki veremedim, kapüşonlu sweatshirtimi kavrayıp beni kendine çekiyor. "Selam, bebeğim."

Telefonla sesini duymuştum, ama o derin, boğuk sesi yüz yüze duymakla kıyaslanamaz.

Onun vücudunun benimkine bastırıldığını hissetmeye ihtiyaç duyarak teslim oluyorum. Yüzümü göğsüne gömüyorum ve kollarımı beline doluyorum. Kokusu saf erkeklik, tamamen Ethan ve onu içime çekerken gözlerimi kapatıyorum. Onun kucaklaması, herhangi bir mülk veya şehirden daha çok evim gibi geliyor ve gözlerim doluyor.

Bir kamera tıklıyor, anımızı yakalıyor, ama umurumda bile değil. Önemli olan tek şey aramızdaki bağ, havada ince bir iplikle asılı duran, söylenmemiş söz.

Çünkü o burada, benimle, herkesin gözü önünde, ve bunun bir anlamı olmalı.

Ona sarılıyorum ve geçen haftanın acısı azalıyor.

Çenemi kavrar ve bakışlarımı kendisine çevirir. "Seni özledim." Yüzümü avuçlar ve beni sertçe, sahiplenircesine öper. Bu öpücük, bastırılmış duygularla beslenen, halsiz ama tutkulu bir öpücük. O talepkardır. Parmakları saçlarıma dolanır, tutamları kavrar ve ben, onun sahiplenici dokunuşunu özleyerek inlerim.

Dillerimiz birbirine dolanıyor ve göğsünden düşük bir inilti geliyor.

Tanrım, bu sesi seviyorum.

Güçlü çene hattının kıvrımlarını izlerim, sakallarının pürüzlü dokusunun tadını çıkarırım ve gülümsemeden edemem. "Ben de seni özledim."

Sözlerim nefes nefese, göğüslerimiz aynı anda inip kalkıyor. Ethan parmak eklemleriyle gözyaşlarını siliyor ve balon patlıyor.

Korkuyla dolup kaşlarımı çatıyorum. "Halka açık bir yerdeyiz. Kameralar var."

"Biliyorum." Alnımı öper, dudakları sanki ayrılmaya dayanamıyormuş gibi uzun süre kalır.

Yolun kenarında duran iki fotoğrafçıya bakıyorum. "Emin misin?"

Tek endişem, onun karşılaşacağı olası tepki. Kariyerim tanıtımdan besleniyor. Benim için sonuçları, onun takımdan görebileceği tepkilere kıyasla önemsiz.

"Çok geç, bebeğim. Ama evet, eminim." Benden uzaklaşır ve parmaklarımızı birbirine geçirir. "Şimdi, senin daire aradığını duydum, bu ne demek oluyor?" Kaşlarını çatarak gözleri kararır. "Benden kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Bugün bir yer gezdim. Konu bu mu?" Midem bulanıyor. Benim için mi burada, yoksa beni kaybettiğini düşündüğü için mi? Bunun önemi var mı?

Çenesi sıkılır. "Bu bir ultiatomsa, gereksiz." "Neden öyle?"

"Çünkü sen benimsin." Sesi kararlı, bakışları sarsılmaz. "Bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

"Yemek varsa olur. Oğlun çok talepkar." Küstahça bir lafa dayanamıyorum. "Tıpkı babası gibi."

Yüzünde, gözlerini kırıştıran ve gamzelerini ortaya çıkaran sınırsız bir gülümseme belirir. "Yürümek ister misin? Gün boyu kahvaltı yapan harika bir yer biliyorum."

"Kulağa harika geliyor."

Ayrılmadan önce, bir kez daha kapüşonlu sweatshirtimi yumrukladı, bana bakarken pullover'ının içindeki pazıları şişti. "Başka bir erkeğin forması giymek büyük bir günahdır. Bir daha yaparsan, kışına el izimi basarım. Anladın mı?"

Cevabım müstehcen bir gülümseme, külotum ıslak. Eğer bunun bir ceza olduğunu düşünüyorsa, büyük bir yanlışta içindedir.

ETHAN

"KENDİ MASANIZ MI VAR?" Aurora'nın sesinde hayranlık var, bu da benim hangi takımda oynadığımı veya nereli olduğumu bilmeden New York kapüşonlu sweatshirt'ü giydiği yönündeki şüphemi doğruluyor.

Bu aynı zamanda Jackson'ın burada olmadığını da gösteriyor, çünkü o olsaydı onu yırtıp atardı. "Evet. Bekle."

Gözlerimin üzerine dikilen bakışları görmezden gelip parmaklarımı birbirine kenetledim ve onu arkadaki تنها bir masaya götürdüm. Oraya vardığımızda, onu koltuğa oturttum ve yanına kayarak ona yakın olmak için sabırsızlanıyordum.

Bakışları duvardaki fotoğraflara kayıyor ve yüzünde tanıma ifadesi beliriyor. Heyecanla parıldıyor, bu manzara kalbimi sızlatıyor.

Aurora güçlü gibi davranıyor olabilir, ama sahte değil ve hayatıma olan gerçek ilgisi tüm anlayışı aşıyor. Bu kızın beni sevmesi nasıl mümkün olabilir? Bu hem gurur verici hem de korkutucu.

Birlikte bir çocuğumuz olduğu için minnettarım, böylece Jax'e yaptığı gibi beni terk edemez. Bunu kaybedersem, muhtemelen ben de çıldırırım.

"Bir dakika, burada mı büyüdün?" Viski rengi gözleri, benimle mutfakta çalışan genç halimin soluk fotoğrafı arasında gidip geliyor.

"Evet. Berber dükkanının üstündeki dairede yaşıyordum. Tam orada." Pencereden caddenin karşısındaki binayı işaret ediyorum. "İlk işim bulaşık yıkamaktı. Dükkanın sahibi Shorty bana yemekle ödeme yapardı. Cimri herif."

Şaka yapıyorum ama dürüst olmak gerekirse, yemek tam da ihtiyacım olan şeydi ve daha sonra onun amacının annemin parayı uyuşturucuya harcamasına engel olmak olduğunu öğrendim.

Gözleri yumuşar, eski fotoğrafa sabitlenir. "Ne zamandı o?" "On yaşındayken, belki on bir."

O yaramaz gülümsemesiyle bana döner. "Yani ben doğmadan önce mi? O zamanlar çocuk işçiliği yasaları var mıydı?"

Beni kızdırsa bile, içimde bir heyecan uyandırıyor ve ona dokunmadan duramıyorum. Bu hoş bir sorun.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en iyi sorun.

"Vay canına. Teşekkürler." Eğilip kulağının altına bir öpücük konduruyorum. "Kahvaltıyı boş ver. Belki de o akıllı ağzının başka bir şeye ihtiyacı vardır." Baştan çıkarıcı kokusu beni sarıyor, tatlı bir vanilya kokusu, kendimi tutma gücümü paramparça ediyor.

"Oh hayır, sen beni besliyorsun, Blackwood."

Aramızdaki gerilim artıyor ve her şey kayboluyor.

"Seni besleyeceğim, tamam mı? Sadece karşılık veremeyeceksin." Başparmağımla alt dudağını okşuyorum ve ağzının ne yapmasını istediğimi tam olarak hayal ediyorum.

"Bana o ateşli bakışları kes. Bu yüzden bu karmaşaya düştük."

Başparmağımı ısırtıyor ve penisim seğiriyor. "Gözlerimin bununla bir ilgisi olduğunu hiç sanmıyorum. Aslında, elimi eteğinin içine kaydırıldığını çok net hatırlıyorum."

Özel bir yerde olduğumuza sevindim, çünkü beni azgın gençler gibi öpüşmek için deli ediyor.

"Fazla direnmedin. Ama yine de, yaşılanıyorsun.

Hafızan zayıflıyor olabilir..."

Okşamaları uyluğuma doğru ilerliyor ve kot pantolonum rahatsız olmaya başlıyor.

"Hafızam kusursuzdur. O gecenin her ayrıntısını hatırlıyorum ve brunch'ı kaçırıp onu yeniden canlandırmak istemiyorsan, beni kızdırmayı bıraksan iyi olur."

Bakışlarından kaçarak menüye göz gezdiriyorum, kalınlaşan ereksiyonumu durdurmak için zayıf bir girişim.

Fayda etmiyor. Parmaklarıyla hain ereksiyonumun hatlarını izliyor ve ben tüm konsantrasyonumu kaybediyorum.

Kot pantolonumda ıslak bir leke oluşmasını önlemek için, elini itiyorum. "Bebeğim," diye homurdanıyorum, gözlerim önümdeki kelimeleri okumadan ileriye bakıyor. "Sen bunu istiyorsun."

"Tamam, duracağım." Sesindeki hayal kırıklığı çok belirgindi.

Duvara doğru kayar ve menüsünü alır. Yüzü kederle sertleşir ve bundan nefret ederim. Somurtmasını görmezden gelebilirim ama güvensizliğini asla, özellikle de bunun sebebi bensem.

Boynunun arkasını kavrayıp onu kendime çekerim. "Bir şeyi netleştiririm, senin durmanı asla istemiyorum." Onun bana yapışkanlığını seviyorum. Onun bana ihtiyacı olmasından daha büyük bir tatmin yok.

Cevabı zar zor duyuluyor, gözleri yere bakıyor. "Seni boğmak istemiyorum."

"Bana bak." Çenesini hafifçe itiyorum. "Beni boğ, aşkım. Elinden geleni yap."

Tereddüt ediyor ve ben onun elini gömleğimin altına, çıplak karnıma kaydırıyorum. Sık sık yaptığı yatıştırıcı bir hareket bu ve direnci çöküyor. Başını omzuma yaslıyor, parmakları kot pantolonumun üst kısmında tahrik edici bir yol izliyor.

Onun bu ince dokunuşlarımızın güvencesine ne kadar ihtiyacı olduğunu anlıyorum ve tek başına nasıl başa çıktığını merak ediyorum. Başa çıkamıyor. Onu parkta Ricky'ye sarılmış, Ricky'nin kolu onun omzunda gördüm.

Başka birinin bu bağı yaşadığını düşünmek, hoş olmayan bir kıskançlık duygusu uyandırır ve beni "Ricky'nin erkek arkadaşı var" diye patlatır.

Kaşlarını çatarak bana bakar. "Ne?" Ona söylemedi mi?

"Onun bir erkek arkadaşı var."

A aralık bir dans dans içinde gözlerinde
gözlerinde Kafa karışıklığı. Şok.

Hayal kırıklığı. "Oh."

Elimde değil. Bilmem gerek. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Alt dudağını ısırtıyor ve omuzlarını silkiyor. "Arkadaş olarak.

Neden sordun?"

İçimde bir tedirginlik hissediyorum. Düşüncelerimi toparlarken, parmağımla onun ipeksi saçlarından bir tutamı çeviriyorum. "Sadece kaç erkekle uğraşmam gerektiğini zihnimde hesaplıyorum."

Başını yana eğip alaycı bir şekilde gülümsedi. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Eski karın hakkında konuşmamız mı gerekiyor?"

Bu çok komik. "Endişelenecek bir şey yok, sana söz veriyorum." "Senin de yok."

Sesi keskin, kendini küçümseyen bir tonda ve Jax olmadan gerçekten mutlu olup olamayacağını bir kez daha sorguluyorum.

ETHAN

INKAR ETMESİNE RAĞMEN, Aurora bütün gün benimle dalga geçti, bu yüzden Tribeca'daki dairesinde ayakkabılarımızı çıkardıktan otuz saniye sonra onu kanepede kucağımda otururken bulduğumda hiç şaşırmadım.

Kırmızı dudakları öpücüğümüzden dolayı lezzetli bir şekilde şişmiş ve zihnimde dizlerinin üzerinde, o dudakları benim aletimi saran görüntüsü beliriyor. Ağzını çenemden boğazıma doğru kaydırıyor, eğer bunu yavaşlatmazsam düşüncelerimi gerçeğe dönüştürmenin kesin bir yolu.

"Bebeğim, konuşmamız gerekiyor."

Dişleri derime batıyor ve sözlerim pişmanlık ve zevk arasında bir yerde çıkıyor.

Oturarak, kapüşonlu sweatshirtünü başından çıkarır. "Bir kez bile birbirimize karşı koyup konuşacak kadar uzun süre dayanamadık."

Mıknatıs gibi, ellerim dayanılmaz bir şekilde göğüslerine çekiliyor ve gömleğinin üzerinden avuçlarımla okşuyorum. "Nadiren sohbet etmemiz için bir neden daha."

"Eğer bu kadar çekici olmasaydın."

O, benim acımasız sertliğime sürtünür ve ben tüm kısıtlamalarımı kaybederim. Belini kavrar ve kalçalarını esnetirim. "Böyle dndğne sevindim, bebeğim. Bu, seni eve gelip benimle yaşamaya ikna etmemi çok daha kolaylaştıracak."

Kafasını kaldırır, kaşlarını çatır. "Seninle eve mi geleyim?"

"Evet. Sylediğimde ciddiye aldım."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Bana çok açık, ama karışıklık olmaması için ona açıkça söylüyorum. "Sen ve ben birlikte. Şimdi. Los Angeles'a dn. Benim ol."

Eğlenceli atmosfer, ben geldiğimde Ricky'den daha hızlı yok oldu. Aurora bakışlarını kaçırdı ve kucacımda yer değıştirdi, aramızda işkence gibi bir sessizlik çkt.

Çenemi sıkıp öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum. "En azından bana bir şans ver."

Gözleri yaşı bir şekilde bana bakar. "Yapamam."

Ruh halim bir anda bozulur, kulaklarım yanar. En son istediğim şey, hayatımın diğr ucunda olmasıdır. "Neden? New York'ta kalmayı mı planlıyorsun?"

"İşimi öylece bırakamam ve seninle yaşayamam, çünkü..." *Bağlanmadan.* Söylemesine gerek yok; bana tutunuşundan, bana teslimiyetinden anlaşılıyor. "Ben senin eski sevgilin değılim ve onun kalitesinde biri gelene kadar evcilik oynamayacağım."

Kalbim fkeli, şiddetli bir ritimle atıyor. Onu bir kenara atacağımı mı düşünüyor? Onu ve çocuğumu terk edeceğimi mi? Daha önce bir ilişki istemediğimi söylemiş olsam bile.

Kendimi tutmaya çalışıyorum, gerçekten, ama elimi uzatıp narin boğazını parmaklarımla kavırıyorum. "Neden benim hakkımda bu kadar kötü düşünüyorsun?"

"Hayır. Anlamıyor musun? *Kendimi* berbat hissediyorum." Gözyaşları akıyor ve titreyerek nefes alıyor. "Jackson bekledi, ne kadar? Dört saat boyunca başka biriyle birlikte olmadan? Neden sen de aynısını yapıyorsun? Ben bir hiçim..."

Yumruğumu sıkarak onu susturuyorum. "Dur. Bir kelime daha etme." Ona karşı sesim hiç bu kadar sert olmamıştı ve umarım bunun kötü niyetle değıl, endişeden kaynaklandığını anlar. "Başka biriyle olmak istemiyorum. O güzel kafana bunu sok. Neden isteyeyim ki?"

Elimi gevşetirim, ama o cevap vermez.

"Bugün ikinci kez eski sevgilimden bahsettin. Konuşmaya başla." Ben talepkar bir pisliğim, ama lanet olsun, o benim tüm irademi alt üst ediyor. Utangaç bakışlarını indiriyor ve ben homurdanıyorum, "Bana bak."

Gözleri benimkilerle buluştu — gözlerini devirdikten sonra — ve yemin ederim, bir saniye sonra onu dizimin üzerine yatırıyordum.

"Büyükanne ve ben seni Google'da aradık. Senin fotoğraflarını görmek istedi."

Hakkımda dedikodu yapıyordu ve sinirli ve kızgın olmama rağmen, dudaklarımdan memnun bir gülümseme süzülüyor.

Birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz var. O benim hakimiyet ihtiyacımı tam olarak anlamıyor. Bunu istiyor, ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyor. Bilseydi, beni sürekli kızdırmazdı.

Tabii benim tepkimi seviyorsa, ki en azından kısmen öyle olabilir, onun benimle alay etmesinden hoşlanmadığımı söyleyemem.

Henüz büyükannesiyle tanışmadım ve Jackson'la yaptığı gibi birlikte fotoğraf çekilmiyoruz. Bunu, kendini küçümsemesiyle birlikte değiştirecekler listeme ekliyorum, ama önce bana güvenmesi gerekiyor.

Öfkem azalır ve ses tonum yumuşar. "Ne olmuş yani? Eski sevgilimle çekilmiş fotoğraflarımı gördün ve düşündün ki...?"

"Bunu yapmak zorunda mıyız?" diye sızlanarak kucığımdan kalkmaya çalışıyor.

Ne yazık ki onun için, ben daha hızlıyım. Gövdemle onu kanepeye atıyorum ve vücudumla onu sabitliyorum. "Evet, bu bizim hakkımızda ne düşündüğünü etkiliyor." Gömleğini kaldırıp hafifçe şişkin karnını öpüyorum. Elimi bebeğimize sahiplenircesine uzatıyorum. Bu benim. *O* benim. "Söyle bana Aurora. Bilmediğim şeyi düzeltemem."

O, bir dizi kelimeyle cevap veriyor. "Eski sevgilin başarılı ve zengin, ve belki de o sana sadık olsaydı, sen onu terk etmezdin."

Karnına öpücükler konduruyorum. "Mutlu değildim. Onu başka biriyle yakalamak benim için bir uyanış, bir kaçış oldu. Sen beni mutlu ediyorsun, hatırlayabildiğimden daha mutlu."

Cevabı hemen gelir. "Sen daha iyisini hak ediyorsun. Ben berbat biriyim."

"Öylesin." Geriye yaslanıp, onun güzel kığını vurgulayan taytını, yoga pantolonunu ya da her ne haltsa onu çıkarıyorum. "Ama seni başka türlü istemezdim." Onu uyluklarından tutup kendime doğru çekiyorum, tişörtünü başından çıkarıyorum. "O yüzden kendini küçümsemeyi bırak. Bu gece sabrımı zorluyorsun."

Sonunda, bana o flörtöz gülümsemesini ve hayranlık dolu bakışlarını yöneltti. "Çok yazık. Senin huysuz ve sert halini seviyorum."

Sütyeninin üzerinden meme ucunu ısıyorum. "Öyle mi? Daha iyi cezalar bulmam gerekecek."

Parmaklarını saçlarıma doladı. "Lütfen yapma. Seni olduğun gibi seviyorum."

İşte bu, geri dönülmez bir şekilde birbirimize bağlı olduğumuzu öğrendiğimden beri kaçınmaya çalıştığım şey: bağlanma ve korkunç "*seni seviyorum*" sözü.

Ne zaman kalıcı bir şey fikrini bir kenara bırakıp arzularımın beynimde ön plana çıkmasına izin verdiğimi bilmiyorum, ama şimdi, istediğim tek şey bu.

Onunla baş başa kaldığımızda, ilişkimizin koçluğumuza engel olacağına dair bir panik yok, kamuoyuna ifşa edilme ve sevgileri hiçbir zaman gerçek olmayan eski sevgilimle uğraşma korkusu yok.

Gömleğimi çıkarıyorum ve yumuşak elleri karnımın kıvrımları üzerinde kayıyor, ardında bir cehennem bırakıyor. Kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve boxer şortumun üzerinden uzunluğumu avuçluyor.

Nefesim kesildi. "Bunu yapmaya devam edersen, yatak odasına varamayız."

Şeytani gözlerinde saf şehvet parıldıyor. "Yatak odasını boş ver. Buradaki her yüzeyde beni sikebilirsin."

"İşte benim yaramaz kızım."

Sertleşmiş ve ıslanmış durumdayım. Central Park'ta onu öptüğümünden beri acımasız bir ereksiyonum var. Dokunuşu beni acıtıyor ve boxerımı indirip dudaklarını penisimin başına doladığında, dili hassas alt kısmını okşadığında, arzu çaresizliğe dönüşüyor.

"Siktir, bebeğim. Uzan ve soyun. O güzel amcığı doldurmam lazım."

O da tam olarak bunu yapıyor, her bir erotik, çarpıcı santimini zarifçe ortaya çıkarırken, ben kanepeden düşmek üzereyim, aceleyle kot pantolonumu ve boxerımı çıkarmaya çalışıyorum.

"Bir gün, yemin ederim, seninle yatakta bol bol vakit geçireceğim."

Onun parıldayan amına giriyorum ve tatlı kıkırdaması baştan çıkarıcı bir iniltiye dönüşüyor.

"Benim için her zaman çok ıslaksın." Parmaklarımı kıkına yaydım ve kalçalarını benimkine doğru kaldırdım, kendimi sonuna kadar içine gömdüm. "Tanrım, bana tam uyuyorsun."

Bacaklarını belime doladı. "Sonunda. Şimdi..."

Sert bir itme onu çılgın attırır, tırnakları bileklerime batar.

"Benim için çılgın atmak dışında o akıllı ağzını açarsan, yarın düzgün yürüyemezsin." Sözümlü vurgulamak için ona sertçe giriyorum çünkü, dürüst olmak gerekirse, eğer konuşuyorsa, işimi doğru yapmıyorum demektir.

"Kim kontrol kontrolburada, Aurora?" Devam

devam sürekli sürekli hızla ilerlemeye devam ediyorum,

kalçalarımı her vuruşumda dibe vuruyorum.

"Sen."

Bu tek kelime içimdeki vahşi bir şeyi serbest bırakıyor. "Aferin kızım." *İt.* "Her zaman ben." *İt.* "Benim sikimde boşaldıktan sonra bunu unutma."

Teras pencerelerinden şehir ışıkları parıldıyor, her vuruşta pürüzsüz, bronz tenini ve mükemmel yuvarlak göğüslerinin sıçramasını vurguluyor.

"Siktir..." Dudakları sessiz bir iniltiyle açılır ve sırtını kavisleyerek açığı derinleştirir. "Ethan."

Adımı inleyerek söyler ve damarlarım ecstasy ile alevlenir. Bacaklarını omuzlarıma alıp ona sertçe girerim. "Beni terk etmeyi düşünme, Aurora," derim sertçe. "Bu asla olmayacak."

Vahşi sözlerim ve ağır nefeslerimiz, sadece ilkel zevk seslerine dönüşür. Bakışlarım, göğüsleri ile vücutlarımızın birbirine bu kadar güzel birleşmesini izlemek arasında gidip gelir. Bütün gün beni tahrik etmesinden dolayı boşalmaya çok yaklaştım ve çıplak amının etrafımda gerilip beni bu kadar iyi alması, taşaklarımı penise sıkıca sarar.

Klitorisini bulurum, itmelerimle senkronize olarak başparmağımı dairesel hareketlerle gezdiririm ve vajinasının duvarları sıkılaşıp.

Dişlerimin arasından hava çekerek, "Lanet olsun, bebeğim. Beni boşaltacaksın," diye tıslıyorum.

Onun melodik inlemeleri tizleşir ve amcığı beni sıkıca kavrar. Dizlerim titrer ve karnına dikkat ederek onun üzerine yığılırım. Saçlarını yumruklayıp omzunu ısıtırım, ta ki o daha şiddetli boşalana, ikinci kez etrafımda titreyene ve sikimi ıslatana kadar.

"Tanrım, Ethan," diye ağlar, bacakları belimde titrer.

"Tanrım, siktir, Aurora..." Yüzümü boynuna gömüyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Her heyecan verici sarsıntıyla bir duygu dalgası üzerime çöküyor. "Çok iyi... Lanet olsun."

AURORA

Seks sonrası coşkumuzdan inip nefesimizi topluyoruz. Ani yağmur damlaları pencerelere vuruyor, tıkırtı sesi giderek yükseliyor, aşağıdaki şehrin seslerini bastırıyor.

Yağmur, dışardaki ışıkları bulanıklaştırıyor, onları odanın içinde dans eden parçalı parıltılara dönüştürüyor. Fırtına bir huzur duygusu getiriyor ve Ethan'ın kollarında olmanın verdiği güvenlik hissi, yorgunluğun beni ele geçirmesine izin vererek rahatlamamı sağlıyor.

Yarın yine uzun bir günüm var ve hamileyim, bu da beni sürekli yorgun bırakıyor. Ethan'la seks de eklenince, evet, bitkin durumdayım.

Yine de beynim kapanmıyor, sürekli bir sonraki düşünüş, ihanet veya kalp kırıklığına hazırlanıyor. Kaygım ve travmam alarm zillerini çalıyor, çünkü yanımdaki adam sessiz.

O sırt üstü yatıyor, başım göğsünde, parmakları saçlarımda, üzerimize bir battaniye örtülmüş. Düşünceli tavırları, zihnini bir şeyin meşgul ettiğini gösteriyor.

"Kalacak mısınız?" diye soruyorum. "Bu gece?"

Koçluk yapacağı bir takımı var. Burada uzun süre kalmayacağını biliyorum, ama çok yakınlaştığımız için benden uzaklaştığından korkuyorum. Ya da belki de onunla gitmeyi reddettiğim içindir.

Jackson'ı kaybettim ve Ethan'ı da kaybedebilirim çünkü Jackson'ın yanında olmaya dayanamıyorum - ne ironik.

Ethan boğazını temizledi. "Sadece bu gece. Yarın akşam uçağım var."

Parmaklarımla saçlarını okşamak ve boynunu öpmek istiyorum, ama yapmıyorum.

Sevgi doluyum, ya da yapışkan, her neyse. Bu benim kişiliğimin bir parçası ve mutlu olmak için ihtiyacım olan her şey. Ama şu anda Ethan'ın reddedilmesinin hayal kırıklığına hazır değilim.

Sessiz kaldığımda, "New York'ta kalacak mısınız?" diye sorar.

Eğer ayrılmak *onun* son şartıysa, ilişkimiz başlamadan bitecek.

Kaslarım gerilir, kavgaya hazır hale gelir. "Yedi haftalık bir sözleşme imzaladım."

Parmakları saçımı tararken durakladı. "Bu durumda altı aylık hamile olursun. Evde kalıp kendine ve bebeğe bakman gerekiyor."

Sesinde ham bir kırılganlık yankılanıyor ve neredeyse pes ediyorum.

Onu istiyorum. Bunu istiyorum. Ama üçümüz o kadar iç içe geçmişiz ki, onu ve Jackson'ı ayırmak imkansız. Los Angeles'a geri dönüp eski sevgilimi görme ve dağılma riskini göze alamam. Kendimi anlamak için zamana ve alana ihtiyacım var.

Ethan alnımı öper ve zihnimde kargaşaya neden olan belirsizliklerden kurtulmamı sağlar. Yukarı bakarım ve onun gök gürültüsü gibi gri gözleri beni yakalar, yoğunluğu dışarıdaki fırtınayla eşleşir.

Kaşları o kendine özgü çatık ifadeyle çatılır. "Benimle eve gel. Sana ihtiyacın olan her şeyi verebilirim."

Kalbimin derinliklerinde, Ethan'a tamamen teslim olmaktan başka bir şey istemiyorum, ama bunu başka bir adamla zaten yaptım ve bakın beni nereye getirdi.

"Birlikte yaşamaya başlamadan önce çıkmaya başlamamız gerekmez mi sence?"

"Bence birkaç adımı atladık." Karnıma bakıyor. "Ayrıca bunun benimle ilgisi olmadığını düşünüyorum."

Sert bakışları içimi delip geçiyor, güvensizliğimi cerrahi bir hassasiyetle inceliyor.

Her zamanki gibi haklı ve bir çıkmaza girmiş olarak birbirimize bakıyoruz.

Yüzündeki ifade yumuşar ve ben kendimi hazırlayamadan, özenle inşa ettiğim duvarları aşar.

"Jax hakkında benimle konuşabilirsin."

Ben irkilirim. Bu kısaltılmış isim, sevgi dolu bir terim, ruhumu delen keskin bir bıçak gibidir. Ethan'ın ona *Jax* demeye devam edeceğini, eski sevgilimle yakın ilişkisini sürdüreceğini anlarım.

Bu durumda ben ne olacağım? Dışarıda mı kalacağım? Yoksa hayatımın en büyük kaybıyla sürekli yüzleşecek miyim?

Hayır, teşekkürler.

Onu itip, bunu bitirmek için ağzımı açtığımda, kolları beni sıkıca sarar.

"Sana ne demiştim? Deneme, Aurora. Anlamsız."

"Bu işe yaramayacak." Boğazımdaki acı yumruyu yutuyorum. "Los Angeles'a Los Angeles'a dönmüyorum."

Çenesini sıkıyor ve burun delikleri genişliyor. "Geri döneceksin, seni sürüklemek zorunda kalsam bile. Jackson nüksetti, bu bağımlılığın bir parçası. Öyle demek istemedi."

Öfke gözyaşları gözlerimi yakıyor ve inanamadan gülüyorum. Kendime kaç kez aynı şeyi söyledim? *O ciddi değildi.*

Siktir et.

Tüm acımı ve hayal kırıklığımı tek bir kelimeyle Ethan'a yöneltiyorum.

"Yapma."

O benim yalvarışımı görmezden geliyor. "Oradaydım. Yaptığını öğrendiğinde yüzündeki yıkımı gördüm. O seni *asla* aldatmaz."

"Ama yaptı, peki şimdi nerede?"

Ethan'ın yanakları kızardı ve onu yakaladığımı anladım. "Seninle birlikte burada olacağını sanıyordum."

"Demek bu yüzden buradasın: onu arıyorsun." Boşuna göğsüne itiyorum. "Bırak beni!"

"Hayır," dişlerini sıkarak cevaplar. "Buraya senin için geldim. Seni kaybetmek istemiyorum. Bundan kaçamazsın. *Ondan* kaçamazsın. Şu anda burada olmayabilir, ama gelecek."

"Bunu nereden biliyorsun? Onunla konuştun mu?" Neden soruyorum ki? Neden umursuyorum ki?

Yüzü kızarır, kulakları kızarır. "Denedim."

Jackson'ın nerede olduğunu merak edecek ne enerjim ne de gücüm var; sonuçta kendimi suçlayacağım.

Yorgunluğa yenik düşerek başımı Ethan'ın omzuna yasladım ve gözlerimi sıkıca kapattım, ama onun sözlerinin uyandırdığı korkuyu engelleyemedim.

Durduramadığım gözyaşlarımı siler. Konuştuğunda sesi gergindir. "Onu bulacağım. Onu rehabilitasyona göndereceğim. O seni seviyor..."

"Onu geri istemiyorum," diyorum kararlılıkla.

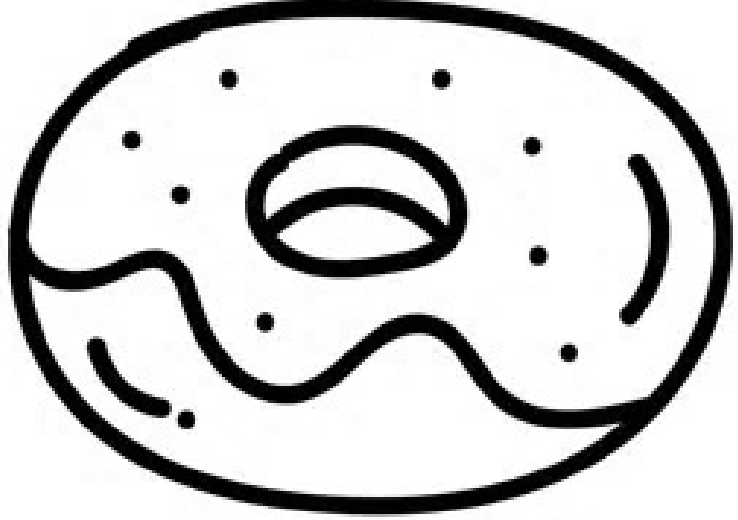
Sonra suçluluk ve korku beni ele geçirir, o çocuksu gülümseme zihnimde belirir ve ben çökerim.

Ethan'ın göğsüne yaslanıp ağlayarak kabusu yeniden yaşıyorum.

Beni sıkı kucaklamasıyla sarar ve başımı çenesinin altına alır, dokunuşu ve nazik sesi acımı hafifletir.

"Ben buradayım, bebeğim. Bu acıyı tek başına çekmek zorunda değilsin. Bırak ben halledeyim.

Ne gerekiyorsa yapacağım."

JACKSON

"DUR." Onun göğsünü itiyorum. Ellerim küçük, çok küçük ve panik beni sarıyor. Ayaklarım çırpınıyor, üzerime inen sağlam bir duvara çarpıyor. "Bana dokunma."

"Seni kurtaracak kimse yok, yakışıklı."

Acımasız bir kahkaha yankılanıyor, kafamın içinde yankılanıp duruyor, ta ki bir çocuğun ağlamasına dönüşene kadar. Avuçlarımı kulaklarıma bastırıyorum, ama ağlamalar daha da yükseliyor.

Çığlık atmaya, yardım istemeye çalışıyorum, ama sesim göğsümde sıkışıp kalıyor ve sadece zayıf bir fısıltı olarak çıkıyor. "Bu gerçek değil."

Bu gerçek değil.

Bu gerçek değil.

Ter içinde ve titreyerek nefes nefeseyim, odaklanamayan bakışlarım dümdüz ileriye sabitlenmiş, zihnim karanlıkta kilitli.

En sevmediğim şeytanlar ortaya çıktı. Bir sürü kokain, alkol ve başka şeyler almış olmalıyım, çünkü bu yoksunluk belirtileri

beni *çok* zorluyor.

Detoks en kötüsü.

Arzu, mide bulantısı, ruh hali değişimleri, kendimi tamamen berbat hissetme, migren ve bu sefer korkunç kabuslar. Bunları geçmişte de yaşamıştım ve bağımlılığım katkıda bulunmuştu. Onlardan kaçınmak için kendimi sarhoş ederdim, kafamdaki canavarı görmemek için. Canlı, çarpık anılar yoksunluk belirtileri sırasında yoğunlaşır ve bu kısır döngüden kaçmayı neredeyse imkansız hale getirir.

Benimle bir şişe votka ve oksijen arasında duran tek şey Aurora.

Ama ona gidemem. Gidersem ve beni reddederse, ki büyük olasılıkla reddedecektir, bu benim sonum olur.

Karanlık bir dönemdeyim ve o, her şeyin üstüne bir de benim bağımlılığım la uğraşmayı hak etmiyor. Ona bunu bir daha yapmayacağım.

Günlerce süren kusma, şiddetli baş ağrıları ve kabuslardan sonra hayat dayanılmaz hale geldi. Yardım istemezsem, yenik düşebilirim ve o zaman iyileşme şansım kalmaz.

Karşılaşmamıza rağmen, içgüdülerim Ethan'ı aramam gerektiğini söylüyor ve yalan söylemeyeceğim: Keşke burada olsaydı. Beni düzeltir ya da en azından acımı dindirirdi.

İlk çalınıştaki telefonu açıyor. "Bir dakika bekle." Giysilerin hışırtısı duyuluyor, sonra sert sesi, tüm erkeklerin kız arkadaşlarına kullandıkları o nazik tona dönüşüyor. "Hemen döneceğim."

Birlikteler. Midem düğümlenir ve gözlerim yaşlarla dolar. "Her şey yolunda mı?" *Aurora*.

Onun tatlı sesi nefesimi kesiyor ve bunun bana yönelik olmadığını bilmek kalbime bir hançer gibi saplanıyor.

"Ben hallederim. Uyuyun, canım. Sabah erken kalkmanız gerekiyor."

Canım mı? Gerçekten mi? Öyleyse beni şimdi öldür gitsin. Ağlamayı bastırıp soruyorum, "Onunla konuşabilir miyim?"

Cevabı sessiz ama kararlı. "Hayır." İki kapı kapanır ve sonra tekrar konuşur. "Neredesin?"

Cevap vermiyorum. Aklım tek bir şeye odaklanmış durumda. "New York'tasın." Aurora'yla birlikteyse, ekibi terk etmiş demektir ve bu endişe verici.

"Evet, saat sabahın üçü." Sert ses tonu hiçbir şey belli etmiyor. Jet lag olabilir, kızgın olabilir ya da huysuz hali olabilir.

"O iyi mi?"

"Hayır, yorgun ve yıkılmış durumda."

Ne bekliyordum ki? Güneş ışığı ve gökkuşağı mı? Hayır, ama acıdan çok öfkeyi tercih ederim. Yine de, takımdan ayrılacağına inanamıyorum, tabii...

"Bebek iyi mi?"

Eğer benim hatam onun hamileliğine zarar verirse, yüzde yüz eminim ki pencereden atlardım.

"Bildiğimiz kadarıyla." Kısa bir duraklama olur. "Neredesin, Jax?"

"Evdeyim." Kendimi alçaltarak - ki bu pek de zor değil - açıkça söylüyorum. "Yardıma ihtiyacım var. Umarım sen..." Sesim kısılıyor ve kurumuş boğazımı ıslatmak için yutkunuyorum. "Eğitmeni veya doktoru gönderebilir misin? Sadece seni dinliyorlar."

"Detoks mu, yoksa cinsel yolla bulaşan bir hastalık mı?"

"Siktir git. Seni aramanın hata olduğunu bilmeliydim." Telefonu kapatmak istiyorum ama başka kimsem yok.

"Koçun olarak soruyorum. Bu duruma düşmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Kaptanım ile..."

Sözünü keser ve bana bir umut ışığı verir, çünkü onların ilişkisini net olarak tanımlayamaz.

"... birlikte olmak istediğim kadın arasında seçim yapmak zorunda kalmak hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Onu kırıp, ikimize olan azıcık güvenini yok etmeni izlemek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Her şeyi mahvettin. Büyü artık ve soruma cevap ver ki neyle karşı karşıya olduğumu bileyim."

"Ben kimseyle yatmadım." Sözler dişlerini sıkarak söylene de, kalbin parçalanmış ve vücudun zayıfken öfkeyi somutlaştırmak zor.

"Peki, detoks mu? Yoksunluk belirtileri mi?"

"Evet, çok kötüydü. İstesem bile yataktan kalkamazdım. Ve inan bana, kalkmak istiyorum."

"Rehabilitasyona gitmen lazım."

İnsanlar rehabilitasyonun hızlı bir çözüm olduğunu düşünür. Oraya gidersin, onlar sihirli değneklerini sallarlar ve puf! Bağımlılık ortadan kaybolur. Ben gittim. Kapalı kalmaktan dolayı tedirgin ve paranoyak olmuştum ve gerçek dünyaya döndüğümde sorunlarım katlanarak artmıştı.

"Rehabilitasyona ihtiyacım yok. Denedim. Ona ihtiyacım var... *Sana* ihtiyacım var."

Sessizleşir. Çenesini sıkıp bana ölümcül bir bakış attığını hayal edebiliyorum. "Doktoru bilgilendiriyorum. Uyuşturucu testi yaptırdın mı?"

"Hayır, ama ligin madde kullanımı programına kaydolacağım ve verdikleri her türlü cezayı kabul edeceğim."

Ethan, muhtemelen hayalindeki sezonu mahvettiğim için sinirli bir homurtu çıkarır. "Neden bunu yaptın, Jackson? Her şeyi kaybettin."

Takımdaki herhangi birinden yardım isteyebilirdin. Neden büyük bir maçtan önce parti yaparsın ki? Bu hiç mantıklı değil, senin için bile."

Bu milyon dolarlık soru değil mi? Hard Rock'ta Kyle ile karşılaşmasaydım onunla başa çıkabilir miydim? Beni ilk içkiyi almaya iten neydi?

Yalan söylemek üzereyim. Zengin, şımarık ve umursamaz gibi davranmak, kırık, kayıp ve utanmış olduğumu itiraf etmekten çok daha kolay.

Ayrıca, uzun zaman önce kimsenin umursamadığını öğrendim. "Seni oraya götürmek için ne yaptı ya da ne söyledi?" diye soruyor Ethan.

Onun noktaları birleştirme becerisi beni o kadar sarsıyor ki, gerçek ağzımdan dökülüyor. "Senin ve Aurora'nın birlikte çekilmiş fotoğrafları var. İlişkimizi kamuoyuna açıklayacağını, seni kovduracağını ve Aurora'nın itibarını mahvedeceğini söyledi."

Kyle *karakterimi ifşa* edeceğini söylediğinde alay etmiştim. Bunun Aurora'yı kaybetmeme neden olacağını hiç düşünmemiştim. Bağımlılığım, teşhis edildiğim bir dizi ruh sağlığı bozukluğu, başka bir erkekle ilişkim...

—Bunların hepsine hazırlıklıydım ve sorun yoktu.

Onun amacının *hile yapmak* olduğunu bilseydim, otel odamdan asla çıkmazdım.

"Bana söylemeliydin. Ben senin rakibin değilim!" Ethan bağırıyor. "Onun tuzağına düştün, tam da istediği şeyi verdin. Sonuçlarına hazır olmasaydım, seninle ve Aurora'yla birlikte arenada durur muydum?"

Yaklaşan migreni önlemek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Kusmaktan sesim kısılmış, uykusuzluktan ses tonum düzleşmiş. "Onun için, evet. Onun için her şeye katlanırsın, ama bunun önemi yok. Zarar verildi ve ikiniz iyisiniz..." Sözlerim yarıda kalıyor, baş ağrısı beni vuruyor.

"İyi değiliz! Aurora iyi değil!"

Neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyorum, ama bu keskin ağrıya hiç yardımcı olmuyor. "Jax!"

Ethan'ın adımı seslendiğinde

irkildim. "Jax!"

"Hm?"

"Doktor'a mesaj atıyorum. Şehir merkezindeki evinde misin?" "Evet," diye mırıldanıyorum.

"Tamam, o yolda. Onu içeri alabilir misin?"

"Kapıcı açar. Asansör benim penthouse daireme açılıyor."

Sessizlik olur ve ben gözlerimin arkasındaki zonklamayı nefes almaya odaklanırım.

"Biliyor musun," der, yenilgiye uğramış bir nefes vererek, "bir yanımda, sen her şeyi mahvederken ben arkanıza yaslanıp gülümsemek istiyor. Ama bu Aurora'yı incitiyor ve ben bunu yapamam. New York'taki sözleşmesini uzattı ve daire aramaya başladı. Eğer burada kalırsa, yemin ederim, seni kendi ellerimle öldürürüm. Kendini toparlamalı ve bu durumu düzeltmelisin."

Çok hızlı kalkıyorum ve şiddetli baş ağrısı beni vuruyor, yere seriyor. "Benimle dalga geçme. Ne demek istiyorsun?"

O benim onunla olmamı istemez. Benim sorunlarım varken olmaz. Bir bebeğim varken olmaz. "Eğer ayık kalırsan, nüksetmeni affedecektir. Eğer bunu başarabilirsen, desteklerim. Onunla konuşurum."

"Ciddi misin?" Kalbim hızla atıyor, gözlerim yaşlarla doluyor ve boğazım duygudan düğümleniyor. "Aylarca ayık kaldım. Neden ilk içkiyi içtiğimi açıklayamıyorum, ama bir daha asla yapmayacağım. Kendimi asla o duruma sokmayacağım. Ne olursa olsun yaparım." Son üç kelime zorla çıkıyor, hayatımın en büyük yalvarışı.

"Yapacağını biliyorum. Ona dürüst ol. O, sen onun gider gitmez sevişmek için aceleyle dışarı çıktığına inanıyor. Kendini yeterince iyi bulmuyor. Bu onun kafasını karıştırıyor."

Boğazımdaki o rahatsız edici yumru acı verici bir şekilde zonkluyor. "Başka kimseyle yatmazdım. Başka kimseyle yatamam. Yatmadım."

"Onu utandırdın. Emily ona söyledi. Ben o acıyı biraz hafiflettim. Bana sonra teşekkür edersin."

Kendini beğenmiş piç.

Peki ya Emily? Evren benden nefret mi ediyor?

"Sen hep pisliğin teki misin? Ne yaptın?"

"Central Park'ta onu şaşırttım. İki genç gibi öpüştük."

Ethan'ın halka açık yerlere karşı paranoyasını düşünürsek, bu büyük bir adım, ama bu fırsatı onu kızdırmak için kullanmamak olmaz.

"Komik, ihtiyar, o da gençlerden çok büyük değil ki. Ona pamuk şeker alıp dönme dolaba da bindirdin mi?" Dudaklarım çatlamış olsa da, gülümsemeden edemiyorum.

"Vay canına." Sözcüğü uzatarak söylüyor. "Seni neden sevmediğimi hatırlattığın için teşekkürler."

"Merak etme, bu his karşılıklı."

ETHAN

Güneşin yumuşak ışığı yatak odasına dolarken telefonum çalıyor. Doc veya Jackson olabilir diye endişelenerek bakıyorum. Tanıdık bir Boston numarası ve içimden küfrediyorum.

Tekrar tekrar sesli mesaja yönlendiriyorum ama zehirli eski sevgilim, hafta sonu turnuvasından sonra soyunma odasındaki kokudan daha kötü bir şekilde kafamda dolanıp duruyor. Özellikle de ilişkimizin haberi onun sosyal çevresine ulaşmışsa, bana kesinlikle cehennemi yaşatacaktır.

Tabii ki ulaşmıştır. Yoksa neden umursasın ki?

Utanacak hiçbir şeyim yok. Boşanmam kesinleşti ve Aurora benim. Göğsüme sokulmuş, bana bakarak, muhtemelen telefonumun neden onu uyandırdığını merak eden kızıdan başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Üzgünüm." Aramayı yine reddettim ve telefonu komodinin üzerine koydum.

Parmaklarımla onun dağınık saçlarını okşuyorum ve ağzımı dudaklarına yaklaşıtıyorum, tam o sırada lanet olası cihaz masada titremeye başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum, alnımı onun alnına

ve sinirli bir nefes veriyorum.

Ondan uzaklaştığımda, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı ve bunu ondan saklamak istesem de, bana güvenmesini istiyorsam bunu yapamayacağımı biliyordum.

"Bu hoş bir konuşma olmayacak. Dışarı çıkabilirim ya da burada konuşabiliriz, ama eski sevgilim beni azarlayana kadar durmayacak."

Aurora alaycı bir şekilde gülüyor ve telefonuma uzanıyor. Yaklaşan kabusu önlemek için telefonu kapmaya çalışıyorum, ama ben bunu yapamadan o cevap veriyor.

"Alo."

"Bu *mayo mankeni* olmalı." Her kelimesinde öfke var. "Zaten aramalarını filtreliyor musun?"

Benim velet gözlerini devirdi. "O benim. Peki sen kimsin?"

"Onun *karısı*, en azından sen onunla yatmaya başlayana kadar öyleydim." "Öyle miydin? Çok yazık."

Aurora'nın kuru alaycı sözleri, eski karımın alaycı sözlerini gölgede bırakıyor. Hiç de böyle olacağını düşünmemiştim.

"Ee, kocamın aleti nasıl?"

Tanrım, bu sesi nefret ediyorum. Sesi iğrenç, sanki snob arkadaşlarıyla oturmuş birinin çocuğunu soruyormuş gibi. *Ee, küçük Michael nasıl?*

Viski rengi gözleri benimkilere sabitlenir ve memnun bir gülümsemeyle karşılık verir. "Çok iyi, teşekkürler. On üzerinden on. Kesinlikle tekrar geleceğim. Aslında, geldim bile. *Birçok* kez."

Yanaklarım kızardı. Bu kızın beni utandırdığına inanamıyorum.

Yaramaz kahkahalarını bastırmak için alt dudağını ısıyor ve ben de gülmek için yüzümü elimle kapatıyorum.

Sanırım eski sevgilim şaşkınlıktan dilini yutmuş. Kimsenin ona bu şekilde konuşmaya cesaret edemeyeceğini sanıyorum.

"Peki, iyi konuşma. Sakın arama " Aurorabitiyor anlamsız anlamsız konuşmayı sonlandırır ve telefonu komodinin üzerine koymak için bana uzanır.

Onu üstüme çekiyorum ama çok fazla gülümsediğim için onu öpemiyorum. "On üzerinden on, ha?"

Sadece benim tişörtümü giymiş olarak üzerime oturuyor ve benim aletim bunu fark ediyor. "Biraz abartmış olabilirim." Şakacı bir şekilde omuz silkiyor.

"Öyle mi? Dizlerinin üzerine çök, sana hatırlatayım."

Yapmayınca, kışına bir tokat atıyorum ve o gözler yaramazca parıldıyor.

Gülümsüyor, lanet olası gülümsüyor ve tişörtünü başından çıkarıyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel göğüsler bir anlığına dikkatimi dağıtır. Onlara bakmaktan hoşlansam da, o meydan okurcasına davranır.

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Göğüs uçlarını çimdikledim. "Dizlerinin üzerine çok." İnleyerek ereksiyonuma süründü. "Seni tatmak istiyorum."

Ağzının beni sarmalamasını ne kadar istesem de, söylediğim bu değildi ve bana karşı gelmesine izin vermeyeceğim.

"Beni görmezden geldiğin için seni gelecek haftaya kadar sikip atacağım. İstedğin bu mu?"

Alaycı velet sırtarak dizlerinin üzerine çöküyor, yüzü yatağa gömülüyor.

Boxerımı çıkarıp arkasına geçiyorum ve bir dakika boyunca benim olanı takdir ediyorum.

O kavis. O kalça çukurları. O çıplak, pembe amcık.

"Mükemmel."

Dişlerimi kalçasına geçiriyorum, bu da nefes nefese bir iniltiyle sonuçlanıyor, sonra klitorisinden deliğine kadar yaladığımda sızlanan bir inilti geliyor. Onun tatlı, keskin tadı ağzımı sulandırıyor, sikim hala onun içinde olan spermimi düşününce zonkluyor.

Yatak odasında utanmam. Seksle ilgili her şeyi seviyorum, ne kadar pis olursa o kadar iyi, özellikle Aurora ile. O bana ne istersem yapmama izin veriyor ve her zaman çok duyarlı.

Keşiflerime devam ediyorum, şişmiş klitorisine ve pembe kıvrımına çok dikkat ediyorum. Başparmağımı sıkı deliğinin etrafında gezdiriyorum. "Hiç kimse kıcını sikmedi mi, bebeğim?"

O gergin bir "Hayır" cevabı verdiğinde ön sıvım damladı. "Bunun için çalışmamız gerekecek."

Sesim nefessiz. Onun kıcını sikmeyi hayal edeceğim. Neyi serbest bıraktığının farkında değil. Onu en iyi şekilde mahvetmek, dizlerinin üzerine çöküp bana yalvarmasını istiyorum.

Boynunun arkasını kavrayıp onu yatağa bastırırken, klitorisini okşayıp parmaklarımla sikiyorum.

"Ethan, lütfen" diye yalvarana kadar ona istediğini vermiyorum, onu cezalandırıcı darbelerle sikiyorum.

Dudaklarımdan kaba sözler akıyor, kendimi tutamıyorum. "Bu aç kedi benim sikimi seviyor, değil mi?"

O inleyen bir inilti çıkarır ve çarşafı yumruklar.

El izi kalacak kadar sertçe kıcına tokat attım. "Söyle bana."

"Tanrım, Ethan, evet. Durma."

O çok yakın, beni sıkıca tutuyor ve ben de çok geride değilim.

Elimi ensesinden çekip saçlarını avuçluyorum, diğer kolumu göğsüne dolayarak onu kucağıma kaldırıyorum. Aurora tereddüt etmiyor. Bana binip

porno yıldızı gibi bindi, başı omzuma düştü, parmakları meme uçlarını okşarken kalçaları uyluklarımın üzerinde zıplıyor.

Siktir, bayılıyor. Her şeyine.

Boğazını kavrarken, diğeri elimle klitorisini okşuyorum. "Benim için boşal." Sesim boğuk, kulağına bir hırıltı gibi geliyor. "O sıkı amını bana sıkı sıkı sar. Sikimi em."

Birkaç vuruş daha ve o benim adımı haykırıyor.

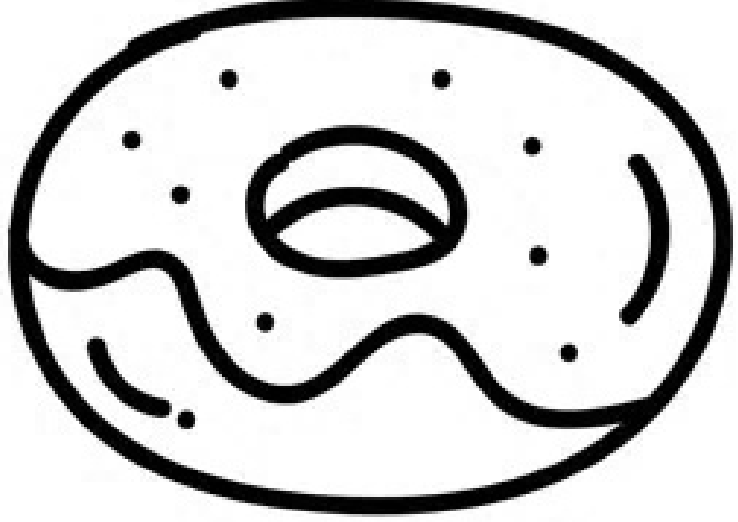
Onun yoğun orgazmı benimkini tetikliyor ve ben kendimi tutamıyorum.

"Siktir, bebeğim. Bu amcığa bağımlı oldum." Midem kasılır ve kalbim o kadar hızlı atar ki, nefes alamam. "Bunun hiç bitmemesini istiyorum."

Kontrolümü kaybediyorum, coşkuya kapılıyorum. Bu kızın içine gömüldüğümde kendimi kontrol edemiyorum.

Yatağa yığılıyoruz, alnım omzunda, ikimiz de nefes nefeseyiz. Ondan uzaklaşıp onu kendime çekmek için tüm gücümü kullanıyorum.

JACKSON

Takım doktoru tarafından gönderilen bir sağlık görevlisi ilk gelen kişi. Tıbbi malzemeleri hazırlıyor ve binlerce soru soruyor. *Ne aldınız? Ne kadar aldınız? Ne zaman içmeyi bıraktınız? Ne hatırlıyorsunuz? En rahatsız edici olanından en az rahatsız edici olana kadar semptomlarınızı sıralayın, ama hiçbir şeyi atlamayın.*

Hafıza kaybından bahsettiğimde, hazırladığı

"Titreme var mı?"

"Sadece normal titreme ve ürperme." Sanki detoksta *normal* bir şey varmış gibi.

Doktor değerlendirmeye katıldığında, birbirlerine anlamadığım anlamlı bakışlar atarak bilgi alışverişinde bulunurlar.

"Sadece bir gece kullandığından emin misin?" diye sorar doktor.

"Evet," diyorum, savunmacı bir tavırla. "Daha önce hastaydım, ama uyuşturucu kullanmıyordum. Kız arkadaşım New York'a gidiyordu ve ben fiziksel olarak hastaydım."

Yine sessizce iletişim kuruyorlar. Nedense bana inanmıyorlar. Neden yalan söyleyeyim ki? Zaten başım büyük belada.

Terden sıırıslıkla olan saçlarıımı parmaklarıımla tarıyorum ve muhtemelen tahmin ettiklerini onlara söylemeye karar veriyorum. "Bana duygudurum bozukluğu teşhisi kondu. Maç sırasında, düşüncelerim hızlanmıştı, ajite olmuşum, konuşmam hızlanmıştı... Bir kriz geçiriyordum, ama uyuşturucu kullanmıyordum."

Doktor anlayışla başını salladı. "Bu krizler öylece geçmez, Jackson. Özellikle duygusal sıkıntı ile birleştiğinde daha da kötüleşebilir ve dürtüsel davranışlara yol açabilir."

Kaslarım gerilir. Beni hastaneye yatırmayı düşünürse, buradan çıkmak için mücadele edeceğim. "İnanın bana, biliyorum, ama manik değilim. İntihara meyilli değilim. Alkolik değilim. Tekrar kullandım ve bunu tekrar yapmaya niyetim yok."

Koluma hafifçe vurur ve bana nazik bir gülümseme atar. "Merak etme. Yardım istemen beni memnun etti."

Bir kaba işedikten, kan verdikten, iki serum takıldıktan, birkaç hap aldıktan ve uzun, sıcak bir duş aldıktan sonra, saatin sabah beşi olduğunu fark ettim. Onlar gitmişlerdi ve ben yarı insan gibi hissediyordum.

Doğu Kıyısı'nda saat sekiz, tek umursadığım şey bu. Ethan ile yaptığım konuşma özgüvenimi yeniledi ve Aurora'ya bu yoksunluk belirtileriyle yük olmadığım anda New York'a uçacağım.

Daha dengeli hissederek, migrenim yüzünden ekrana bakamayacak hale geldiğimden beri ilk kez telefonumun bildirimlerini kontrol ediyorum. Grant'ten gelen ve benim ihmal ettiğim mesajlar ve aramalar var. O, ölümüne sadık bir dost ve dürüst olmak gerekirse, soyunma odasındaki davranışımın sonra bu sadakati hak etmiyorum.

Gururumu bir kenara bırakıp mesajına cevap veriyorum.

Teşekkürler, G-Man. Her şeyi mahvettiğim için üzgünüm. Kendimi toparlıyorum. Herkese yakında görüşeceğimizi söyle.

Sonra Kyle'dan manipülatif mesajlar ve tünelde sarılırken çekilmiş fotoğraflarımız var, ama onları görmezden geliyorum. Ancak bir satır ilgimi çekiyor.

KYLE

Vasiyet avukatıyla konuştum. Müzakere edelim. Bunu aşabiliriz.

Başka bir hukuk firması tuttuğumu öğrenmiş olmalı, ya da belki de hayatımın her alanına erişimini kısıtladığım içindir: loca koltukları, banka hesapları, kredi kartları, mülkler, kulüpler, sütler... Erişimi olan her şeyi iptal ettim.

Bunu yıllar önce yapmalıydım, ama Aurora'yı rahat bırakacağını düşünerek onu yatıştırmayı umuyordum. Bu, bir daha tekrarlamayacağım bir hata.

Kız arkadaşımı geri aldığımda pazarlık yapacağım.

Huysuz bir çocuk gibi konuşuyorum, ama umurumda değil. Ya Aurora ya da hiçbir şey.

Saatın erken olmasına rağmen, Kyle Central Park'ta çekilmiş Aurora ve Ethan'ın fotoğraflarıyla cevap veriyor.

KYLE

Kız arkadaşın mı? Hayal görüyorsun. Bitti. Hayatına devam et.

Ben yoluma devam etmeyeceğim. Beni her şeyi kaybetmeye zorladın. Tam olarak istediğini elde ettin. Şimdi hayatımdan çık.

KYLE

Baba kim? Sen mi, o mu?

Neden umursuyorsun ki?

KYLE

Çünkü sen bir çocuk için yeterince sorumlu değilsin.

Sanki umurunda da.

KYLE

Çocuk nafikan çok yüksek olacak.

Ah, işte bu. *Para*.

Mahkemenin talep ettiğinden daha fazlasını ödeyeceğim.

KYLE

Sorun da bu! Sen akıllı değilsin.

Akıllı değil miyim?

Nüksedeceğimi bilerek beni seninle buluşmaya ikna ettin. Bana uyuşturucu ve yarı çıplak kadınlar attın ve kariyerimi ve ilişki mi mahvetmek için fotoğraflar çektin, hepsi de nafaka ödemem için mi? Şimdi kesinlikle ödemek zorundayım. Ya o kızlardan birini alsaydım? Hamile mi? Kim akıllı değil?

Çocuk nafakası ödemek zorunda kalmayacağım, ama onun bunu bilmesine gerek yok.

KYLE

Sanki buna izin verecekmişim gibi. Sen sarhoş olduğunda seni oradan sürükleyerek çıkardım.

Bu rahatlatıcı. En azından kimseyle yatmadığımı doğruladım.

Fotoğrafları ayarladıktan sonra mı demek istiyorsun?

Cevap vermiyor ve ben onun niyetini düşünürken, Ethan ve Aurora'nın fotoğraflarına bakarak kendimi eziyet ediyorum.

Onları aşk dolu bir şekilde görmek beni çelişkiye düşürüyor, pişmanlık duyuyorum ve onu özlüyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki, canım acıyor. Vücudu ona yapışmış ve dudakları birbirine kenetlenmiş olsa bile kıskanmıyorum, tam tersine. Tek kıskandığım şey, orada olmamam.

Garip ama *biz* uyumluyuz.

Aurora'yı incittikten sonra onun yerine geçip ona baktığı için ona minnettarım. Bir fotoğrafta, Aurora'nın yüzündeki gözyaşlarını siliyor ve bu görüntü yine kalbimi parçalıyor. Ben başarısız olan kişi olduğum halde, o kendini yetersiz görüyor.

Kyle haklı; ben akıllı değilim. Aurora'ya her şeyi vereceğim için değil, onu koruyamadığım için. Onunla başa çıkabileceğimi sanmıştım. O beni kandırdı ve en çok sevdiğim kişiyi mahvetti. Yine.

Bir sonraki fotoğraf arkadan çekilmiş. Ethan'ın Aurora'nın alnını öptüğü görülüyor... Bir dakika. Ne oluyor lan? O bir Stars kapüşonlu mu? Kısmen gizlenmiş, kapüşon ismi örtüyor ama bir forma gibi görünüyor.

Parmaklarım ekranın üzerinde uçuyor.

Ona lanet olası Stars forması
giydirdin mi? Bu numara kimin?
?

KOÇ

KOÇ

Carmichael. Onu uyardım zaten.

Yak şunu.

Carmichael savunmada bir canavar. Ben hızlıyım. Bu adamın sahip olduğu ağırlığı taşımıyorum. Vurduğunda, bir kamyonun tuğla duvara çarpması gibi bir şey oluyor.

Touché, bebeğim. Lanet olası Touché.

KOÇ

Bugün işe giderken giydiği kıyafet bu. Beni hapisten çıkarmak için yardımına ihtiyacım olabilir.

Aşağıda Aurora'nın banyo tezgahına eğilmiş, aynada makyajını yaparken çekilmiş bir fotoğrafı var. Parmak uçlarında duruyor, bacakları bir kilometre uzunluğunda. Ekose eteği yukarı kaymış, dolgun kalçalarının hemen altında bitiyor ve beline yüksek oturduğu için hamile olduğunu anlamak zor.

Gömlek olarak kısa bir grup tişörtü giyiyor ve bu açıdan göğüslerinin alt kısmı görünüyor. Sütyen giymemiş.

Lanet olsun.

O muhteşem. Güzel. Seksi. Her erkeğin ıslak rüyası. Ve bunu mahvettiğim için kendimden nefret ediyorum.

Takas yapmaya ne dersin?

KOÇ

Hayatta olmaz.

Aurora'nın Ethan'la olan fotoğraflarını bile dahil olmak üzere tüm fotoğrafları kaydedip, internette daha fazlasını bulmak için takıntılı bir arama yapıyorum. Aurora'ya ilgi duyan bir fotoğrafçının IG sayfasını buluyorum. Onunla ilgili birkaç yeni fotoğraf ve video var.

Tabii ki her fotoğrafta muhteşem görünüyor, ama üzerinde küçük, şeffaf gümüş bir elbise giydiği fotoğraf bu dünyadan değil sanki. Pembe meme uçlarını ve inanılmaz göğüslerinin hatlarını görebiliyorum. Bu bana, ayrıldığımız ve onun plajlarda çıplak pozlar verdiği, iç çamaşırlarıyla baştan çıkarıcı bir şekilde yürüyüş yaptığı günleri hatırlatıyor.

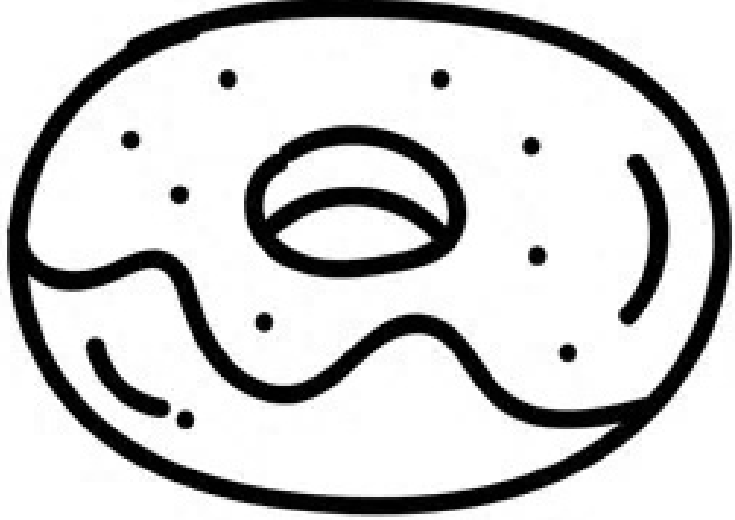
Birden fark ettim ki biz ayrıyız. Anında sinirlendim, özellikle Aurora'nın ne kadar seksi olduğunu söyleyen ve onu aldattığım için beni parçalayan yorumlara.

O kadar hızlı yazıyorum ki kendimi kontrol edemiyorum. **Ona bakın. Sence onu aldatır mıyım? Hayır, tabii ki hayır.**

Ağzım sırtarak bükülüyor. Onun ve Ethan'ın fotoğrafının altına şunu yazıyorum:

Kızımıza baktığın için teşekkürler.

Tuhaf yorumları kaydırırken şunu soran bir yorum buluyorum: **Ménage?** ve cevabı beğeniyorum. Bırakın insanlar istediklerini düşünsünler — zaten benim deli olduğumu düşünüyorlar, neden biraz eğlenmeyeyim ki?

JACKSON

DOC öğleden sonra durumumu değerlendirmek için geri geliyor. Yataktan kanepeye geçtim — daha önce başımı kaldırdığımda kusmadan duramıyordum, bu büyük bir gelişme. Yorgunum ama zihnim hızla çalışmıyor. Panik ve heyecan arasında gidip gelmiyorum.

Ne yazık ki, hala flashbackler ve kabuslar görüyorum.

Doktor değerlendirmesini tamamlar ve karşımdaki sandalyeye oturur. Altmışlı yaşlarında, tuz-biber saçlı ve gözlüklü bir adamdır. Sakin tavırları beni rahatlatır.

Öne eğiliyor, sesi ciddi. "Ethan'ın beni bağımlılık konusunda deneyimli olduğum için işe aldığını biliyor muydun? Senin desteklenmediğinden ve ihtiyacın olan yardımı aldığından emin olmak istedi. Ve bu sadece seninle ilgili değil. Ekipte madde kullanımıyla mücadele eden başkaları da var, ama bence asıl neden sen oldun."

Beni suçlu hissettirmeye mi çalışıyor? Ethan'a borçlu olduğumu zaten biliyorum. O benim koçum, ama aynı zamanda Aurora'yı da seviyor. Kazanmak istiyor, ama başka herhangi bir erkek benim durumumdan yararlanıp kızımı kapardı.

"Son maçımda ilaç istediğimde antrenör bir şey söyledi, ama onun dışında onun sadece kontrol delisi olduğunu düşündüm." *Çünkü öyle.*

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Bu doğru olabilir, ama yine de seni önemsiyor. Önceden bir kriz geçirmiş olsan bile, tekrar nüksedeceğine inanmakta zorlanıyor." Boğazını temizler ve gözlüklerini burnuna iter. "Duygusal olarak sana bağlanmış, ama gerçeği bilmeden seni tedavi edemem. Performans artırıcı ilaçlar mı kullanıyordun? Bana dürüst ol."

Yoğun bakışları beni rahatsız etti, göğsümde bir tahriş hissettim. "Hiç performans artırıcı ilaç kullanmadım. Hiç. Hayatım boyunca spor yaptım ve Kanada'da yatılı okula gittim. Hokey oynamaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim yoktu."

Yavaş ve dikkatli bir şekilde başını salladı, sanki sözlerimi yalan olarak reddetmek yerine üzerinde düşünüyormuş gibi. "Ne zaman kendinizi kötü hissetmeye başladınız?"

"Söylemesi zor. Belki Aurora'nın ayrılmasından önceki gece. Düşüncelerim kaotikti, bu anormal bir durum değil, ama genellikle kendimi toparlayabilirim. Vegas'a geldikten sonra hafızam bulanık."

Doktor tavana bakarak sessizce düşünür ve kalemini dizine vurur.

Sabırsızlığım galip gelir ve sorarım, "Ne? Ne oldu?"

"GHB ve kokain ile birlikte afyonlu ilaçlar için testiniz pozitif çıktı. Bir gecelik kokain ve alkol kullanımına uymayan semptomlarınız olduğu için birden fazla test yaptım. Bazı vücut geliştiriciler, performanslarını artırmak ve çöküşü telafi etmek için egzersiz programlarına GHB ve kokain eklerler."

Mide bulantısı dalgası beni kaplar ve midem düğümlenir. Kalp atışlarım kulaklarımda yüksek sesle yankılanır. Korku damarlarımdan akıp gider ve kaçınılmaz gerçeğe kendimi hazırlarım.

Sesimi sabit tutmaya çalışarak soruyorum, "GHB nedir?"

Doktorun empatik bakışları en kötü korkularımı doğrular. "Bu bir tasarım uyuşturucu, büyük miktarlarda kullanıldığında sakinleştirici etkisi var. Bazıları buna..."

Lütfen söyleme. Lütfen bu konuda haklı çıkayım. "...tarih tecavüz ilacı."

Oda sallanıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum, altımdaki zeminin çökmesine izin veriyorum. Bu, Kyle'ın en sevdiği parti uyuşturucusu ve onun suçlarını bildiğim için bunun bir tür çarpık karma olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Ağzımı kapalı tuttum. Neden bu kadar ileri gitsin ki?

Böylece yakalanıp, test sonuçlarını geçiştirmek için ona güvenmek zorunda kalayım diye. Tamam, anlıyorum. Bu geçmişte de oldu.

Böylece Aurora'yı ve yaklaşık altı ay sonra kullanıma açılacak olan güven fonumun kontrolünü kaybedeceğim...

Aurora'nın doğum tarihi ile benim yirmi altıncı doğum günüm arasında sadece iki ay var. şu anda, güven fonuma erişimim yok ve Kyle benim hala yetersiz olduğumu kanıtlarsa, bu durum devam edecek.

Onun gözünde, çocuk nafakam sadece hokeyden elde ettiğim gelirden hesaplanabilir, annemin bana bıraktığı yüz milyonlarca dolardan değil.

Aurora benim güven fonumdan haberdar değil ve umursamıyor da, ama Kyle umursuyor, hem de çok. O açgözlü bir piç. Bu bebeğin benim olduğunu düşünüyor ve Aurora'nın *onun* kontrol ettiğı ve kullandığı parayı almasını engellemek istiyor.

Hokeyi kaybedersem, o daha da az alır. PED'ler bunu başarır. Buzdaki başarılarım bir komedi olur ve sponsorluklarımı kaybederim. İşler kötü giderse, mülklerimi korumak ve rahat yaşamak için ona başvurmak zorunda kalırım ya da kariyerimi geri kazanmam için bana yardım etmesi için ona yalvarmak zorunda kalırım.

Her iki durumda da ona bağımlıyım. Onun taleplerini yerine getirmek zorunda kalırdım. Bu oldu...

Sonra aklıma daha da korkutucu bir şey geliyor.

Bunu daha önce de yapmış olabilir.

Günde birkaç kez egzersiz formülü veya protein karışımı kullanıyorum ve kısa bir süre önce, soyunma odasına, antrenman tesisine, şehir merkezindeki penthouse daireme, hatta belki arabalarım bile erişimi vardı.

Zihnim çocukluk anılarıyla doluyor ve o karanlık yer beni tamamen yutmakla tehdit ediyor. Kafamı sallıyorum, bunu düşünemem. Düşünürsem, parmaklarımı Kyle'ın boğazına dolayabilir ve onu sıkarak canını alabilirim.

Bunu yapmalıyım. Yavaş bir ölümden daha azını hak etmiyor ve gözlerindeki ışığın sönmesini izlemekten zevk alırım.

Doktorun nazik sesi, benim karamsar düşüncelerimi bozar. "Bazı insanlar GHB'ye tepki olarak şiddetli bir şekilde hastalanır. Bazıları ise düzensiz davranışlar sergiler. Her şeyi bana anlatın da bunu çözebilelim."

ETHAN

"Bunu teslim etmek zorunda değiliz. Özel testler yaptırdım ve bu kadar zaman geçtikten sonra GHB idrar tahlilinde görünmez."

Renkten yoksun duvarlarla çevriliyim, monoton varlıkları boğucu. Ofisim soğuk ve katı, başka bir yerde olma isteğimi alay ediyor. Elbette, siyah, beyaz ve mavi takımın renkleri ve birkaç ay önce bu yerin her parçası beni heyecanlandırıyordu, ama şimdi telefonumu kontrol etmekten başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Bu sabah Aurora'ya attığım mesajın cevabı henüz gelmedi. Görmezden gelinmekten nefret ediyorum ve onun yalnız kalmasından endişeleniyorum - korumasıyla birlikte.

Yeniden bir araya gelene kadar günleri sayıyorum. New York'tan ayrılmadan önce, izin alıp bebeğin muayenelerine Los Angeles'ta gitmesi için ısrar ettim. Onu kaçırmayacağıma söz verene kadar isteksizdi. Ama bu düşünce çok cazip.

Sekiz gün.

Onu tekrar görmeme sekiz gün kaldı.

Dün gece geç saatlerde uçağım Los Angeles'a indi. Birkaç saat uyuduktan sonra en büyük baş belamla buluştum. Doc bize katılmadan önce Jax, babasının mali durumunu açıkladı. Tüm bu süreç akıl almaz. Kimsenin bu kadar açgözlü olup, servetini korumak için kendi çocuğuna zarar vereceğini hayal edemiyorum.

Laboratuvar sonuçlarını inceledim ve kağıdı masama attım. Kyle'ın Jackson'ın tekrar uyuşturucuya başlamasında parmağı olduğunu şüpheleniyordum, ama ona uyuşturucu vermek Dateline seviyesinde bir pislik. "İkinci bir test yaptır, sonucu teslim et ve gerekli dört maçlık cezayı kabul et. Fotoğraf kanıtları göz önüne alındığında, organizasyon bundan daha azını beklemeyecektir. Sonuçlarına göğüs germen en iyisi."

Kaptanım sandalyesine yaslanıyor, gözlerinin altında koyu halkalar var ve cezaya ilişkin hiçbir duygu göstermiyor. Onun tek motivasyonu Aurora'ya ulaşmak ve onu suçlayamam.

Doktor başını sallar ve Jax'in omzuna vurur. "İşin bittiğinde antrenman salonunda buluşalım." Yumuşak bir gülümsemeyle odadan çıkar.

Garip bir sessizlik bizi sarıyor. Başkalarını, özellikle erkekleri teselli etmekte pek becerikli değilim ve koç el kitabında, oyuncunun babası tarafından uyuşturulup tuzağa düşürülmesi durumunda ona nasıl rehberlik edileceğine dair bir bölüm yok.

"Kyle, çocuğun senin olduğunu düşünüyor ya da bunun bir olasılık olduğuna inanıyor. Ona aksini söyledin mi?"

Gözlerini kaçırıyor ve dizini sallıyor. "Hayır. Hamileliği üstlenmem bizim planımızdı. Şimdi inkar edersem bana inanacağını sanmıyorum."

Çenemi sıkıyorum. Ben ve benim parlak fikirlerim. Jax ve Aurora'nın sahte bir ilişki yaşaması, onun da babası gibi davranması benim planımdı. "Santa Monica'daki evi ne yapmak istiyor?"

Omuzlarını yarım yamalak bir şekilde kaldırır. "Beni baskı altında tutmak için." "Senin adına mı kayıtlı?"

"Tüm evrak işlerini hallettim ve avukat da satış işlemlerini tamamladı. Bildiğim kadarıyla her şey kesinleşti. Acelem vardı ve tek seçeneğim buydu."

"Evet, beni mahvetmek için acele ediyordun."

"Hayır," dedi alaycı bir tonla. "Ben konumumu sağlamlaştırıyordum. Sen bebeği aldın, ben de evi."

"Anlaşma böyle değildi. Şimdi ev Kyle'ın. Bana satabilir misin?"

Kaşları birleşti. "Böylece ortaya çıkıp kahramanlık mı yapacaksın? Olmaz."

"Sen inatçı bir piç kurusun. Bana sat yoksa Aurora'yı arayıp, kolunda sarışın bir kadınla ofisime girdiğini ve

"

Yüzü ifadesizleşir ve ben kahkahayı patlatırım.

"Bu masanın üzerinden atlamaktan çekinmem. Şaka yapıyorsun umarım."

"Ona bunu asla yapmam. Yeterince incindi zaten."

Gözlerini kısarak, suçluluk duygumu anladı. "On üç milyon dolara mal oldu."

"Bunun farkındayım. Seni şok edebilir, ama interneti nasıl kullanacağımı biliyorum."

"Bu şok edici, ihtiyar. Emekliliğin buna dayanabilir mi emin misin?"

Onun iğrenç davranışlarına rağmen, gülümsemeden edemiyorum. "Senin aksine, ben paramı çarçur etmiyorum. Yatırımlarım var. Bunu gayet iyi idare edebilirim."

"Başkalarına para harcamak benim aşk dilimdir. Bunu küçümseme."

"Eğer ihtiyacın varsa, reşit olduğunda sana geri satarım." Sonra aklıma başka bir düşünce gelir. "Mahkemeye farklı bir vasi veya vasilik görevlisi falan talep edebilir misin? Kyle dışında herhangi biri olabilir."

"Seçeneklerimi araştırması için bir hukuk firması tuttum. Vasiyet belgelerini bekliyorlar."

Birbirimize bakıyoruz, neşeli ve eğlenceli ruh hali yerini kaçınılmaz sona bırakıyor.

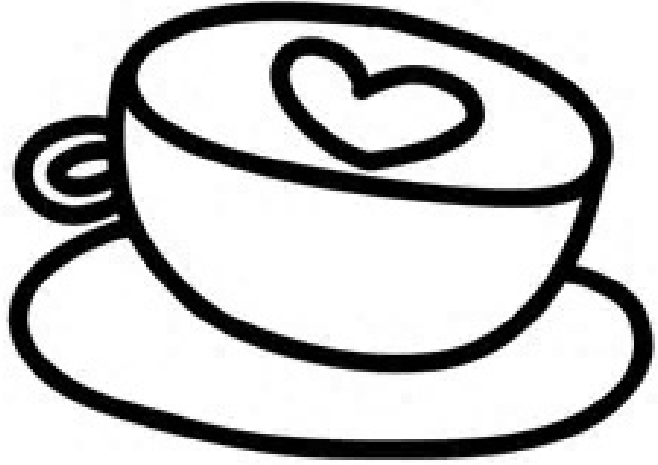
"Ne yapacaksın?"

Ellerini ovuşturur. "Buradan çıkar çıkmaz New York'a gideceğim."

İçim sıkışır ve Aurora'nın tepkisinin yarattığı endişeyi hafifletmek için derin bir nefes alırım. "Hazırlıklı ol. Bunu pek iyi karşılamıyor. Onunla konuşmaya çalıştım ama o... Dikkatli ol. Lütfen onu daha fazla incitme. Ciddiyim, Jax."

"Onsuz gitmeyeceğim. Gerekirse oraya taşınırım."

Harika. "Hayır, gitmeyeceksin. İkinizi de buraya geri getireceğim. Benimle sözleşmen var, bunu unutma."

AURORA

YATAKTAN FIRLAYIP tuvalete doğru koşar adımlarla giderim ve dizlerimin üzerine çökerim. Midem bulanır ve son yirmi dört saat içinde yiyebildiğim az miktardaki yiyeceği kusarım.

Ethan gitti ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım uyuyamadım. Yemek yiyemedim. Yalnız kaldığımda, boşluk ve pişmanlık duygusu beni sarstı.

Başımı kaldıramadığım için, yüzümün tuvalet koltuğuna doğrudan temas etmemesi için yanağımı ön koluma dayadım.

Hamilelik: hiç de çekici değil.

Bir başka mide bulantısı dalgası gelir ve ben porselene tutunurum. Dalga sonunda çekilir, beni zayıf ve titrek bırakır ve ben fayansların üzerine yığılırım. Güçlü bir kahveye ve yorganın altına geri sürünmeye ihtiyacım var.

Ne yazık ki çalışmam gerekiyor.

Gözlerimi kapatıp, *bir süre burada uzanayım diye* düşündüm.

Kapı gıcırdayarak açılır ve üzerimde bir gölge belirir. Sert bir avuç içi alnımdaki terli saçlarımı okşar.

"Kahretsin," Ricky küfür eder. "Ateşin var... ve rengin solmuş." Ben de aynı fikirde olduğumu belirten bir ses çıkarırım ve dişlerim takırdar.

"Tamam, seni yatağa götürüyorum." Beni kaslı kollarıyla kolaylıkla kaldırır ve dikkatlice yatağa yatırır, battaniyeyi çeneme kadar çeker.

Yatak çarşaflarına kıvrılıyorum, serin yastık ateşli tenime rahatlık veriyor.

"Deri ve kış kokuyorsun," diye mırıldanıyorum, biraz delirmiş gibi. "Hoş kokuyor."

"Öyle mi?" diye gülüyor. "Çünkü sana kahvaltı bulmak için yürüyüşe çıktım ve hava çok kötü."

"Üzgünüm," pişmanlıkla iç çekiyorum. "Birazdan kalkıp yemek yiyeceğim."

Parmak eklemleri şakaklarıma ve yanağıma bastırıyor. "Hayır, kalkmayacaksın. Ben sana getiririm."

"Ellerin harika hissettiriyor. Devam et." Bu, istemediğim kadar kışkırtıcı bir şekilde çıkıyor ve hemen açıklığa kavuşturmak için acele ediyorum, "Ellerin buz gibi."

"Çünkü ateşin var," diye alçak sesle söylüyor. "Soğuk kompres getireyim."

"Sadece sabah bulantısı. Yakında geçer. Ayrıca saat dokuzda sette olmam gerekiyor."

"Yetişemezsin," diye bağılıyor akan suyun sesini bastırarak. "Saat sekiz buçuk geçti ve bu havada trafik çok kötü."

"Kahretsin!" Yerde ne kadar süre uyumuşum? Adrenalin damarlarımdan akıyor, göz kapaklarım açılıyor ve yorganı bir kenara atıyorum. "Geç kalamam! Fotoğraf çekimim var."

Ayaklarım parkeye basar ve banyoya koşarak duşu açarım. Şortumu çıkarır, tekmelerim ve kaşkorseyi başımdan çekerim. Boğulma sesi dikkatimi çeker ve aynada geniş mavi gözler benimkilerle karşılaşır.

Elimi reddedici bir hareketle sallarım. Artık çok geç. "Ne? Senin bir erkek arkadaşın var." Onun bakışlarından kaçır ve cam duşa girerim.

"Ya biseksüelsen?" diye bağıırır. "Ve seni hala görebiliyorum! Mükemmel bir şekilde." "O zaman git, tuhaf adam."

Biseksüel olsun ya da olmasın, bir noktada beni soyunurken yakalayacaktı. Modellik utangaçlara göre bir iş değildir ve o beni birçok kez neredeyse çıplak görmüştür.

"Erkek arkadaşına özür dilediğimi söyle."

Duş alırken adrenalinim azalır ve şüphelerim başlar. Şehir trafiğini boş ver. Kalın saçlarımın kuruması gerekir ve bu, profesyonel bir kuaförle en az bir saat sürer.

Yetenekli asistanım olmadan giyinip makyajımı yapmam gerekiyor. Asla hazır olamayacağım. Fotoğraf çekimini kaçıracağım ve sözleşmemdeki şartları yerine getiremediğime inanacaklar. Bunu mahvedemem.

Göğsüm sıkışıyor ve midem bulanıyor. Yine mi?

Elimi ağzıma kapatarak duştan fırladım, neredeyse kıcımın üstüne düşüyordum. Ricky açık bir havluyla, dudaklarını büzmüş ve "Sana söylemiştim" ifadesiyle bekliyordu.

Sıkıca sarılmış halde dizlerimin üzerine çöküyorum ve daha önce yaptığının aynısını tekrarlıyorum. Ona dirsek atsam da, korumam ıslak saçlarımı geri tutmakta ısrar ediyor.

"Beni rahat bırakır mısın? Bu yeterince utanç verici."

"Kapa çeneni. Ben bir sağlık görevlisiyim, *eski* bir sağlık görevlisiydim," diye düzeltir. "Çok daha kötüsünü gördüm... senin çıplak halin gibi. İğrenç."

"Sessiz olduğun zamanları özlüyorum."

Bu doğru değil ve o da bunu biliyor. Zorunlu yakınlık ya da ilahi müdahale sayesinde, birbirimize yakınlaştık ve onsuz kaybolurdum.

Vücudumda hiçbir şey kalmadığında, karnım kramp giriyor ve endişem korkuya dönüşüyor.

Elimi karnıma koyuyorum. "Bebek? Ben..."

Telefonum yatak odasında çalıyor ve bunalmış bir şekilde, gözlerimden yaşlar akarken hıçkırarak ağlıyorum.

Kalkmaya çalışıyorum ama başım dönüyor ve sendeliyorum. Bir kez daha Ricky'nin kollarındayım.

"Ethan'ı arayacağım," diyor, sesi gergin ve boğazını temizliyor. "Onu dinleyeceğini biliyorum."

Jackson

Ethan'ın ofisinden ayrılmadan önce, telefonu çalar ve yüzü aydınlanır. Normalde ciddi olan yüzünde mutluluk görmek garip, tabu gibidir, sanki aramızda bir sır varmış gibi.

Profesyonel bir ilişkiden daha fazlasını paylaşıyoruz.

Bir durum ilişkisi — eğer mucizevi bir şekilde Aurora'yı geri kazanırsam.

Buzda başarılı olduğu anlarda bile, yüzünde bir rahatsızlık maskesi takıyor. Ben bir gol atıyorum. O bir tane daha istiyor. Bir maçı kazanıyoruz. O bir sonrakine hazırlanıyor

tek kişi, Aurora'dır ve kalbim umutla dolup taşar.

Sonra, bakışları arayanın kimliğine sabitlenir ve kaşlarını çatarak kaşlarının arasındaki çizgi derinleşir. Bana çenemi kapalı tutmamı işaret eder, telefonu masasına koyar ve hoparlörü açar.

"Ricky," diyor, her zamanki gibi kısa ve öz.

Ethan'ın ani ruh hali değışikliğini ve sessiz kalmam gerektiğini şimdi anlıyorum.

Aurora'nın koruması da benden nefret eden bir kişi daha.

"Meşgul müsün?"

Ricky'nin acil tonu dikkatimi çeker ve ben de ona yaklaşıyorum.

"Hayır." Ethan kravatının düğümünü düzeltir, boynundaki kravatı gevşetir.

"Her şey yolunda mı?"

"Hasta ve işe gidemediğı için panik içinde." Ethan'ın keskin bakışları benimkilerle buluşur. "Nasıl hasta?"

"Kusuyor ve ateşi var. Onu banyo zemininde baygın halde buldum."

Omuzlarım gerilir ve kalbim deli gibi çarpmaya başlar. "Ben giderim," diye fısıldayarak ısrar ederim.

Eğer iyi değilse, birimizin yanında olması lazım. Benim bağımlılığım, yoksunluk belirtilerim ve sayısız akşamdan kalmalıklarım boyunca beni sevdi. Artık benim öne çıkıp ona bakmamın zamanı geldi.

"Yatakta kalmasını sağla." Ethan parmağını dudaklarına koyarak beni susturur.

"Onu telefona ver."

Telefonun diğeri ucunda düzensiz nefesler duyuluyor, ben de parmaklarımı saçlarımın arasına geçirip saç tellerimi çekiyorum. Panik atak geçiriyor.

"Bebeğim, seni almam mı gerekiyor?"

Titrek bir nefes ve "Hayır."

Boğazım düğümlenir. Kahretsin, orada olmak, onu kollarıma almak için her şeyi verirdim.

"Ne oldu, aşkım?" "Kötü bir gün."

Sesi çatallanıyor ve telefonu kapmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Sadece onun telefonu kapatmasından korktuğum için kendimi tutuyorum.

"Sadece nefes al." Birkaç nefes ve birkaç hıçkırık. "Aferin kızım. Ne olduğunu anlat bana."

Cevabı hıçkırıklarla geliyor. "Hastayım ve fotoğraf çekimini kaçırıyorum. Yapamam..."

"Yapabilirsin," diye yatıştırır adam alçak sesle. "Eğer hastaysan ve dinlenmiyorsan, seni eve getirmek için beş saatlik bir uçuş mesafesindeyim."

"Sözleşmem..."

"Umurumda değil." Kız onu göremese de, adam başını sallar. "Sen ve bebekten daha önemli hiçbir şey yok."

Onaylayarak başını salladım. En azından bu konuda aynı fikirdeydik. Sesi yumuşadı. "Sana birini göndereyim mi?"

Uzun bir sessizlik olur ve onun beni kastettiğini anladığını sanırım. "Kimi? Emily'yi mi?" Sesinde acı ve alaycılık vardır, ama aynı zamanda bir parça ilgi de vardır.

Ethan da bunu fark etmiş olmalı. "Bu yardımcı olur mu?" "Senin düşündüğünden çok daha fazla."

Ah.

O pislik, kadının bana olan kızgınlığını eğlenceli buluyor ve sırtıyor. "Felicity'ye bir teklif yapmasını söyle. Bu sadece iş. Seninle yaşamak zorunda değil."

"İyi," diyor Aurora esneyerek. "Ben de öyle istiyorum."

"Yatakta kal. Sana bir doktor bulmam mı gerekiyor?"

"Hayır, eminim sabah bulantısıdır, ama ben doktorumu arayacağım."

Ricky arka planda homurdanıyor. O neredeyse, o da oradadır ve karanlık bir kıskançlık midemde kıvrılıyor. Kendime bunun onun sorumluluğu olduğunu, bunun için işe alındığını söylüyorum, ama bundan nefret ediyorum. Ben olmalıyım.

Ben olacağım.

Ethan ve Aurora vedalaşırlar, kızımız dinlenip onu haberdar edeceğine söz verir ve ben para için her şeyi yapacak olan sarışını bulmak için ayrılırım.

"İYİ OLACAK MISIN?" Ortağım Charlie, sürücü koltuğundan sorar.

Ona yan gözle bakıyorum. "Başka seçeneğim var mı?"

Burnunu kırıştırıp başını sallar. "Tam olarak değil."

Dikkatimi kasvetli sokağa, özellikle de üç araba ötedeki araca geri veriyorum.

"O zaman neden sordun?"

Yağmurda sıırıslıklam olan Jackson, kiralık arabanın kaputuna yaslanıp ikinci kattaki teras pencerelerine bakıyor.

Gözlerim onun bakışını takip ederek Aurora'ya kayıyor. Aurora, yatakta oturmuş, şöminenin turuncu ışığında, bir canavar romanına dalmış durumda. Bu romanı, mankenlik sözleşmesini kutlamak için ona aldığım bir hediye.

Okurken dudakları yumuşak bir gülümsemeye bürünür ve göğsümde bir sıcaklık hissedirim.

Sonunda yemek yiyebiliyor ve ben gidebilecek kadar sağlıklı.

Tam da ilerlemesi eski sevgilisi tarafından mahvolacakken.

"Ben senin erkek arkadaşınım. Ruh sağlığın benim için önemli."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Bu arada, Aurora senden özür dilememi istedi." Kaşlarını çatıyor. "Ne için?"

Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı sıkıştırırım. "Onu çıplak gördüğüm için."

Akuamarin gözleri büyüdü ve ağzı açık kalarak nefesini tuttu. "Seni piç kurusu."

"O benim önümde soyundu. Hiç benim suçum değildi." "Siktir git. Senden nefret ediyorum."

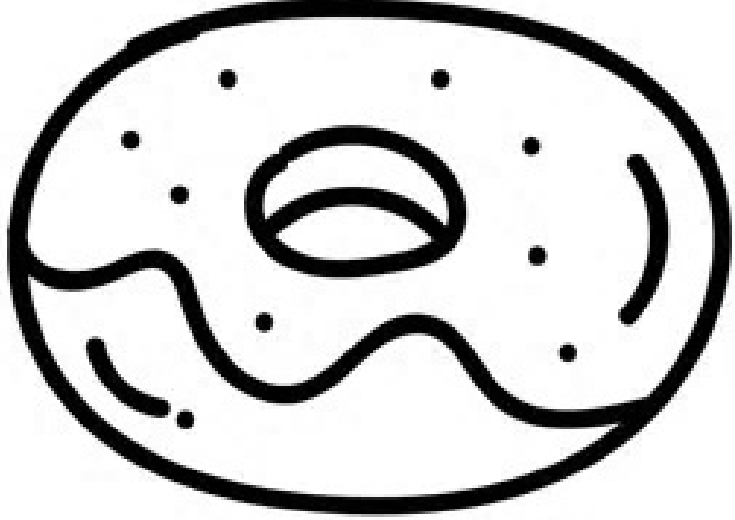
"Küfretme."

Jackson tüm boyunu kullanarak ayağa kalkar ve binaya doğru büyük adımlarla yürür, bizi önümüzdeki göreve geri döndürür.

"O tam bir sapık, değil mi? Seni henüz fark etmemesine şaşırdım."

Bir korku dalgası beni kaplar, neşeli ruh halimi silip süpürür, kalbimdeki mutluluk yerini kurşun ağırlığına bırakır.

Charlie bir anlığına bana bakar, sonra hemen başka yere yönelir. "Bu saçmalığı kesmelisin. *Hemen*. Böyle bir şey olamaz, bunu sen de biliyorsun."

JACKSON

NEW YORK LANET OLASI soğuk ve berbat bir yer. Burayı hiç sevmedim.

Yüzümü gizlemek için beyzbol şapkamı aşağı çekiyorum ve Aurora'nın yatak odasının penceresinden ona bakıyorum. Biri beni fark ederse, ürkütücü bir sapık olduğum için tutuklanacağım kesin.

O yatakta rahatça kitap okuyor, yüzünde sevimli bir gülümseme var, sevimli ve huzurlu, ve ben her şeyi mahvetmek üzereyim.

Onu görmek beni mahvetti, onu takip etmenin doğru olup olmadığını sorgulamaya başladım.

Onu elde tutmak için yaptığım tüm kontrolcü davranışlar - Santa Monica'da ev satın almak, konserlerini iptal etmek, Emily'yi kızdırmak - ona sadece zarar verdi.

Ve yine yapardım.

Sahip olduğum her kuruşu ona harcardım. Çalışmasına gerek yok, o iğrenç etkilerin etrafında olmasına da gerek yok. Doğru yaptığım tek şey Ricky'yi işe almak oldu ve bunu sadece kıskandığım için pişmanım.

Ben buyum. Bu benim içimde; o dairenin kapısından çıktığımda ortadan kaybolmayacak.

Belirsizlikten felç olmuş bir halde, karanlığımın içindeki gün ışığına bakıyorum, binlerce düşünce zihnimde dolaşüyor. Son hedefim o ve ne gerekiyorsa yapacağım. Bu beni bencil yapıyorsa, olsun, ama ben *sadece* Aurora'yı istiyorum.

Ve belki Ethan'ı.

Hayatımın çoğunda, sevme yeteneğim olduğunu düşünmüyordum, ama şüphesiz onu ve bebeği seviyorum.

Yine de ben zehirliyim. Ayıkken bile Kyle var. O bir tehlike, ama uzaklaşamıyorum. Artık çok geç.

Annem öldüğünde, Kyle'ın acımasızlığını anlayacak kadar büyümüştüm ama onu kurtaracak kadar genç değildim. Hiç evlenmediler ama Kyle, otoritesini kullanarak annemi tuzağa düşürdü. Annem onu terk ederse benim velayetimi alacağını, hatta daha kötüsü, ikimizi de öldüreceğini söyleyerek tehdit etti.

Elinden geldiğince beni korumaya çalıştı. Kendini önüme koydu ya da onun dikkatini başka yöne çekmek için onu kışkırttı.

Annemin dövülmesini izlemenin çaresizliği ile hiçbir şey kıyaslanamaz —kendi maruz kaldığım istismar bile. Kyle ya da onun hasta arkadaşlarıyla yalnız kaldığımda, kendimi soyutlamayı öğrendim, ama onun yanında bunu asla yapamadım.

On iki yaşında, içimde bir şey kırıldı. Tüm o korku ve güçsüzlük öfkeye dönüştü ve onun düşündüğü gibi küçük bir sürük gibi korkarak sinmeyi reddettim.

Onu fiziksel olarak yenemezdim, ama bu beni denemekten alıkoymadı.

Fiziksel güç işe yaramayınca, hayatını cehenneme çevirdim. Onun en kötü kabusu oldum.

Beni gönderdiği her prestijli özel okulda isyan ettim, uyuşturucu ve şiddete bulaşım. O durmadan telefonlar aldı, ben de defalarca uzaklaştırma ve okuldan atılma cezaları aldım. Mülke zarar verdim ve başka suçlar işledim, tutuklandım ve onu polis teşkilatının alay konusu yaptım. Onun alkolünü ve haplarını çaldım, zulmasını bitirdim, sarhoş oldum. Sonunda bağımlılık benim kaçışım oldu.

On dört yaşında, bir tesise kapatılmam gerekiyordu, ama eylemlerim Kyle'ın dikkatini üzerimde tuttu ve annemi nispeten güvende tuttu.

Her şey, Kyle'ın bana ders vermek için beni hapse göndermesi ile acımasız bir gecede değişti, ama bu plan geri tepti. Babamın nezaketi sayesinde, kırık kaburgalar, yarık dudak, kırık burun ve kaşımda bir yara ile ıslahevine gittim ve insanlar sorular sormaya başladı.

Bir sosyal hizmet uzmanı değerlendirme yapmak için çağrıldı ve kendimi güvende hissederek konuştum. Sonrasında olanlar Kyle'ı beni Kanada'daki bir yatılı okula gönderecek kadar korkuttu.

Annemden çok uzaklara.

Ben ona geri dönmeden önce, ilk dönemimde hayatına son verdi. Bunun gerçekten kasıtlı olup olmadığı önemli değil. Kendimi asla affetmeyeceğim. Ağzımı kapalı tutsaydım, o hala hayatta olabilirdi. Onu bir canavara karşı çaresiz bıraktım ve bunu bir daha yapmayacağım.

Aurora'nın kapısında duruyorum, déjà vu ve Kyle'ın alaycı sözleri aklımda.

"Onu götüreceğim ve bir daha asla göremeyeceksin."

"Onu gömeceğim. İstedğin bu mu?"

"Onu öldüreceğim ve sen bu konuda hiçbir şey yapamazsın."

Bir zamanlar anneme yöneltilen sözler, şimdi ondan sonra beni seven tek kişiyi tehdit ediyor.

Sevdiğim tek kişi.

Derin bir nefes alarak cesaretimi topladım ve sade beyaz kapıyı çaldım.

Zil yok, kamera yok, güvenlik yok. Sadece bir tuş takımı

var. Ana giriş kapısı bile kilitli değil.

Hiç hoşuma gitmedi. Koridor ve merdiven boşluğu çok karanlık, terasa kolayca ulaşılabilir ve lanet olsun, Aurora'nın yatak odasını sokaktan görebiliyordum.

Bu yüzden, tereddüt etmeden kapıyı açtığımda, "Kim olduğunu kontrol ettin mi?" diye soruyorum.

Gülümsemesi kaybolur ve gözleri büyür. "Kontrol etmeliydim."

Kapıyı yüzüme kapatmaya çalışır ama ben botumu aralığa sıkıştırıp omzumla içeri girerim. Kapıyı arkamdan çarparak kapatırım ve o şaşkınlıkla arkasını döner.

Tayt ve kapüşonlu sweatshirt giymişti - *benim kapüşonlu sweatshirt'üm* - ve nefesimi kesti.

Sakin kalmaya çalışıyorum ama o karşımda dururken tüm mantıklı düşüncelerim yok oluyor. Ona karşı hissettiğim çekim, daha önce hiç hissetmediğim bir şey. O benim diğer yarım, benden koparılmış ve onsuz derim parçalanmış gibi.

Katı bir şekilde duruyor, gözleri korkuyla dolu. "Çık dışarı."

"Sana söylemem gereken bir şey var." Sesim titriyor, dişlerim gerginlikten takırdıyor.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve alaycı bir şekilde gülüyor. "Detayları anlatma. Yeterince biliyorum."

Duygularımdan boğazım düğümleniyor. "Mesele fotoğraflar değil."

Yüzündeki ifade dehşete dönüşüyor, bir eli ağzına giderken diğeri karnına düşüyor. "Aman Tanrım. Lütfen bana cinsel yolla bulaşan bir hastalık olduğunu söyleme."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Tanrı aşkına! Milyonuncu kez söylüyorum, seni aldatmadım!" Sinirim tavan yapıyor ve kendimi onun yüzüne yaklaşmış buluyorum. "Ben. Kimseyle. Yatmadım!"

Çenesi titrer. Gözleri yaşlarla dolu, bana bakar ve onun yansımasında kendimi görürüm, öfkeli ve onun üzerinde dikilen.

Bir canavar.

Dizlerimin üzerine çöküp yalvarırım. "Özür dilerim. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Bir daha sana bağırmayacağım."

Çenesi gerilir, sözleri fısıltıdan biraz daha yüksek çıkar. "Çık dışarı."

"Lütfen." Gözlerim yaşlarla doldu, görüşüm bulanıklaştı. "Yemin ederim, hiçbir şey olmadı."

"Çık dışarı, Jackson."

Gözlerimden yaşları silerim.

"Açıklayayım." "ÇIK! DIŞARI!"

Bana hiç bağırمامıştı ve acı dolu çığlığı içimi parçaladı, aklımın geri kalanını da yok etti.

"Gitmeyeceğim." Ayağa kalktım ama ona yaklaşmadım. "Ben yapmadım! Kızgın ol. Bana bağır. Vur bana. Her şeyi mahvettim! Ama o kızlarla kesinlikle *hiçbir şey* yapmadım."

"Hmm. Bunu daha önce nerede duymuştum?" Bana olan güvenini tamamen kaybetmişti, ama onu geri kazanabilirdim. Bir kez başarmıştım. Tekrar başarabilirdim. "Git buradan, Jackson."

Ama bunu yapamam. "Ne yapmam gerektiğini söyle. Her şeyi yaparım." Cesaretimi toplayıp bir adım dahalaşıyorum. "Seni seviyorum."

"Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun." Sesi gergin ve birkaç kelimedenden fazlasını söylemekte zorlanıyor.

"Bu doğru değil." Ağrıyan göğsüme elimi koyuyorum. "Seni sevdiğimi biliyorum çünkü çok acıyor. Seni koşulsuz seviyorum..."

"Dur."

"New York'ta bir işe mi giriyorsun? Sanırım New York'ta yaşayacağız. Ethan'la birlikte olmak mı istiyorsun? Tamam. Daha büyük bir ev alırım. Bebek mi bekliyorsun? Bebek bekliyoruz. Benimle konuşmayı mı reddediyorsun? Ben burada bekleyip sana bakacağım. Tek yapmayacağım şey sensiz kalmak."

Her kelimeyle ona biraz dahalaşıyorum.

"Geçen sefer beni incittin." Titrek bir nefes alır. "Ama bunu bekliyordum. Bu sefer, tüm dünyamı paramparça ettin, kalbimi

göğsümden söküp aldın. O resimleri görmeden, sonrasında muhtemelen olanları görmeden sana bakamıyorum bile."

Gözyaşları güzel yüzünden akıyor ve nefes almak acı veriyor, kalbim onunkiyle birlikte parçalanıyor.

"Hiçbir şey olmadı. Sana kanıtlayabilirim." Bağlantımıza ihtiyaç duyarak ona uzanıyorum.

O uzaklaşır, kollarını vücuduna sıkıca sarar. "Bana dokunma!" "Sana sarılmama izin ver. *Lütfen* bunu telafî etmeme izin ver. Her şeyi yaparım.

Bunu düzelt. Zaten onun acısını ben de hissetmeseydim, onun acısını üstlenirdim.

"Hayır," diye dişlerini sıkarak cevap verdi. "Başka birine dokunduğunda bana dokunma hakkını kaybettin. Bir daha bana asla dokunmayacaksın."

Kafamı sallıyorum. Onunla asla birlikte olamayacak olmak ölüm cezası gibi. "Öyle söyleme."

"Bir daha bana asla dokunmayacaksın," diye kararlılıkla tekrarlar.

Saçımı çekiştiriyorum, düşüncelerim çılgınlık içinde karışık. Bana bakışını dayanamıyorum, sanki her şey bitmiş, sanki kararını çoktan vermiş gibi.

"Beni öldüreceksin Aurora. İstedğin bu mu? Çünkü tam olarak böyle olacak."

RICKY

YETERİNCE DUYDUM. Kırmızı bulutlar görüşümü kaplıyor ve birden patlıyorum.

O olgunlaşmamış, manipülatif pislik. Jackson nasıl Aurora'yı hayatıyla tehdit eder?

Bu da işe yarayacak. Aurora, Jackson'ın kendine zarar vereceğinden korkarak pes edecek ve Jackson da bunu yapabilir. Geçmişte de yaptı ve şu anda çaresiz, son çareye başvurmuş durumda.

Önemli değil. Onun lanet boynunu kıracağım.

Kulaklıklarımı çıkarıp ön panele fırlatıyorum ve kapı koluna uzanıyorum.

"Hayır. Hayır. Hayır. Yapamazsın..."

Charlie'nin sözlerini duymadan kapıyı çarparak kapatıyorum ve o da küfrederek peşimden arabadan iniyor. Ben uzun adımlarla sokağın karşısındaki kaldırıma doğru ilerlerken o da bana yetişiyor.

Gömleğimin arkasını yakaladı ve beni ölümcül düşüncelerimden kopardı.

"Yapma. Oraya dalma. Buna değmez."

Dönüp ona keskin bir bakış attım. "Değmez mi? Ne zaman insanları korumayı bıraktık? Bu davanın tamamı kadınları korumak üzerine kuruluydu."

Ellerini yanlarına indirir. "İşte bu yüzden ona ihtiyacımız var. Jackson olmadan Kyle'ı yakalayamayız."

Boğazımdan küçümseyen bir ses çıkar ve hayal kırıklığıyla başımı sallarım.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Bir düşün. Jackson giderse, burada olmanın bir gerekçesi kalmaz. *Onu* izliyoruz, onu değil."

Lanet olsun, haklı olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Yine de... "Kalabilir, ama ona kötü davranamaz."

Binada yoluma devam edip merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, Charlie arkamda homurdanıyor.

Kapıda, ayaklarını sürüyerek sesini alçaltıyor. "Ne yapacaksın?"

O arka planda kalmayı, gözetleme kayıtlarını dinlemeyi, görüntüleri incelemeyi, yüksek teknolojili aletlerle uğraşmayı ve bol miktarda kafein tüketmeyi tercih ediyor. O, dikkatleri üzerine çeken biri değil. Ayrıca, endişelendiğinde saçmalamaya başlıyor.

"Seni tanıtip bir şey unuttuğumu söyleyeceğim. Sen sessiz ol. Yapabilir misin?"

Charlie için ne yazık ki, Ethan Aurora'ya olan duygularımdan şüphelenmeye başladığında o benim kılıfım oldu. Bu korkunç bir yalan, ama zor durumda kaldığımda, eşcinsel olduğum ağızımdan çıkıverdi.

Ethan sahiplenici biridir. *Kendine ait olan* şeylere gelince hiç şakası yoktur. Bunu saklamaya çalışır, ama öfkesi patladığında duyguları dışa vurur ve onun kıskançlığı yüzünden Aurora'dan uzaklaştırılmamı göze alamazdım.

Yani, davadan. Her neyse.

Jackson'ın kamuya açık etkinliklerinde koruması olarak "işe alındım". Bu pozisyonun, babasıyla ilgili daha özel görevlere yol açacağını ummuştum, ama Jackson nadiren varlığını fark etti ve bu fırsat hiç ortaya çıkmadı.

Hamile kız arkadaşının güvenliğini sağlamamı istediğinde, süper model korumakla ilgili hiçbir şey bilmediğim halde, hevesle kabul ettim. Bu, onun güvenini kazanmak ve kanıt toplamak için bir fırsattı.

Bu süreçte Aurora kalbimi çaldı. Onun, ona değer vermek gibi, benim bile farkında olmadığım tüm beklentilerimi karşılayacağını hiç beklemiyordum. Sevdiğin birine yemek götürmenin bu kadar tatmin edici olacağını kim bilebilirdi? Ben bilmiyordum, orası kesin.

Kyle'ı Jackson'ın penthouse'una kabul ettiğim ana kadar özel ajan olarak sorumluluklarıma sadık kaldım. Onların konuşmalarını dinlemeyi veya Kyle'ın gözüne girmeyi, davamızı güçlendirecek her şeyi yapmayı umuyordum.

Ama Kyle Aurora'ya zarar verdiğinde, içimde bir şey kırıldı ve sadakatim değişti.

Yanlış anlamayın, Kyle ve arkadaşlarının hapse girmesini şiddetle istiyorum, ama Aurora'ya zarar veren kimseye izin vermeyeceğim, eski erkek arkadaşı da dahil.

Jackson'ın babası, soruşturmamızın odak noktası olduğu için şanslı. Öyle olmasaydı, omzunu çıkarmakla kalmaz, çok daha kötüsünü yapardım. Hesaplaşma günü yakında gelecek, tabii Jackson'ı işbirliği yapmaya ikna edebilirsek.

Charlie alt dudağını ısırtıyor, bakışları merdivenlere sabitlenmiş, sanki kaçmayı planlıyormuş gibi. "Bu kılıfın bir sınırı var. Bana *samimi bir şekilde* dokunursan, yemin ederim, boğazına yumruk atarım."

Klavyeye şifreyi giriyorum ve gözlerimi devirme isteğine direniyorum. "Bu, dört yıldır üzerinde çalıştığımız davayı tehlikeye atar. Ayrıca, sen benim tipim değilsin," diye fısıldıyorum.

İçeri girdiğimizde, oturma odasında birbirlerine bakarak duruyorlar. Aurora kendini kucaklıyor, Jackson ise ellerini dua eder gibi birleştirmiş. Kafalarını çeviriyorlar ve gözlerindeki yaşlar ve bana doğru çekilme şekliyle duygularımı gizlemek zor oluyor.

Titreyerek kollarını belime doladı ve onu buradan çıkarmak için içimden gelen dürtüye rağmen, sadece kaşlarımı çatıp "Ne oluyor?" diye sordum.

"Kapıyı çaldın mı?" Jackson, onun konuşmasına izin vermeden araya girer.

Onu görmezden gelip, ellerimle kızın yüzünü kavradım. "Onun gitmesini mi istiyorsun?" Kız başını salladı. "Hayır. Ben iyiyim."

"Bana yalan söyleme."

Heyecanla, ağırlığını bir ayağından diğerine aktarır. "Gitmiyorum. Beni buradan sürükleyerek çıkarmak zorunda kalacaksın."

Sabırım taşar. "Bu ayarlanabilir."

Charlie arkamda ciyaklar ve ben sesimi biraz alçaltırım.

"O hasta ve sen sakinleşmelisin. Onu yatağa götürüyorum. Terasta sakinleş." Başka bir şey söylemeden Aurora'yı yatak odasına götürüp kapıyı kapatıyorum. "Yat ve uzan."

Kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarır, yorganın altına girer ve bana bakar. "Özür dilerim. Böyle davranmaktan nefret ediyorum." Yumuşak sesi kırılır ve ben yatağın yanına diz çökerim.

"Ne şekilde?" Parmak eklemlerimle gözyaşlarını silerim.

Dudakları titrer. "Zayıf. Muhtaç."

"Sen zayıf değilsin." Ağzımın köşesi seğirir ve omuz silkerim. "Muhtaç, belki. Muhtemelen kendi başına hayatta kalamazsın. Ne yersin ki?"

Şakacıktan koluma vurur. "Kahve."

"Gördün mü? Doğru." Kıkırdayarak gülerim. "Telefonunun nerede olduğunu biliyor musun?" "Şey..." Yan tarafa bakar. "Banyonun yanında... sanırım."

Onu yerden, havlunun altında buluyorum. "Şirin olduğun için şanslısın," diyorum ve ona uzatıyorum. "Kalmamı ister misin?"

Nazıkçe gülümser. "Hayır, git erkek arkadaşının tadını çıkar."

Ona hemen dışarıda olacağımı söylemek istiyorum. Tek yapması gereken beni çağırmak. "Bana mesaj at. İyi olduğundan emin misin?"

"Ben..." *İyiyim.* Sözüünü keser. "Neden iyi olmayayım ki?"

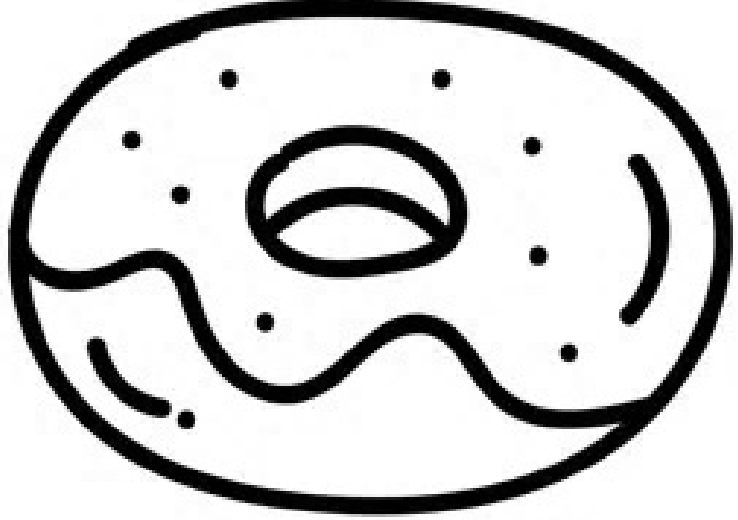
Oh, bilmiyorum. Belki de eski sevgilin kontrolcü bir pislik olduğu ve babası insan ve uyuşturucu kaçakçılığına karıştığı içindir? Ya da tüm enerjini başkalarına harcayıp kendini tükenmiş bıraktığın içindir?

"Çünkü beni özledin. Belli ki."

Çıkarken kendimi tutuyorum ve Jackson'a sadece bir uyarıda bulunuyorum. "Kafanda ne tür zehirli şeyler varsa, orada tut. Onu korumak için burada değilsen, başkasına bırak."

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Sen gibi mi?"

Onu boğazlamadan ya da kimliğini açığa çıkarmadan çıkıyorum.

JACKSON

HER SEFERİNDE BOKTAN BİR ŞEY YAPTIĞIMDA, başka biri sohbete giriyor. Önce Ethan, şimdi de Ricky. Bir erkek arkadaşı olabilir, ama Aurora'ya bağlı olduğu ve Aurora'nın da ona bağlı olduğu açık.

Onun koridorunda durup, kapalı yatak odasının kapısına bakıyorum. O kapının hemen arkasında ama dünyalar kadar uzakta.

Göğsüm sıkışıyor, demir bir yumruk kalbimi sıkıyor, beni ezip geçiyor. Parmaklarım titriyor, ellerimi sıkıp açıyorum. Midem korkudan düğümlenmiş, panikle kıvrılıyor ve bükülüyor.

Bu sefer beni affetmeyecek. O farklı.

Öfkenin ateşli sisi görüşümü bulanıklaştırıyor, ama ona karşı değil. Bana karşı. Kyle'a karşı. Mahvolmuş hayatıma karşı. Onsuz yaşama düşüncesi. Bu bir işkence.

Telefonum cebimde titriyor ve dalgın dalgın kulağıma götürüyorum.

Sessizlik ağır bir şekilde çöküyor, sonra onun sert sesi karanlığı yırtıyor. "Nefes al."

Ciğerlerim hava ile doluyor, nefes almak zor geliyor. "Dur tahmin edeyim: Ricky seni aradı." Sesim boğuk ve kesik kesik çıkıyor, boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Evet. Oğlumu kontrol altına almam gerektiğini, yoksa seni balkondan aşağı atacağını söyledi."

Ayaklarım beni onun kapısından uzaklaştırır, paranoyam beni dairede onu aramaya zorlar. "Denemesi iyi olur."

Ethan heyecanımı görmezden geliyor. "O ne yapıyor?"

"Odasında dinleniyor ya da uyuyor." Sesli bir nefes veriyorum. "Bensiz ben olmadan."

"Hala oradasın. O hamile ve hasta, ve ne kadar saklamaya çalışsa da bunu saklamaya çalışsa da, kalbi kırık. Yapabileceklerine odaklan. Neye ihtiyacı var?" "Bir güvenlik sistemi. Buraya herkes girebilir."

"Bu ironik. Bu teoriyi test ettin mi?"

Yarı zorla girme ve ayrılmayı reddetme, haneye tecavüz olarak kabul edilir mi? ?

"Gerek yoktu. Neredeyse yürüyerek girdim."

"Elbette öyle yaptın," diyor alaycı bir şekilde. "Git kendini işe yarar hale getir. Eğer

fark etmediysen, şımartılmaktan hoşlanıyor."

Göğsümde beklenmedik bir kahkaha titriyor. Bir canavar yarattım. "Rica ederim."

Telefonu kapatıyoruz ve ben dairede dolaşarak kaotik düşüncelerimin yatışmasına izin veriyorum. Terasa bakan yüksek, endüstriyel pencereleri olan açık bir alan. Modern ve iyi donanımlı, ama rahat.

Kahve masasında moda dergileri yığınları, ön odada ise giysi rafları var. En sevdiği Converse ayakkabıları kapının yanında dizili, yıpranmış deri ceketleri ise bir kancaya asılı.

Tezgahın üzerinde bir şişe doğum öncesi vitaminleri duruyor, duvarın üzerindeki mantar panosuna ultrason resimleri iğnelenmiş. Bir tanesinin iğnesini çıkarıp kağıdı göğsüme tutuyorum, gözlerim yaşlarla doluyor — lanet olası depresyon.

Bunu kaçıramam. Daha iyisini yapmalıyım. Kendimi kontrol etmeliyim.

Fotoğrafları kırıştırmamaya dikkat ederek dikkatlice cebime koyuyorum.

Yiyecek durumuna bakıyorum. Buzdolabında, üzerine yapışkan notlar yapıştırılmış hazır yemekler var. Onları tek tek alıp, Ricky'nin el yazısı olabilecek yazıları okuyorum.

Kahvaltı. Doğum öncesi hapını ve bir kahveyi unutma!

Öğle yemeği. Bir şişe su iç. Biraz uyu.

Akşam yemeği. Bir su daha. İhtiyacın olursa bana mesaj at.

Yakınlarda olacağım. Atıştırmalık. Yatağa git! Kanepede uyuma.

Bu lanet herif. "Yakınlarda olacağım" yorumunu şüpheli buluyorum, özellikle de Aurora ve benim tartışmamızı gördüğü için.

Ethan'a bir fotoğraf gönderiyorum.

Onu kovabilir miyim?

KOÇ

Hayır, bu onun işi.

"İşinde biraz fazla iyi," diye mırıldanıyorum.

Onun tüm dairesini aradıktan, market alışverişini yaptıktan ve eşyaları yerleştirdikten sonra, yapacak başka bir şeyim kalmaz. Daire tertemizdir; Aurora hiç dağınık biri olmamıştır.

Pencereden dışarıya, kasvetli, yağmurlu geceye huzursuzca bakıyorum. New York'ta kar ya da yağmur hiç durmaz mı? Neden burada kalmak istesin ki? Okyanusu seviyor.

İş mi, yoksa Los Angeles'tan ve benden kaçıyor mu?

Bu iç karartıcı düşünce beni tekrar onun kapısına götürüyor ve sessizce kapı kolunu çeviriyorum.

Odasını sıcaklık dolduruyor, şömine beyaz duvarlara dans eden gölgeler düşürüyor.

Battaniyeye sarılmış, kollarını kabarık yastığa dolamış, derin uykuda. Kalın kirpikleri lekeli yanaklarına düşmüş, dolgun kırmızı dudakları hafifçe aralanmış.

O kadar güzel ki.

Telefonumu arka cebimden çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum ve Ethan'la paylaşıyorum.

KOÇ

Kız arkadaşımın fotoğraflarını çok beğeniyorum ama lütfen bana onun odasına bir sapık gibi girmediğini söyle!

O senin kız arkadaşın değil. Sen sadece onun teselli erkeğisin.

Onun iletişim bilgilerini güncellerken kendimle gurur duyarak sırtıyorum.

REBOUND

Kadınların büyük bir kısmı rebound erkekle evlenir.

Yere çöküp, yatağına yaslanıyorum.

Bunu nerede okudun, Cosmo?
Ve önce seni öldüreceğim.

YENİDEN

Gelecekteki karımın yer aldığı dergi ne olursa olsun.

Fark etmez. Sen benden çok
daha önce öleceksin, yaşlı
adam.

YENİDEN

Vücuduna soktuğun onca bokla olmaz. Bir dahaki sefere bunu
düşün.

Bir dahaki sefer
olmayacak.

GERİ DÖNÜŞ

Haklısın, çünkü seni boktan bir rehabilitasyon merkezine kapatıp
düğünümüzün fotoğraflarını göndereceğim.

REBOUND

Ve balayımızın.

Siktir git.

Bekle. Ne tür balayı
fotoğraflarından bahsediyoruz?

REBOUND

Eğer sorduğun buysa, benim sikimin fotoğrafları değil.

Kızımızı uyandırmamak için gülmemi zorla bastırıyorum.

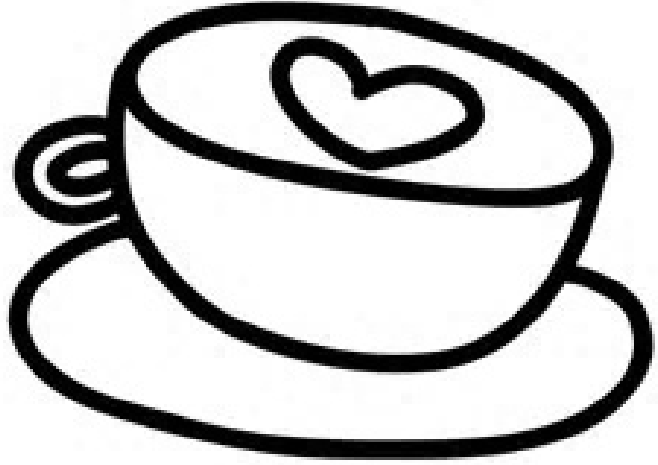
Ben öyle yapmadım!
Tanrım, Koç. İğrenç.

REBOUND

Ciddiyim, onu bana geri getirdiğinde mutlu olsa iyi olur.

Evet, baba.

AURORA

Yakından tanıdığım, baştan çıkarıcı, erkeksi bir kolonya kokusu beni uykumdan uyandırır ve içimde kelebekler uçuşur.

Kısa bir an için, gardımı indiriyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alıyorum, kokusunun tenimi ateşe vermesine izin veriyorum. Anılar beni, dünyalarımızın çarpıştığı geceye, onu ilk kez kokladığım ve şişede seks kokusu gibi olduğunu düşündüğüm ana geri götürüyor.

O, şimdiye kadar tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu; kaotik bir enerji fırtınası ve öngörülemez bir tutku kasırgasıydı. Jackson O'Reilly'nin yoğun gücü beni tamamen tüketti.

Gözlerim yaşlarla doldu ve hayallerimi bırakıp acı gerçeklerle yüzleştim. Onu bu kadar yakınımnda tutmam imkansız. Tüm savunmamı yıkacak ve onun beni parçalamasına izin vermeye devam edemem.

Gözlerimi açtım ve kalbimi parçalayan bir manzarayla karşılaştım: güzel, trajik ve sadece birkaç santim uzakta.

Yere oturmuş, bacaklarını önüne uzatmış, yatağa yaslanmış. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını bana doğru çevirmiş, sanki beni izlerken uykuya dalmış gibi.

Kimse görmeden, bakışlarımla onun yüz hatlarını izliyorum. Sakız çiğnemekten, Jolly Ranchers emmekten ya da ağzını çok çalıştırmaktan keskinleşmiş çene hattı. Bildiğim kadarıyla en az bir kez kırılmış olmasına rağmen düz burun. Mükemmel simetrik, dolgun dudaklar.

Onun tek kusuru - ya da sevimli özelliği - kaşının kemerinden geçen bir yara izi, ki onu yüzlerce kez öptüm.

Uykulu gözlerle ona bakıyorum, parmaklarım onun dağınık, kumral saçlarını okşamak için kaşınıyor. Her zaman böyledir. Vücudum ve kalbim aklımı dinlemez ve onu arzulamaya devam eder.

Parlak yeşil gözler eğlenerek bana bakıyor. "Ne yapıyorsun, bebeğim?"

Gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapıyorum. "Hmmm?"

Alçak, kısık bir kahkaha. "Ağzın açık bakıyordun."

Uyanmış gibi yapıp esniyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Bana o çarpık gülümsemesini gösterir ve saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına koyar. "Seni seviyorum."

Bu trans halini bozar. Onun samimi olduğuna inanıyorum — en azından ayıkken. En kötü kısmı da bu. Bana karşı sevgi dolu olabilir, beni isteyebilir ve bana tamamen sadık kalmak isteyebilir — ta ki sarhoş olana kadar. Şu anda benimle olan Jackson, yarın, ertesi gün veya hatta iki ay sonra göreceğim Jackson olmayabilir.

"Öyle mi?"

Sırıtsı kaybolur. Düzleşir ve boynunu çevirir, uyuduğu rahatsız pozisyonundan esner. "Sana ne zaman yalan söyledim?"

Oturup yastığımı göğsüme sıkıca sarıyorum. "Cidden mi? Bariz olanlar dışında mı? Her gün. Eylemlerin, gözlerinin ve sözlerinin ifade ettikleriyle çelişiyor. Beni seviyormuş gibi bakıyorsun, beni sevdiğini söylüyorsun, sonra her şeyi mahvetmek için aptalca şeyler yapıyorsun. Peki, yalan hangisi? Beni terk ettiğim için cezalandırıyor muydun?"

Omuzları düşer. "Seni cezalandırmıyordum. Seni koruyordum. Hayatım berbat durumda."

"Beni aldatmak nasıl..." Fotoğraflar, onun başka biriyle olduğu düşüncesi zihnimi doldurur ve midem bulanır. Yatağın ucuna doğru kayarım ve onu kenara iterim. "Çekil."

Banyoya koşarım, neredeyse onun botlarına takılıp düşüyorum ve dizlerimin üzerine çöküp, dün yediğim az miktardaki yemeği kusarım.

Saçımı başımın üstüne kaldırıp sırtımı ovuşturur. "Doktoru aradın mı?"

Dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor. Hasta olsam bile, beni etkiliyor. "Sabah bulantısı. Belki bir virüs. Bir hafta sonra ona gideceğim," mide bulantısı nöbetleri arasında zorlukla söylüyorum.

Beni ayağa kaldırır, kolunu omzuma atar. Hızlı nefeslerinin kulağımı okşadığını, kalbinin omzuma çarptığını hissedirim.

"Sabah değil, saat gece dokuz. Daha erken randevu alabilir misin?"

Onun kollarından kurtuluyorum. "Lütfen, bana dokunma." O dokundukça, direncim zayıflıyor.

Dramatik bir hareketle ellerini havaya kaldırıyor. "Neden? Daha önce sana dokunmamda hiç sorun yoktu."

Yüzüme su serpip ağzımı çalkalıyorum. Havluyla kurulandıktan sonra ona sert bir bakış atıyorum. "O, sen başkasına dokunmadan önceydi."

Bana doğru koşar, parmağını uzatır. "Kimseye dokunduğum tek bir fotoğraf bile yok!" Yumruğunu makyaj masasına vurur. "Bunu söylemeyi kes."

Sinirli bir nefes vererek saçlarımı topuz yapıyorum. "Seninle bunu yapmayacağım Jackson. Her fotoğrafı incelemeyeceğim. Hiçbir zaman birbirimize sadık kalacağımızı konuşmadık ve ben bunu istemiyorum."

"Tabii ki konuştuk," der, çenesini sıkıp yumruklarını sıkar. "Ve sözler açıkça söylenmemiş olsa da, güçlü bir şekilde ima edildi. Bu hiçbir zaman sıradan bir ilişki olmadı. Seni aldatmadım. Seni aldatmam."

Başımı eğdim. "Ya roller tersine dönseydi? Ya ben *senin* bebeğine hamile olsaydım ve Ethan sarhoş olup, kafayı bulup, başka kadınlarla fotoğraf çektirseydi? Bunu çocuğunun yanında ister miydin?"

Jackson nadiren suskun kalır, ama ben banyodan çıkarken o karşımda duruyor, dudakları aralık.

Odamdan çıkarken kapüşonlu sweatshirt'ümü alıp giydim. Bu eski binada radyatörler ve şömineler kullanılıyor; merkezi ısıtma sistemi yok. Şöminenin açık alanı ısıtması zaman alıyor ve radyatörün kokusunu sevmiyorum.

Buzdolabından hazır bir yemek seçtim, ama Jackson onu elimden kaptı.

"Otur. Market alışverişi yaptım. En azından sana bakmama izin ver."

Beyaz granit tezgahın üzerine peynir, meyve ve sebze paketlerini koyar, ben de ona karşı bir bar taburesine otururum. Soluk kot pantolon ve buruşuk tişörtüyle sessiz ve verimli bir şekilde hareket eder. Her zaman yemek yapmayı sevmiştir ve bu bana eski zamanları hatırlatır.

Yüzüne ciddi bir konsantrasyon maskesi yerleşiyor ve bıçağı kesme tahtasına bırakıp en sevdiğim peyniri bırakıyor.

Avuçlarını tezgahın üzerine koyar ve bana öfkeyle bakar. "Bu geçerli bir argüman değil. Benden hamile olsaydın Ethan ortada olmazdı." Bıçağı alır ve zavallı biberli peynirimi aşırı agresif bir şekilde keser. "Aramıza giren herkesi öldürürdüm," diye fisıldar.

Jackson bıçak kullanırken diğer erkekler hakkında konuşmamaya karar veriyorum.

Dilimlenmiş peyniri tabağa koyar ve ben de bir parça ağzıma atarım.

Konuşmanın bittiğini düşündüğümde, cam gibi gözlerle bana bakar. "Endişelenecek bir şeyin olmazdı. Asla yanından ayrılmazdım. Güven fonumu alıp bir ev satın alana kadar istediğin yerde kalırdık. Sözleşmemi yerine getirip işimi bitirirdim."

Bu konuyu gerçekten düşünmüş.

"Bu... çok fazla şey var." Yemeği yerken her şeyi düşünürüm. "Oynamayı bırakır mıydın?"

"Sen benimle seyahat etmezsen," diyor kesin bir şekilde. "Seni bir bebekle yalnız bırakmam ve çocuğumu yılda sadece birkaç ay görebileceğimi hayal edemiyorum. Deliririm."

Belki bencilce ama düşünmeden edemiyorum: ne kadar ironik?

"Bir bebek için hokeyi bırakırsın ama ilişkimiz için partileri bırakmazsın? Birinin diğerinden önce geldiğinin farkında mısın?"

"Sezon başlamadan partilerden vazgeçtim."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Bir düzine fotoğraf aksini söylüyor."

"Açıklamama hazır mısın?"

Tereddüt ediyorum. "Hazırım."

AURORA

JACKSON ADANIN ETRAFINDA DÖNÜYOR, yanımdaki bar taburesine oturuyor ve bana telefonunu uzatıyor. "Bunlar, nüksettikten sonra Kyle'dan aldığım mesajlar."

Onları okudum, tam olarak anlamadan. Kyle'ın bu işe karıştığını tahmin ediyordum; her zaman karışır, ama bebek konusunu tartışana kadar durumun ciddiyetini kavrayamadım.

Benim tekrar uyuşturucuya
başlayacağımı bilerek beni
seninle buluşmaya ikna ettin.
Bana uyuşturucu ve yarı çıplak
kadınlar sundun ve kariyerimi ve
ilişkimi mahvetmek için
fotoğraflar çektin, hepsi de
nafaka ödememem için mi?

"Kyle senin fotoğraflarını mı çekti?" diye şaşkınlıkla soruyorum. Jax başını sallıyor. "Ve sattı."

Başım dönüyor. Telefonu tezgahın üzerine koyup, avucumu mide bulantısı çeken karnıma koyuyorum. "Ama ben nafaka istemiyorum. Özellikle de senden."

"Biliyorum, ama o bunun farkında değil." Elini benimkinin üzerine koyar ve karnımı okşar. "Beni baba olarak göstermek için yaptığımız planı hatırlıyor musun?"

Soğuk bir korku ciğerlerimi dondurur. "Babalık testi yaptırabiliriz. New York'ta kalacağım. Senin paran istemiyorum."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Beni ikna etmene gerek yok. Sana ve bebeğe istediğiniz her şeyi seve seve veririm."

Jackson'ın hokeyi bırakma düşüncesini göz önüne alırsak, bir çocuğu paradan daha fazlasıyla şımartırdı... *Kyle'ı tamamen göz ardı ederek.*

Parçalar bir araya gelerek bu çılgınlığı anlamlı hale getiriyor. Jackson'ın babasının dahil olmadığı bir ailesi olacak, çünkü o tacizci pislik bana ve bebeğime asla yaklaşamayacak. O gün penthouse'da Kyle en büyük korkularının gerçeğe dönüştüğünü gördü: Jax ayık kalıyor, beni seçiyor, kendisinden ve uyuşturucudan uzak bir hayat kuruyor.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Seni nasıl manipüle etti?" diye sordum, mesajı kastederek.

Parmaklarını saçlarının arasına geçirip derin bir nefes aldı. "Annem öldüğünde, tüm servetini miras aldım."

Kaşlarımı çatıyorum, beynim olayları birleştirmekte zorlanıyor. "Tamam...?"

Gözlerini indirip elimi tutar, başparmağıyla parmak eklemlerimi dairesel hareketlerle okşar. "Ruh sağlığım ve bağımlılığım nedeniyle, mirasımı Kyle kontrol ediyor. Bu parayla Santa Monica'daki evi satın aldım. Daha önce bu paraya hiç dokunmamıştım ve bunun büyük bir sorun olacağını düşünmemiştim."

Sinirlenerek başımı eğiyorum. "Evi çoktan satın aldın mı?"

"Evet," diye eliyle beni susturur, "ama bana kızmadan önce bekle. Daha kötüsü var."

Bulunduğumuz durumdan daha kötü ne olabilir ki?

"Kyle, onunla buluşmazsam satın almayı iptal etmekle tehdit etti. Vegas'ta parti yapmak istiyordu. Ben reddettim ama onun için ayarladım. O gece onu başımdan savmaya çalıştığımda, seni, beni ve Ethan'ı mahvedeceğini söyledi. Elinde fotoğraflar olduğunu iddia etti. Geriye dönüp bakınca, ikinize de söylemeliydim. Gitmemeliydim, ama saat geç olmuştu ve sorunlarımla ikinizi de yüklemek istemedim."

"Fotoğraflar mı?" Boğazım düğümleniyor ve kelimeleri telaffuz etmekte zorlanıyorum.

Titrek parmaklarımı dudaklarına götürdü, bakışları pişmanlıkla doluydu. "Kyle, senin ve Ethan'ın şehir merkezindeki bir lokantada öpüştüğünüz fotoğrafları vardı."

Santa Monica'ya gitmeden önce kahvaltı yaparken. O anın heyecanına kapılmıştık ve dikkatsiz davranmıştık.

Ellerimdeki titreme tüm vücuduma yayılıyor. "Ethan'a söyledin mi?"

"Evet. Sadece onu aramadığımı ve Kyle'ın oyunlarına alet olduğum için kızgın."

"Bize yük olmak istememiş olabilirsin - ki bu saçmalık, çünkü biz bir ilişki içindeydik - ama aynı zamanda evi öğrenmemizi de istemedin." Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor, kızarmış cildimde tuzlu bir yanma hissi yaratıyor. "Kyle Ethan'ın ve benim fotoğraflarımızı çekti, sana da aynısını yapabileceği aklına gelmedi mi? Lanet olsun, Jackson."

Yenilmiş bir şekilde dirseklerini tezgaha dayadı, başını avuçlarına gömdü ve gözlerini ovuşturdu. "Haklısın. Ev konusunda batırdım, ama o gece Vegas'ta aklım başımda değildi. Hafızam bulanık ve bir daha asla içki içmek ya da uyuşturucu kullanmak niyetinde değildim."

Geriye yaslanıp ceplerini tezgahın üzerine boşaltır — cüzdan, anahtarlar, nakit para, Jolly Ranchers şekerleri, ultrason fotoğrafı — ve bana buruşuk bir kağıt parçası uzatır.

Laboratuvar sonuçları gibi görünen kağıdı açarım, ama tıbbi terimlere aşina olmadığım için ona soru dolu bir bakış atarım.

"GHB, yani tecavüz ilacı testim pozitif çıktı."

Sayfadaki kelimeler birbirine karışıyor ve etrafımdaki dünya sallanıyor.

"İlişkimizi bitirmek, güvenimi boşa çıkardığımı göstermek, beni ligle başımı belaya sokmak, hatta belki de beni tekrar hastaneye göndermek ve ona bağımlı hale getirmek istedi."

Fiziksel ve duygusal olarak bitkin bir halde, titrek ayaklarımın üzerinde duruyorum. Günlerimi Jax'ın tekrar uyuşturucuya başlamasından dolayı ondan nefret ederek ve kendimden ayrıldığım için nefret ederek geçirdim. Yemek yiyemiyordum, uyuyamıyordum, mahvolmuştum.

Sonra, yaşadığı kabus var.

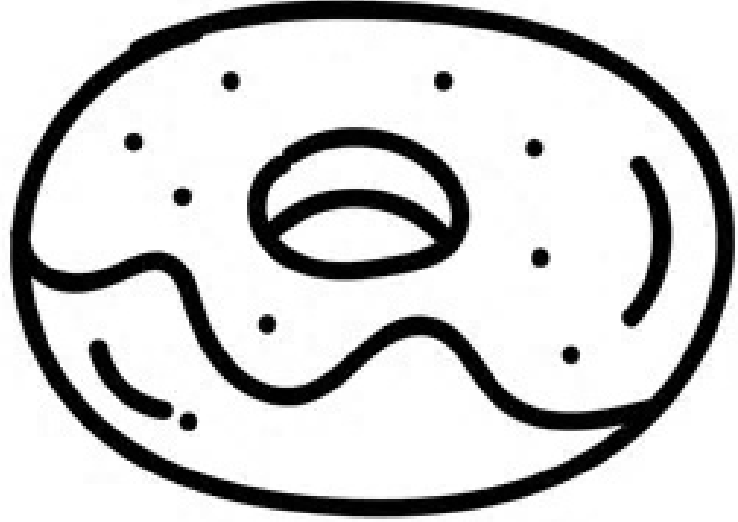
Neden? Kyle bana karşı çıkıyor ve Jax'ı bırakmıyor diye mi?

Kolu belime dolanıyor ve beni dizlerinin arasına çekiyor. "Nereye gidiyorsun?"

Boğuk bir hıçkırık kaçıyor ağzımdan. "Babanın onaylayacağı birini bulmalısın. Hayatın çok daha kolay olur."

Yüzü sertleşir. Cam gibi, kan çanağı gözlerle bana bakar. "Kyle umurumda değil. Umarım geberir. Ne pahasına olursa olsun, *seninle* bir hayat istiyorum. Gitmeyeceğim ve onun bizi ayırmasına izin vermeyeceğim."

JACKSON

AURORA YATMAYA GİDİYOR ve bana *biraz zamana* ihtiyacı olduğunu söylüyor. Bu terim benim kelime dağarcığımda yok, ama beni kovmadığına göre, onu bırakıyorum.

Onun için ne yapabileceğime odaklanıyorum.

Los Angeles'ta akşam geç saatler ve Ethan'a son gelişmeleri mesajla bildiriyorum.

Hâlâ kusuyor ve neredeyse hiç yemek yemiyor.

REBOUND

Onu eve getir.

İlk düşüncem şudur: Ev, onun olduğu yerdir, ama bu doğru değil.

Ev, üçümüzün bir arada olup bu durumu keşfedebileceğimiz, onun ve çocuğumuzun güvende olduğu ve Kyle'ın var olmadığı bir yer.

Şimdilik, bu yer Ethan değil, lanet Ricky ile birlikte soğuk New York olacak.

Mutfağı temizlerken Aurora'nın odasında dolaştığını dinliyorum ve aramızdaki mesafeyi nasıl kapatabileceğimi düşünerek kafamı yoruyorum. Kanepede uyuduğum için, havayı ısıtmak için termostadı arıyorum ama bulamıyorum.

Yatak odasının ışığı açık ve ısınmamak onun alanını bozmak için geçerli bir neden olduğunu düşünüyorum.

Kendime rağmen, onun mahremiyetine saygı duyuyorum ve kapıyı çalıyorum.

Kapıyı, göğsünde *Coach* yazan büyük beden bir takım tişörtüyle açıyor. Ne sahiplenici bir pislik. Oyunu hızlandırmam lazım.

Meme uçları kumaşın içinden görünüyor ve büyük bir çaba sarf ederek başka yere bakıyorum.

Zaten yeterince başım belada. "Hey...

termostat nerede?"

"Termostat yok. Radyatörlerde düğmeler var ama lütfen onları açma.

Kokuyorlar." Burnunu kırıştırıyor.

"Ne?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak, bir evde radyatörün nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim olmadan.

Yüzü aydınlanır ve kıkırdar, sesi kalbimi ısıtır. Belki de New York'ta hayatta kalabilirim.

Bir adım geri çekilip duvarı işaret ediyor. "Buradaki şey, zengin çocuk, bir radyatör."

Yatak odasına girip boyalı metal aleti incelerim. "Savunmam gerekirse, bunu daha önce uzaktan görmüştüm, muhtemelen bir müzede, ama hala var olduklarını bilmiyordum."

Kahkahası havayı doldurur ve ben onu içime çekerim, enerjisinin damarlarımdan akmasına ve beni hayata döndürmesine izin veririm.

Telefonumu cebimden çıkarır ve yatağına otururum. "Yaşlı adama soralım. O burada yaşıyordu, değil mi?"

Heyecanlı bir gülümsemeyle arkama tırmanır ve kollarını boynuma dolamıştır. "FaceTime'la ara onu."

Tanrım, lanet olsun. Aurora'nın bana tekrar dokunmasını sağlamanın anahtarı o olduğunu bilseydim, onu buraya sürüklerdim.

Her zamanki somurtkan ifadesiyle cevap veriyor, ama onu görür görmez ifadesi yumuşuyor. "Merhaba, küçük kız." Beni görmezden gelerek ona bakıyor. "Benim gömleğimi mi giyiyorsun?"

Yaka kısmını burnuna götürerek derin bir nefes alır. "Artık senin kokun yok."

Dudakları nadir görülen bir gülümsemeye çekildi. "Eve gel, sana istediğin kadarını vereceğim."

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi. "Tanrım, senden nefret ediyorum."

Bu doğru olamaz, çünkü onlar flört ederken, Aurora'nın göğüsleri sırtıma bastırılırken ve ağzı kulağıma bir santim uzaklıkta iken, sertleşiyorum.

Pantolonumu düzeltirim ve o, gözlerinde şeytani bir ışıltıyla sırtarak sorar: "Kız arkadaşımı göstermek için mi aradın?"

"Hayır, senin eski bilgilerine ihtiyacım var." Kamerayı kısa bir süre radyatöre çeviriyorum. "O, bunu açtığı anda koku geldiğini söylüyor."

Dudaklarını ısıtırıp kaşlarını kaldırıyor. "Sırf otuz beş yaşımdayım ve şehirde büyüdüm diye radyatörün nasıl kullanıldığını bildiğimi mi sanıyorsun?"

Boş boş bakıyorum. "Evet...?"

O gülümser ve başını sallar. "Siz ikiniz ikiz gibisiniz." Sonra ciddileşir ve iç çeker. "Açmayın. Ev sahibinin özel bir şey yapmış gibi görünüyor. Toz veya küfü yakıyor olabilir."

Aurora ve ben birbirimize dehşet dolu bakışlar atıyoruz.

"Şömine gazlı mı, elektrikli mi?" diye sorar. Cevap veremediğimizde, parmakları ekran üzerinde hareket eder. "Ricky'ye mesaj atıp dairede çalışan karbon monoksit dedektörü olup olmadığını kontrol ettireceğim. Eğer yoksa ve bu yüzden hastalanıyorsanız..." Burun delikleri genişler. "Bu dairenin sahibi her kimse, dua etse iyi olur."

"Ricky sağlık görevlisi; gazın beni hasta edip etmediğini bilir," diyor Aurora kendinden emin bir şekilde.

"Tabii ki öyledir," diye mırıldanıyorum. Sanırım hayal görüyorum, çünkü kollarının beni sımsıkı sardığından eminim.

Ethan'la konuşmayı bitiririz ve o uzaklaşır, içimde bir boşluk yaratır.

Sessizlik, dile getirilmemiş duygularla doludur ve boğazımdaki acı yumruyu yutarım. "Seninle kalabilir miyim? Yoksa bu çok mu zorlayıcı olur? Hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

Gözlerime bakıyor, onun ıstırabı benimkini yansıtıyor. "Düşünmem gereken çok şey var."

"Düşünecek ne var ki? Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Kyle'ın mesajında kimseyle yatmadığımı yazan kısmı okumadın mı?"

Kararsızlıktan parçalanmış bir halde, gömleğinin eteğini büküyor. Benim gibi berbat birini sevebilmek için özel bir insan olmak gerekir ve biliyorum ki beni reddetmeyecek, bu kadar yaklaştığımda, yeterince yalvardığımda.

"Seni çok istiyorum." Sesim gergin, gözyaşları ve acıdan görüşüm bulanıklaşıyor, her şeyi içimde tutmaktan başım zonkluyor. "Dizlerimin üzerine çöküp yalvaracağım. Lütfen, Aurora."

Kollarını göğsünün altında kavuşturur, zaten bakmamak için uğraştığım şeyi daha da belirginleştirir. "Hayır dersem gider misin?"

"Muhtemelen hayır. Yerde yatarım."

"O zaman neden sordun ki?" Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Işıkları kapat."

Işığı kapatıp, onun yorganı çekip altına girmesini özlemle izliyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Kapıyı kapat." "Bu, seninle yatabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Resmi bir davet mi bekliyorsun? Kanepede uyumayı mı tercih edersin?" Yine şakalar başladı.

Kapıyı kapatmak için acele ediyorum, boxerime kadar soyunuyorum ve aramızda çok az boşluk bırakarak yanındaki kral boy yatakta yatıyorum. Yastıklarda onun kokusu kalmış ve kalp kırıklığına karşı koyamıyorum.

Onsuz geçen bir hafta yavaş bir ölüm gibiydi. Şimdi yanımda ama ona sarılmama izin yok. Bu lanet olası bir işkence.

Baş ağrım şiddetlenir ve gözlerimi kolumla kapatırım. Bir gündür uyumadım. Sanki hayatımın en uzun, en acımasız oyununu oynamışım gibi vücudum yorgun düşmüştür ve gözyaşlarım şakaklarımdan akar.

Parmakları saçlarımı okşuyor ve içimi rahatlık kaplıyor. O benim uyuşturucum ve ilacım. Dokunuşu beni sakinleştiriyor ve zihnimdeki kaos kayboluyor.

"Neye ihtiyacın var?" Sesi, hak ettiğimden çok daha nazik.

"Buna." Sonra, boktan duygularım beni şunu eklemeye itiyor: "Sadece arkadaş olsak bile, bununla yaşayabilirim. Ama sensiz yaşayamam."

Yalanın tadı dilimde acı tatlı. Evet, beni dışlamasındansa arkadaş kalmayı tercih ederim, ama daha fazlası için deli gibi savaşıyorum. Kenarda oturup, onun ve Ethan'ın benim istediğim aileyi kurmasını izlemeyi düşünmek bile dayanılmaz.

"Asla arkadaş olamayız." Derin bir nefes alır. "Bunu biliyorsun. Uyuşturucu, alkol ve bunlarla birlikte gelen her şeyle yaşamayı reddediyorum. Seni önemsiyorum, ama çocuğum daha iyisini hak ediyor." Sesi kırılır. "*Ben* daha iyisini hak ediyorum."

AURORA

SESSİZLİK VAR — FAZLA sessizlik. Bu, gürültülü zihinlere eşdeğer bir sessizlik ve karanlıkta, gardımı indirmek, aramızdaki boşluğu aşmak daha kolay geliyor.

Jackson sırt üstü hareketsiz yatıyor, koluyla gözlerini koruyor. Ben yan yatıyorum, ona dönük, parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdiriyorum. Acısının ağırlığı hissedilir ve ona bakma, acısını dindirme dürtüsü içgüdüsel, varlığımın derinliklerine kazınmış ilkel bir dürtü.

"Baştan başlayabilir miyiz?" diye soruyor, sesi boğuk. "Bebek doğmadan önce sana temiz kalacağımı gösterebilir miyim? Kyle'dan uzak duracağım. Seninle New York'ta yaşayacağım ve yanından ayrılmayacağım."

Keşke hayat bu kadar kolay olsaydı.

"Bu gerçekçi değil. Senin hokeyin var ve her seyahat ettiğimizde, uyuşturucu kullanıp başka biriyle birlikte olacağından endişeleneceğim."

Kolunu geriye doğru savurup yumuşak başlığa vurur. "Bunu söylemeyi kes. Ben öyle biri değilim. Ayrıca, lig soruşturması sonuçlanana kadar uzaklaştırma cezası aldım." Bana doğru yuvarlanır, elini boynuma ve saçlarıma kaydırır. "*Lütfen*, Aurora. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sensiz bir gelecek düşünemiyorum. Bana bir şans daha ver."

Cildi benimkine değdiğinde yanıyor ve ben onun dokunuşuna eriyorum. Neyim var benim? Tam tersi yönde koşmalı, gitmesini istemeliydim. Gitmeyecek, ama yine de... bunu istememeliyim.

"Benden bir şey saklıyor musun? Eğer yeniden başlasaydık, öğreneceğim bir şey olur muydu?"

Tereddüt ediyor ve midem bulanıyor.

"Belki."

"Jackson..." diye uyarıyorum.

İsteksizce iç çekerek alnını alnıma koyar. "O gece, Kyle'ın partisinde, seni başka bir adamla gördüğümde ona şişe fırlattım, bu sadece sarhoş ve kıskanç olduğum için değildi. Kyle'ın etrafındaki adamlar hastaydı, tehlikeliydi. Emily'ye, kendime, lanet olası hayata kızgındım. Birini öldürebilirdim. Neredeyse yapıyordum ve benim tepkim seni Kyle'ın radarına soktu. Beni kontrol etmek için elinde başka bir koz daha vardı..." Sanki hayatımın en korkunç gecelerinden birinin anısını silmek istercesine başını salladı. "Bunların hiçbirisi önemli değil. Ben onun boktan toplumunun bir parçası olmayı reddediyorum ve senin bunu bilmemenin daha güvenli olduğunu anlamamı istiyorum."

Ricky.

ORTAK ve ben, Jackson'ın itirafını dinlerken birbirimize baktık.

"Yani bana söylemeyecek misin?" Aurora'nın sesi hayal kırıklığıyla doludur ve bu benim kalbimi sızlatır. Hepimiz ona yalan söylüyoruz.

"Bu boktan şeyle kendini kirletmene gerek yok. İnan bana, bu senin yaşamak isteyeceğin bir bilgi değil."

Onu suçlayamam. Ben de onun bu işin bir parçası olmamasını dilerdim. O çok masum, çok saf.

Aurora ve Jackson sessizleşir ve biz de kulaklıklarımızı çıkarırız.

"Demek biliyor... Tahmin ettiğimiz gibi. Nasıl bilmez ki?" Charlie dudağını ısırır ve ön cama bakar.

Onaylayarak başımı sallıyorum. "Ama o bu işe karışmadı."

Charlie gözlerini bana çevirir ve parmağını kaldırarak bir ders vermek üzere olduğunu belirtir. "Oh, Jackson istese de istemese de bu işin içinde. Organize suç nasıl tespit edilir, takip edilir ve nihayetinde çökertilir? Para izi. Kyle, Jackson'ın servetini sadece lüks yaşam tarzını finanse etmek için kullanmakla kalmıyor, aynı zamanda muhtemelen para akıyor. Bir polis komiseri maaşı, birden fazla mülk, bir yat, bir jet ve sonsuz tatiller için yeterli değildir, özellikle de zengin ve politik bir aileye gelin gitmemişse. Bu, yolsuzlukla mı yoksa oğlunun varlıklarıyla mı finanse ediliyor?" Heyecan, yüzünü aydınlatır. "Yani Jackson New York'a kaçabilir, ama..."

"Babası onu asla bırakmaz," diye bitiriyorum.

"Doğru. Jackson'a yapışkan gibi yapış. Onun en iyi arkadaşı ol." Kaşlarını oynatıyor. "Ya da Aurora'nın."

"Biz zaten iyi arkadaşız." Çünkü o benim eşcinsel koruması olduğumu sanıyor. Benim eşcinsel *olmadığımı*, onu çıplak gördüğümü ve erkek arkadaşını araştırdığımı öğrendiğinde - tam olarak onu değil, ama ona yakın birini - beni asla affetmeyecek. "Ve Ethan da onun arkadaşı."

Ağrıyan gözlerimi ovuşturup bu gece duyduğumuz her şeyi düşünürüm. Bir şeyler yolunda değil. Midemde bir endişe düğümü oluşur ve parçalı düşünceler ulaşamayacağım bir yerde asılı kalır.

"Sence Kyle gerçekten çocuk nafakası konusunda endişeli mi?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor ve dudaklarını sıkıştırıyor. "Kaybettiğini düşündüğü para."

"Ama maaşının bir kısmı için oğlunun tüm kariyerini mahvetmek mi?"

Bu aşırı bir davranış gibi görünüyor."

"Jackson, Kyle'ın onu zihinsel olarak dengesiz biri olarak göstererek güveni korumak istediğini söyledi." Parmaklarını direksiyona vuruyor. "Yine de, Jackson'ın önemli gelirini tehlikeye atmadan da bunu yapabilirdi. Uzun vadede daha fazla para kaybediyor."

"Aynen öyle." Yapboz parçaları bir araya geliyor ve yorgunluğum yerini hevesle değiştiriyor. "Birkaç şey açık: Kyle, Aurora ve bebeğin ortadan kaybolmasını istiyor ve güven fonunun kontrolünü elinde tutmak istiyor."

Charlie nefesini tutar ve gözleri komik bir şekilde büyür. "Eminim Jackson evlenirse veya çocuğu olursa mirasına erişebilir... Ama Kyle'ın asıl odak noktası bebek gibi görünüyor."

"Böyle bir şey olmayacak, ama diyelim ki Aurora çocuk nafakası için mahkemeye başvurdu..."

Ortağım sırtarak ellerini ovuşturur. "Jackson'ın mali kayıtlarını inceleyecekler."

"Bingo. Kyle, oğlunun parasını kötü yönettiği ortaya çıkarken, sermayesini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalır."

"En azından." Charlie zaferle gösterge paneline vurur. "Evet, lanet olsun! Ne demiştin sana? Para izi!" Bardaklıkta duran telefonunu alır. "Ben hallederim."

Bakışlarım yatak odasına kayar. "Onu hasta eden gaz değil," diye düşüncelerimi dile getiririm. "Ya Ethan'la dışarı çıktığı için soğuk algınlığı ya da hamilelik."

"Birini iki kez hamile bırakmak mümkün olsaydı, o büyük pislik bunu yapabiliirdi. Tanrım, o adam ne kadar da... Ah!"

"Kapa çeneni de işine bak."

Benim sert yumruğumun isabet ettiği pazısını ovuşturur. "Bu da neydi böyle?"

Onlara bakarak keskin bir bakış attım, onların sevişmelerini hatırladıktan sonra içimde hiç yorgunluk kalmamıştı. "Bu gizli bir görev, porno değil."

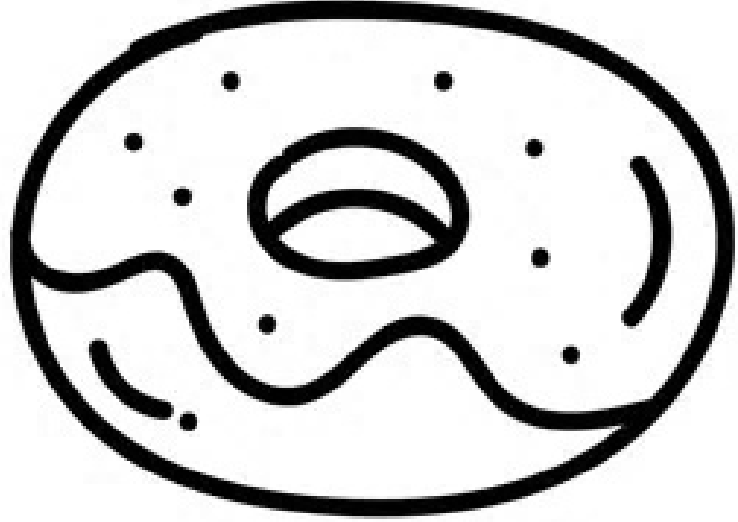
"Porno değil! Hiçbir şey göremiyoruz. Bu ASMR ve sen sadece kıskanıyorsun. Git yat, koca ayı. Sikiyle düşünmeyi bırak. Beni Aurora'ya göndermeliydiler. Ben onu çekici bulmuyorum. İhtiyaçlı ve somurtkan." Alaycı bir şekilde alt dudağını büzüyor. "Görünüşü harika, ama lanet olsun, panik atak geçirmeden sokakta bile yürüyemiyor."

Onun tiradı o kadar abartılı ki, kahkahaya boğuluyorum. "Koca ayı mı? Cidden mi? Aklına gelen en iyi şey bu mu? Burası New York. Her kadın sokakta yürümekten korkar. Ayrıca, o sese karşı hassas, senin de empati kurmanı beklerdim."

"Her neyse." Gözlerini devirdi ve telefonuna geri döndü. "O senin kahraman kompleksini kullanıyor ve sen de bunu seviyorsun. Mümkün olsa onu kucağına alıp lanet bir çocuk gibi taşırdın."

"Ben içerideyken dinlemeyi bırakmalısın." Koltuğun arkasına uzanıp iki şişe su alıyorum ve birini ona uzatıyorum. "Belki de sevişmeye ihtiyacı olan sensindir."

"Her neyse," diye geveledi. "Babacık Dom'un onları yeni bir daireye taşınmasına izin verme, mikrofon takmaktan bıktım. Cidden," diye bana dikkatle baktı, "kadınları ve çocukları korumak bizim işimiz *olduğu için*, o bebek Kyle'ın en büyük tehdidi. Onun Jackson'ın çocuğu olmadığını bilmiyor ve bunun ona her şeyini, hatta hapis cezasını bile mal olacağını düşünüyor. Oğlunun güvenini ve mali kayıtlarını kimseye vermemek için bu kadar ileri gitmesi endişe verici."

JACKSON

GÖZLERİMİ AÇMADAN ÖNCE, şehrin sesleri ve uykuya daldığımızda duyduğumuz aynı doğal olmayan parıltı beni rahatsız ediyor.

"Lanet olası New York," diye inleyip yastığı yüzüme çekiyorum.

Ruhunu ısıtacak güneş yok, kendini kaybedebileceğin okyanus yok. Kim bu bok çukurundan zevk alabilir ki?

Sürekli yanan ışıklar ve sürekli gürültüye rağmen, kabus görmeden ve panik içinde uyanmadan uyudum, gerçekten uyudum. Başım artık ağrııyor ve kemiklerimden derimi söküp atma dürtüsü hissetmiyorum.

Sadece kalıcı bir depresyon var, ama o kaltak asla gitmiyor. Pençeleri derine gömülü, her an beni karanlık bir uçuruma sürüklemeye hazır.

Aurora'nın yokluğunu hissediyorum. Yanımdaki boşluk soğuk; eğer burada olsaydı, yanıma kıvrılır, başını omzuma yaslar, bacaklarını bacaklarımın arasına koyardı.

O şekilde uykuya daldığımızı mı, yoksa gece boyunca bana doğru çekildiğini mi hatırlamıyorum, ama vücudunun ağırlığını, parmaklarının

parmaklarının saçlarımda olduğunu çok net hatırlıyorum.

O böyledir. Sevdğinde, tüm varlığıyla sever.

Ne zaman tartışsak, sabahları yine göğsümde onu bulurdum. Bağımlılığımın doruk noktasında onu terk etmeseydim, asla gitmezdi, hayallerini asla gerçekleştiremezdi.

Bir parçam, karşılıklı bağımlılığımızı aşmak için onu uzaklaştırmanın gerekli olduğunu anlıyordu. Ama benim için ondan kurtulmak o zaman mümkün değildi, şimdi de mümkün değil. Ayrı olduğumuz süre boyunca içim ölmüştü ve geri dönmeyi reddediyorum.

Düşüncelerimi Aurora'nın ihtiyaçlarına yönlendiriyorum. Hasta mı? Banyoda sesini duymuyorum.

Muhtemelen Ricky'nin hazırladığı lanet yemeklerden birini yiyordur.

Yataktan atlayıp kapıya doğru koşuyorum, elinden yemeği kapmak için sabırsızlanıyorum.

Yatak odasından çıktığım anda, oturma odasından yayılan baştan çıkarıcı bir müzik havayı dolduruyor.

Tamam, buna alışabilirim.

Aurora'ya kahvaltı hazırladığımı, o yerken arkadan kollarımı ona doladığımı, minik karnını okşadığımı, tatlı vanilya kokusunu içime çektiğimi hayal ediyorum...

Ayaklarım aniden durur.

Sırtı tuğla duvara yaslanmış, boynu kavisli ve ağzı zevkle açık, sanki biri dizlerinin üzerine çökmüş, yüzünü bacaklarının arasına gömmüş gibi.

Fotoğraf çekimi yapıyor. Oturma odasında. İç çamaşırlarıyla.

Ne boktan bir uyanış.

Keşke telefonum olsaydı da Ethan'a bir fotoğraf gönderebilseydim.

Büyülenmiş bir şekilde, fotoğrafçının ona yaklaşmasını izliyorum, tamamen onun dolgun göğüslerine odaklanmış durumda. Kafasını eğiyor, alt dudağını ısırtıyor ve kapüşonlu, şehvetli gözlerle kameraya bakıyor.

Tanrım. Kahretsin. Her fotoğrafı satın almam lazım. Kimse onu siyah dantelle, orgazmın vücut bulmuş hali gibi görmemeli.

"Vay canına. Sanırım artık seni neden yanında tuttuğunu biliyoruz." Bu ses, kara tahta üzerinde tırnaklar gibi, Aurora'ya yöneldi. "Umarım onunla tekrar yatağa atlamadan önce test yaptırmışsındır."

Plak çizik sesi. En kötü kabusum burada: batının kötü cadısı.

Emily'nin susamış bakışları, neredeyse çıplak vücudumun hatlarını takip ediyor. Heyecanım sabah ereksiyonumla birlikte yok oluyor ve ellerim kendimi örtmek için hızla hareket ediyor.

Yanakları kızaran Aurora, azalan ereksiyonuma, sonra da eski en iyi arkadaşına gözlerini kısarak bakar. "Emily..." diye başlar.

"Siktir git," diye bağırırım, Aurora'nın benim hatalarımın yükünü taşımasına izin vermek istemiyorum.

Emily'nin yüzü aydınlanır; beni kızdırmaktan mı, yoksa dikkatimi çekmekten mi hoşlanıyor, emin değilim. "Hayır, teşekkürler. *Benim* standartlarım var."

Bu beni alaycı bir gülümsemeye sevk eder. "Gerçekten mi? Hokey takımının yarısını sikmişsin.

Standartların nedir? Bir forma ve kabarık bir banka hesabı mı?

"Temiz bir penis," diye alaycı bir gülümsemeye bana sataşıyor.

Çıplak halimi ve fotoğrafçının bakışlarını umursamadan, sadece ilişkimi savunmak için bir adım öne çıkıyorum. "Beş yıldan fazla bir süredir Aurora dışında kimseyle birlikte olmadım, o yüzden temiz sikimden uzak dur."

Emily gözlerini devirir. "Evet, tamam, Jackson. Nefesini boşa harcama. *Ben* aptal değilim."

Aurora'ya yaptığı alçakça iğnelemeleri kaçırmadım ve bu tahammül edebileceğim son şey. Benim hakkımda istediği kadar kötü konuşabilir, ama kız arkadaşım hakkında konuşamaz. Ona doğru ilerlerim, parmağımı ona doğrulturum. "Bu ikinci kez oluyor..."

"Defol!" Aurora'nın öfkeli sesi keskin bir bıçak gibi havayı keser.

Kalbim korku ve pişmanlıkla atıyor. Ağzımı kapatıp uzaklaşmalıydım. Emily'yi geri dönmeye ikna eden bendim - ve ikna etmekten kastım, para vermek - ve işte yine her şeyi mahvediyorum.

Aurora'nın karşısına geçip dizlerimin üzerine çöküp affını dilemeye hazırım, ama bu sefer sorun bende değil.

Asistanına gözlerinde açıkça cinayet işleyen bir bakışla bakar. "Git."

Emily'nin dudaklarından keskin ve kırılğan bir alaycı kahkaha kaçıyor. "Ciddi misin?"

"Burası benim evim. İstedğim kişiyi buraya getiririm. İstedğim kişiyle *yatarım*. Seni ilgilendirmez. Koleksiyonu bıraktın, şimdi gidebilirsin." Bunun üzerine sırtını dönüp siyah saten bir bornoz alır.

Kahretsin, Aurora birine kızdığında çok seksi oluyor.

Emily şaşkın bir şekilde ağzı açık kalmış halde duruyor — ikimiz de öyle — sonra başını sallıyor, eşyalarını topluyor ve dışarı çıkıyor.

"Jackson!"

Aurora'nın gözlerinde öfke dans ediyor ve benim sikim seğiriyor.

"Evet, bebeğim."

"Giysilerini giy."

"Buraya gel." O reddedemeden, onu göğsüme çekiyorum. "Günaydın. Kışkandığında çok seksi oluyorsun. Yemek yedin mi?"

Omzumu itti. "Sen imkansızsın."

"Sen de karşı konulmazsın." Sadece onun duyabileceği kadar sesimi alçaltıyorum. "Seni böyle tuğlaya dayayıp tatlı küçük amını yiyebilir miyim?"

"Jax! Git giyin." Vücudundaki gerginlik kaybolmuş, sesi şakacı ve yalvarırcasına.

"Öp beni, yoksa sen birini öldürmeden önce gidip giyineceğim."

Ayak parmaklarının ucuna yükselir, bana hızlıca bir öpücük verir ve uzaklaşır.

"Giysiler.

Hemen."

Dönüp doğrudan yatak odasına yöneliyorum, ellerimle sadece ona ait olan şeyi koruyorum.

AURORA

ETHAN ve ben fazla konuşmuyoruz, sadece her gün birkaç mesaj ve ara sıra bir telefon görüşmesi yapıyoruz. Sürekli ilgi isteyen Jackson'a kıyasla bu durum biraz tuhaf geliyor, ama kendime onun meşgul olduğunu, ilk sezonunu olağanüstü geçirdiğini ve Jax'in kamuoyuna yansıyan nüksetmesiyle uğraştığını söylüyorum.

Bu yüzden, öğleden sonra kanepede uykuya dalmak üzereyken telefonum FaceTime isteği ile titrediğinde şaşıyorum.

"Selam, bebeğim!" Ethan'ın yüzü, muhteşem gri gözlerini aydınlatan bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kravat takmış, sakalı düzgünce kesilmiş ve arkasında hokey terimlerinin yazılı olduğu bir beyaz tahta var, bu da bana bir kez daha onun adanmışlığını hatırlatıyor.

"Selam sana da. Bu nadir bir durum. Bu zevki neye borçluyum?"

"Zevk benim için, ama maalesef aşırı maaşlı kaptanım gerekiyor ve bu baş belası adam telefonlarıma cevap vermiyor."

"Beni aramadın mı?" Dudaklarımı büzüp öfkelenmiş gibi yapıyorum. "Ben de seni özlemiştim."

"Evet, aradım, seni küçük velet." Başparmağını alt dudağına götürdü, ağzının köşeleri memnun bir gülümsemeyi ele veriyordu. "Ama bu biraz acil."

Gözlerimi devirdim -sadece onu sinirlendirdiğini bildiğim için- ve mutfağa doğru bağırdım, "Jax! Erkek arkadaşın telefonda!"

Ethan, Jackson gevşek basketbol şortu ve tişört giymiş olarak oturma odasına girerken, *benim tavrımdan pişman olacağını* mırıldanır. Bu sabah kiralık arabasını iade etmiş ve ben çalışırken çantalarını içeri getirmiş. Onu dışarıda bırakmalıydım, ama dürüst olmak gerekirse, mutsuz olmaktan bıktım.

Lanet olası Jackson ve benim kahrolası duygusal kalbim.

Söz konusu adama bakıyorum. "Koç seninle konuşmak istiyor. FaceTime'da."

Yanımda oturur ve Ethan'a "Selam, pıslık" diye selam verir.

Sonra, beni hayrete düşüren bir şekilde, beni hiç zorlanmadan kucağına oturtur, kolunu bana dolayarak telefonu alır.

Jackson'ın hiçbir şey olmamış gibi ilişkimizi yeniden başlatması, ben duvarlarımı korumaya çalışırken karnımı okşaması ve boynuma nazik öpücükler kondurması beni şaşırtmamalı.

"Kötü bir haberim var." Ethan kalın, dalgalı saçlarını parmaklarıyla tarar. "Lig kararını verdi. Yirmi maç."

"Hay sıçayım. İlk kez suç işleyenlere dört maç ceza veriliyordu, ne oldu?"

Ethan ona keskin bir bakış attı. "Bunun ilk suçun olmadığını çok iyi biliyorsun."

Jax eliyle onu durdurur. "İlk *resmi* suç. Yönetim kurulu başka bir şey bilmiyor."

"Biliyorlar. İnsanlar konuşuyor ve senin..." Ethan sözünü bitirmez.

"Babamın koruması mı?" Jackson kaşlarını kaldırarak cümleyi tamamlar. "Ya da," diye araya girerim, "Kyle onların kulağına fısıldıyor ve sana baskı yapıyor."

Çenesini sıkıp gevşeten Jax, düşünceli bir şekilde başını sallar. "Yirmi maç takım için ölümcül."

"Kyle bana son sezonumun tadını çıkarmamı söyledi." Ethan dudaklarını büker. "Felaket bir ilk yıl beni kesinlikle tehlikeye atacaktır."

Üçümüz sessizleşiriz ve ben başımı eğiyorum. Bu uzaklaştırma cezası takıma ve Ethan'a zarar verirse, Jackson yıkılır. Kyle'a boyun eğip Los Angeles'a döner, aramızdaki hiçbir şeyin değişmeyeceğine söz verir, sonra da soğuk davranmaya başlar. Her seferinde böyle olur. Kyle her zaman istediğini elde etmenin bir yolunu bulur.

Mide bulantısı dalgaları midemi bulandırır. Yanaklarım ısınır ve gözlerim doldurur.

Sweatshirt'ümün yıpranmış kenarını parmaklarımla çevirip derin ve yavaş nefes almaya odaklanıyorum. Kendimi toparlayıp boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve gözyaşlarımı silip gözlerimi kırpyıyorum. Bakışlarım, karnımı okşayan Jackson'ın eline takılıyor ve yüzük parmağındaki dövmeyle odaklanıyorum.

Gün ışığı.

Hala kabarık ve taze olan mürekkebi izliyorum.

Sert sakalları yanağımı okşadıktan sonra, boğuk sesi kulaklarımı dolduruyor.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye tekrarlar, ben başımı kaldırıp onun parlak yeşil gözlerine bakana kadar, gözleri benim ıstırabımı yansıtıyor. "Sen benim gün ışığımsın. Her zaman. Bunu düzelteceğim."

Evet, tam da bu konuda endişeliyim, ama endişelerimi dile getirmeden önce Ethan'a dönüyor. "Kyle ile pazarlık yapmamı mı istiyorsun? Onu yönetim kuruluyla konuşmaya ikna etmemi mi?"

Ethan geri çekilir. "Hayır, tabii ki hayır. Bir planım var. Temyiz başvurusunda bulunacağım, başkanla görüşeceğim ve o senin cezanı indirmesen bile, ben koçluk yapabilirim." Kendine güveni kibirle sınırda olan bir sırıtışla gülümser.

İçimden gelen kahkahayı tutamıyorum. "Kesinlikle iddialı olmak ve hedeflerine ulaşmak konusunda yeteneğin var."

O kendini beğenmiş gülümseme, bilmiş bir sırıtışa dönüşür. "Ben her zaman istediğimi elde ederim.

Bunu unutma."

Temyiz ve diğer hokey saçmalıklarını tartışırken, ben Jackson'ın göğsüne yaslanıp, göz kapaklarım ağırlaşırken, bu bebek beni uykuya davet ediyor.

Jax boğazını temizler ve beni uykulu halimden uyandırır. "Hepimiz bir arada olduğumuza göre, korumadan bahsetmek istiyorum. Ondan kurtulmayı öneriyorum. Ben buradayken ona ihtiyaç yok ve ben bir süre burada kalacağım."

Neşeli hava bir anda bozulur ve ben keskin bir hareketle ona dönerim. "Bu da nereden çıktı?" Kafamı sallarım. "Hayır."

Yeşil gözleri, temelsiz bir şüpheyile kısıılır. "Neden?"

"Beş dakikadır buradasın. Sen geri döndün diye arkadaşımı bir kenara atmayacağım."

Ricky, başka kimse yokken benim yanımda oldu ve bana deli diyebilirsin, ama Kyle ona baskı uygularken Jax'e henüz güvenmiyorum.

"Emily'yi hiç sorun etmeden kovdun."

"Bodyguard'ım senin aletine bakarsa, o zaman konuşuruz."

"Aurora, tavrına dikkat et," Ethan araya girer.

Ona sertçe bakarım. "Hayır." Neden bu kadar dirençli olduğumu açıklayamıyorum, belki çok yorgunumdur, ama Ricky'den vazgeçmek söz konusu bile olamaz. "O vals yapmıyor.

hayatıma geri dönüp bana insanlardan kurtulmamı söylüyor."

Jackson boğulur, gözleri büyür. "Onu bu kadar savunman ve ona bu kadar bağlı olman yeterli bir neden."

Sesi yükselir ve bunu Ethan'ın önünde yapmasının bir nedeni vardır, Ethan'ın katı tarafını kullanarak destek kazanmayı ummaktadır ve bu işe yaramaktadır.

"Haklı, Aurora," Ethan da aynı fikirde. "Bir kez olsun dinle."

Sinirim patlar. Dinlemek mi? Hayatım boyunca başkalarını dinledim ve onlara kulak verdim. "Karısı biz yataktayken arayan adam diyor bunu. Sakın Onu telefonundan engelleyene kadar bana başkalarını öğüt verme.

"O benim karım değil." Sözleri kesik ve keskin, sesi düşük bir homurtu gibi. "Ve o akıllı ağzını açtığı anda ne olacağını unutma, küçük kız."

Bu konuşmayı bitirip Jackson'ın elinden kurtuldum. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu, kırılgan bir ifadeyle.

"Uyumaya," diyorum omzumun üzerinden. "Bu konuşma bir yere varmıyor. Bu sabah çalıştım ve *ikiniz de* bana korumamı kovmamı söylemeyeceksiniz."

RICKY

BENİM KORUMAM. Kahretsin. Aurora bu kelimelerin bana ne yaptığını bilmiyor.

Charlie dudağını ısıyor. "O çok zeki."

"Hayır, güvensiz ve tehdit altında," diye düzeltiyorum, yüzümde hala onun beni bırakmaması nedeniyle yapışmış bir gülümsemeyle. "Onun arkadaşları olmasını hiç istemedi."

Arkadaşları onu terk etmeye ikna ederdi. Bu dava olmasaydı ben de öyle yapardım. "Ona karşı nazik olmaya çalış." Charlie yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırır.

"Bunu yapabilirsin, değil mi? Aksi takdirde, senin korumanı gerektiren bir senaryo uydurmak zorunda kalacağız. O zaman, Baba Dom Ethan onları taşıyacak ve ben de mikrofonları yeniden takmak zorunda kalacağım. Komutanın ensemizde olduğunu söylememe gerek bile yok."

Asansörle Aurora'nın dairesine giderken onun endişeli sözlerine başımı sallıyorum. "Kyle'ın tehditleri benim burada olmamın bir nedeni."

"Ama bizim bildiğimizi bilmiyorlar, biliyorsun değil mi?"

Gerginliği hissedilir derecede, ben de omzunu tutuyorum.

"Nefes al. Sözlerin karışıyor. Tek görevin orada oturup güzel görünmek."

"Ben güzel değilim. Güzelin tam tersiyim. Aurora ve Jackson güzel.

Muhtemelen gördüğüm en güzel iki insan."

Charlie, biz yurtdışında görevdeyken bir bombalı saldırıda yanmıştı. Yara izleri görünmüyor, ama bu konuda çok utangaç.

"Bu doğru değil." Asansör çaldı ve şaka yollu olarak fısıldayarak, "Kendine gel yoksa ayrılırız" dedim.

Arka salona çıkan merdivenlerin aksine, asansör tuğla bir fuayeye açılıyor ve burası tasarımcı kıyafetleri ve ayakkabılarla dolup taşıyor. Aurora'nın vanilya ve yasemin kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum ve omuzlarım anında gevşiyor. Büyüleyici bir koku.

"Tanrım. Kim bu kadar giysiye ihtiyaç duyar ki?"

Charlie arkamda duruyor. Özel ajan olarak toplumdan gizlenmekten, bilgisayar teknisyeniyle birlikte minibüste kilitli kalıp izleyip dinlemekten rahatlık duyduğunu düşünüyorum. Eminim ki sivillerle sadece kahve almaya gittiğinde konuşuyordur — tabii kahveyi eve teslim ettiremiyorsa.

"O bir manken, unuttun mu?"

Ceketimi Aurora'nın ceketinin yanına asıyorum. O temiz ve düzenli. Bu bizim ortak noktamız, belki de tek benzerliğimiz. Ben sertim, o yumuşak. Ben stoikim, o neşeli. Ben soğukum, o sevecen.

Botlarımı çıkarıp tahta bankın altına koyuyorum ve Charlie giysilere doğru dolanıyor, daha narin parçalara dokunuyor. O, şeker dükkanındaki aç bir çocuk gibi ve iç çamaşırlarına bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla, bakir olabilir.

Kırmızı dantelli bir tanga tutuyor. "Onu bunlarla görüyor musun?" diye fısıldayarak bağılıyor.

Yüzüm kızarır ve vücudum gergin bir terle kaplanır. "Onları bırak lan," dişlerimi sıkarak söylerim. "O sıska boynunu parçalarım."

Kıkırdar, iç çamaşırını bırakır ve ayakkabılarını çıkarır. "Belki bize bir şeyler gösterir. Onu nasıl çıplak hale getirdin?"

Gülümsemesini saklayamasa, onu hemen burada böbreğine yumruk atardım. Aurora'nın çıplak halini, vücudunda parıldayan suyu hatırlatmasına gerek yok... Tanrım.

O, benim onun için havluyu açtığımı sanıyor, ama gerçekte bu stratejik bir hamleydi. Hamile olmasına rağmen, o hala çok çekici. Ya da yeni bir fetiş keşfetti.

"Dengesiz bir hokey oyuncusu tarafından dövölmek ister misin? Onu durdurmayacağım."

"Seni kızdırmayı seviyorum." Göğsü sessiz bir kahkaha ile titriyor. "Yüzün, o seksi iç çamaşırlarının renginde."

Tanrım, bu geceyi atlatmama yardım et.

Oturma odası televizyondaki maçın sesleriyle yankılanıyor, Jackson kanepede oturmuş telefonuyla oynarken maçı izliyor.

"Selam dostum." Çenemi kaldırıyorum. "Jackson, bu Charlie." İkisi arasında elimi sallıyorum. "Charlie, Jackson."

Partnerim öne çıkıp elini sertçe sallayarak selam veriyor. "Merhaba," diyor tiz bir sesle. "Kim olduğunu biliyorum. Yani... seni *tanımıyorum*. Seni geçen gece burada ve televizyonda gördüm..." Gevezelik ettiğini fark edip kolunu indiriyor. "Ama şahsen farklı görünüyorsun."

Jackson'ın şüpheli bakışları ikimiz arasında gidip gelir. "Evet, patenler ve ekipmanlar beni daha büyük gösteriyor." Dudakları çekingen bir gülümsemeye bükölür. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Hayır!" Charlie göğsüne dramatik bir şekilde vurur. "Hayal kırıklığına uğramadım! Sen çok büyüksün. Ricky kadar büyük değilsin, ki bu hoşuma gidiyor, çünkü o benim..."

Gömleğinin arkasını yumruklayıp onu koltuğa oturtuyorum, durum daha da garipleşmeden onu susturuyorum. "Onu boş ver. Hayranlık duyuyor." Açık alana göz gezdiriyorum. "Aurora nerede? Hala hasta mı?"

"Şekerleme yapıyor. Bu sabah çalıştı."

Dikkatini tekrar hokey maçına vererek beni başından savar. Onun ilgisizliği beni sinirlendirir.

Mutfağa yöneliyorum. "Yemek yiyor mu? Yeterince su içiyor mu?" Omzumun üzerinden sesleniyorum.

O yemek konusunda seçici ve unutkan, kendisi ve bebeğinin geleceğini güvence altına almaya çok odaklanmış. Genelde onun yemek yediğinden emin olan benim ve hazırlanan yemekleri saydıktan sonra, bazılarını atladığının farkına varıyorum.

Jackson cevap vermiyor. Buzdolabını kapatıp oturma odasına geri dönüyorum. "Hey, yemek yiyor mu?"

Kollarını göğsünde kavuşturarak düz ekran televizyondan uzaklaşıyor. "Evet, neden?"

Benden hoşlanmadığını hissediyorum, bu garip, çünkü daha büyük bir tehdit olarak görölebilecek Ethan ile iyi anlaşıyor. Ancak önceki ilişkilerinin yanı sıra, ikisinden de Aurora ile daha fazla zaman geçirdim.

"Günde üç kez yemek yediğini gördün mü? Ekstra öğünler var."

Gözlerini kısıyor. "Kız arkadaşımı ben besleyebilirim dostum."

Onun umursamaz tavırları benim son sinirlerimi de zorluyor. O, kız her onun yüzünden yıkıldığında yanında değildi, parçalanmış parçaları toplayan da o değildi, yataktan kalkıp yemek yemesini teşvik eden de o değildi.

Yine de, burada, yer kaplıyor ve oksijen tüketiyor.

"Emin misin *dostum*? Çünkü sen ona hiç... hiç değer vermedin."

Bu sert bir sözdü, ama Aurora'dan ayrılmak ve yemek sorunu arasında bir tür hisse kapıldım. Ayrıca, gerçek bir arkadaş endişelenir, değil mi?

Havada gergin bir enerji var, ya da belki de Charlie'dir. Neredeyse onun "*Ne halt ediyorsun sen? Bu planın bir parçası değildi*" diye bağırıldığını duyuyorum.

Jackson yatak odasına doğru bakıyor, çenesini sıkarak öfkesini kaybetmenin sonuçlarını tartıyor gibi görünüyor. "Beni nefret eden birçok insan arasında olduğunuzu anlıyorum. Her şeyi mahvettim. Bunu sandığınızdan daha iyi anlıyorum, ama bana bok gibi davranmak Aurora için işleri kolaylaştırmıyor. Endişeleriniz varsa bana söyleyin, ama ben çok yerim ve o da her zaman benimle birlikte yer."

Lanet olsun, neden mantıklı davranmak zorunda ki? O dostça davranmaya çalışıyor, ama ben değilim.

Cevap veremedi Charlie araya giriyor. "İyi dedin dostum." Sesli bir nefes veriyor ve koltuğa yerleşiyor. "Eminim iyidir. Yani, kaç yaşında? On beş mi? Muhtemelen fazla yemeye ihtiyacı yoktur."

Durumu hafife aldığı için sinirlenerek ona sert bir bakış attım. "Hamile ve yemek yiyemiyor. Doktoru kilosundan ve tansiyonundan endişeli."

"Tabii, tabii. Ama bunun sebebi stres." Charlie, Jackson'ı işaret eder. "O da burada. Her şey yolunda."

Her şey yolunda mı? O burada olduğu için mi? Ne saçmalık.

"Neden bahsediyorsun?" Jackson, Aurora'nın onun tekrar uyuşturucuya başlamasından olumsuz etkilendiği hiç aklına gelmemiş gibi, şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Doktoru bunu ne zaman söyledi?"

Sevdiğini iddia ettiği kişi hakkında bu kadar az şey bildiğine gülüyorum. "Sen kafayı bulup kimsenin siktiği biriyle yatarken, ben burada kız arkadaşına bakıyordum ve o da birkaç kez doktoru aramak zorunda kaldı. Öğrendiği gece kollarımda bayıldı ve ben de..."

İki adımda önüme gelir ve göğüs göğüse geliriz. Ondan birkaç santim daha uzunum, daha kaslıyım ve dövüş eğitimi aldım. Yine de korkmaz. Ellerini kaldırır ve ben kendimi hazırlarım, yumruk atacağına eminim.

Bunun yerine, yüzünü işaret ederek bana meydan okudu. "Hadi, koca adam. Vur bakalım," diye alay etti, yeşil gözleri tiksinti ile doluydu. "Devam et. Ağzını açacak cesaretin varsa, bir şeyler yap."

Charlie ayağa kalkar. "Tamam, çocuklar. Kavga etmeyelim."

Yumruklarımı, parmak eklemlerim çatlayacak kadar sıkı sıkıyorum. "Bunu isterdin, değil mi? Seni gerçekten acıtacak bir yere vurmaktansa yüzüne vurmam daha mı iyi olur?"

Onu yere sermek istiyorum, her şeyden çok, bu ezici dürtü gergin kaslarımda titriyor. Aurora'ya yaptıkları için bunu hak ediyor, ama Aurora'nın onu savunacağına dair bir his var içimde.

Ona dokunursam, tereddüt etmeden onu benim yerime seçecektir. Ve Jackson bunu biliyor.

Ağzı alaycı bir sırıtışla bükülür. "Yap. Kendini daha iyi hissetmek için ne gerekiyorsa yap, ne olursa olsun, sadece... çeneni... kapat." Her kelimeyi vurgularak eğilir.

Onu iki elimle itiyorum. "Onu bir daha incitirsen, seni öldürmekten çekinmem."

Buna değmez. Bir tartışma sadece damarlarında dolaşan şiddeti körükler, başka bir şey yapmaz.

O neredeyse hiç kıpırdamıyor. Kendini yok eden, hissiz ve pervasız, aşılmaz bir duvar gibi. "Sıraya gir. Biraz bekleme gerekecek."

Arkamda bir hareket hissediyorum ve Jackson geri çekiliyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

Aurora, çıplak ayakla, ona ait olabilecek kadar büyük, buruşuk bir tişört ve taytla oturma odasına girer. Bu da bana, doğum öncesi yoga yapılan bir stüdyo bulmam gerektiğini hatırlatır. Laguna'dayken bundan çok hoşlanıyordu.

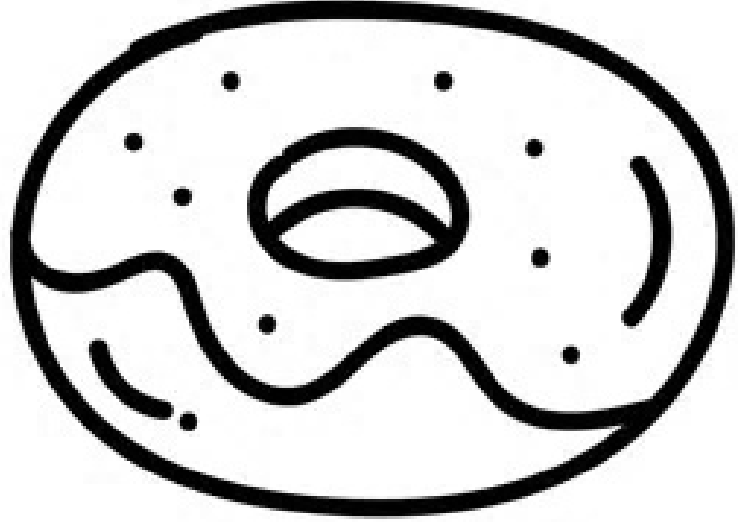
Kollarımı açıyorum. Belime sarılır ve uykulu gözlerle, yanaklarında uyku kırıksıklıklarıyla bana bakar. "Ne oluyor?"

Onun sarılmaları en sevdiğim şeydir ve gerginliğim vücudumdan akıp gider.

"Ethan şömineleri ve radyatörleri kontrol etmemi istiyor." Dağınık saçlarından bir tutamı kulağının arkasına koyuyorum. "Ve sana tanıştırmak için birini getirdim, resmi olarak."

"Çok tatlı." Gülümser ve fısıldar, "Ama çok korkmuş görünüyor."

Göğsümden kahkaha patlar. Belki de sadece bir kucaklaşmaya ihtiyacım vardı.

JACKSON

MUTFAĞA GİRİYORUM, zihnimde zar zor kontrol edebildiğim bir öfke bulutu var, deliliğin eşiğindeyim. Kendimi meşgul etmem ya da buradan gitmem lazım, *Ricky'den* uzaklaşmam lazım.

Üst dolaba uzanıp iki kutu angel hair makarna alıp tezgahın üzerine attım.

Onun erkek arkadaşı olması umurumda değil. O ve Aurora çok yakınlar ve ben aklımı kaçırmak üzereyim. Tamam, aklımı kaçırdım. Düşüşümün bir sonraki adımı, etrafa saldırmak ve her şeyi mahvetmek.

Onun kaba suratını gibi.

O Ethan değil. Aurora ve benim birlikte olmamızı istemiyor. Benden nefret ediyor, bunu mavi gözlerindeki nefretten anlayabiliyorum.

Ve cidden, sarı saçlar ve mavi gözler? Dövmeler ve kötü tavırlar? Koruyucu mu? Bu ne tür bir cehennem?

Umarım okuma yazma bilmiyordur ve ten rengi sakalları vardır.

Kesme tahtası adaya çarpar, ardından bıçak ve sebzeler. Aurora'nın bir blenderı olsa iyi olur; o parçacıklı soslardan nefret eder.

Ethan spaghetti sosuna gravy derdi eminim. Onların sarılmalarını durdururdu eminim.

Dürüst olmak gerekirse, Ricky ne biçim bir isim? Ricky'ye benzemiyor. Ne o, çete unvanı mı? MC haydut takma adı mı?

Hayır. O motosiklet botu giymiyor. *Ben* motosiklet botu giyiyorum. O siyah savaş botu giyiyor, standart bir model.

Beynim, rahatsız edici düşüncelerin tanıdık bir savaş alanı, onun sözleri arka planda tekrar tekrar yankılanıyor.

Sen kafayı bulup kimsenin sikini sikiyorken, ben burada senin kız arkadaşına b a k ıyordum... Kollarımın arasına yığıldı.

Kasap bıçağı domatesi kolaylıkla ikiye bölüyor. "Kollarında" diye alay ediyorum, yüzüm sinirden buruşuyor.

Siktir et onu. Boğazını keseceğim.

Hayır, yapmayacağım. Bu ortalığı batırır ve Aurora sinirlenir. Görsel olarak hoş ama.

Domatesleri, sarımsakları, biberleri ve otları blendere atıyorum. Hepsinin koyu kırmızı bir sıvıya dönüşmesini izliyorum ve keşke bu Ricky'nin göğsünden sökölüp çıkarılan kalbi olsaydı diyorum.

Şu anda, elimden ne geçerse onu içip kendimi unutmak için harika bir zaman.

Bunun yerine, Aurora'nın en sevdiği yemeği yapıp, yemek komasına girmesi için dua edeceğim. Onu zehirleyebilirim.

Annem Kyle'ı zehirlemeliydi. Yemek yapmayı severdi ve bunun için bolca fırsatı vardı.

Sonsuz bir döngü içindeki olumsuz düşünceler, güvensizliğim de kendi saçmalıklarını ekliyor. Suçluluk, utanç, öfke ve umutsuzluk duygularıyla savaşıyorum. *Kıskançlık*. Beni saatli bir bomba gibi patlamaya hazır hale getiren zehirli bir karışım.

Aurora'nın beni sevdiğini kendime hatırlatıyorum — içten içe bunu biliyorum — ama sorun şu ki: bu sadece pişmanlığımı daha da artırıyor. O benim kaosumun yükünü taşımayı hak etmiyor.

Ama ben böyle olmak istemiyorum. Seçme şansım olsaydı, bu hasarlı beyni seçmezdim. Ben hep kırık kalacağım. Hep Kyle'ın manipülatif oyunlarının habercisi olacağım.

Tabii çok sevdiği uyuşturucuyu aşırı dozda almazsa.

"Jackson?"

"Hm?"

"Çorba mı yapıyorsun?"

Oh, lanet olsun. Blender. Püre düğmesinden parmağımı çekiyorum.

"Hayır." Bana şüpheyile bakıyor. "Mola mı lazım? Ben yemek yapabilirim."

Hayır, yapamaz. Çok güzel ve tatlı bir kız, ama vay be, berbat bir aşçı. Aurora, hazır yemeklerden çok çiğ yiyecekleri tercih eden tanıdığım tek kişi. Tabii ki, benim arkadaşlarımdan hepsi hokey oyuncularları ve biz çok fazla yemek yiyoruz.

Kesme tahtasını kenara itip onu mutfak tezgahına kaldırdım, dizlerinin arasına geçip kollarımla onu sardım. "Ben hallederim."

"Tamam," diyor o nazik sesiyle, ellerini boynuma geçirip parmaklarını saçlarıma doluyor.

Bana dokunduğunda, penisim titriyor — evet, kesinlikle manik tarafta — sadece onun verebileceği zevki beklerken nefesim hızlanıyor.

Bana zevk verecek değil ya. Bana dokunması bile bir mucize. "*Arkadaşların gitti mi?*" Hayır, bu hiç de acımasızca gelmiyor.

Bakışlarımız buluşuyor ve düşüncelerimden yayılan karanlığı gizlemek için uğraşıyorum.

"Evet. Artık kıskanmayı bırakabilirsin."

Bunu mahvetmek istemiyorum. İstemiyorum... "Onun kollarına düştüğünde neredeydin?"

Kafasını eğip, şaşkın bir ifadeyle sordu. "Nüksettiğim gece."

Gözleri kısılır. "Bunu mu yapıyoruz?"

"Söyle bana."

"Sabah dört ya da beş sularındaydı. Yataktaydım."

Adrenalin damarlarımdan akıyor. "Onunla mı?"

"Telefonum sürekli çaldığı için odama geldi." Yüzünde öfke belirir. "Bu, senin isteyeceğin bir tartışma değil."

Aurora

JACKSON EĞİLİR, yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta, yeşil gözlerinin arkasında bir savaş kopmaktadır. "Ricky sana erkek arkadaşından daha fazla dokunuyor. Sana bir arkadaş gibi bakmıyor. Sana hayranlıkla bakıyor, sanki lanet olası gökkuşağını sıçıyormuşsun gibi."

Göğsümde heyecan ve korku hissediyorum. "Heyecanlanıyorsun." "Öyle mi dersin?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"Jax..."

"O mu, ben mi? Kimi seçiyorsun?" Gözleri benimkileri arıyor, savunmasız ama

Soğu

k. İçgüdüsel olarak onu seçmek istiyorum, dilimin ucunda dağınık bir özür var, durumu daha da kötüleştirmemek için.

Ama bu davranışı daha fazla tolere etmeyi reddediyorum.

"Şu anda ne oluyor? Bu gerçekten Ricky ile mi ilgili? Yoksa bizimle mi?"

"Seç." Yüz hatları ve ses tonu sertleşiyor. "İkinizi izlemek, benim yokluğumda onun burada olduğunu bilmek, aklımı karıştırıyor."

Kafamı sallayıp başka yere bakıyorum, hissettiğim patlamayı önlemeye çalışıyorum. "Hayır. Seçmeyeceğim."

"Dalga mı geçiyorsun? Yoksa benden bir şeyler mi saklıyorsun?" Burun delikleri genişler ve göğsü inip kalkar. Patlamak üzeredir. "Ben buradayım. Bodyguarda ihtiyacın yok. Çalışmana bile gerek yok. Ethan'la evde olmalıyız."

Kaçmak için omzunu itiyorum ama kıpırdamıyor. Kolları beni hapsetmiş, parmakları granitin kenarını kavırıyor, pazıları şişiyor.

"Bırak beni," diyorum, kararlı ve sert bir sesle. "Hiçbir şey saklamıyorum. Belki sen öyle olduğuna inanıyorsun, çünkü *sen* öyle birisin, ama ben yanlış bir şey yapmadım. Sana her şeyi vermeye çalıştım..."

Eli hızla hareket eder ve ben irkilirim. O yumruk, kafamın yanındaki duvarları parçalamıştır. Bu sefer sadece öfkeyle el kol hareketleri yapıyor. Yine de korkutucu.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Titreyen bir nefes verir ve yükselen sesi yumuşar. "Özür dilerim. Biraz sakinleşeceğim. Birlikte miyiz? En azından bunu bana verebilir misin?"

Jackson'la birlikte olmak ya hep ya hiçtir ve hiç olmak bir seçenek değildir. Yine de, duygusal olarak hazır olduğumdan emin değilim. Başka kadınlarla fotoğrafı çekilmiş birine erkek arkadaş etiketi yapıştırmaya tereddüt ediyorum.

Erkek arkadaş. Bu... doğru değil. Bu kelime zayıf, tamamen saçmalık. Benim tüm çabalarım ve kendime söylediğim yalanlara rağmen, birbirimize kök salmış durumdayız. Bu yüzden bu kadar acıtıyor ve belki de o da Ricky ile bunu hissediyor, ancak bu haksızlık.

"Ricky'nin bir partneri var ve biz sadece arkadaşız. Senin neler yaşadığını herkesten daha iyi anlıyorum." Onun sıkıntılı gözlerine dikkatle bakıyorum. "Kaybolduğunda, ilişkimizi sakladığında..."

"O eskiden..."

"Nüksettiğinde, başka kadınlarla birlikte olduğunda, bu benim bir parçamı, geri getiremeyeceğimiz bir *parçamızı* öldürüyor."

"Öyle değildim. Başka kadınlarla." Dişlerini sıkarak, boğazını yutkunarak, boğazı tıklayarak. "Bunu söylemeyi kes." Sesi, ham duygularla titriyor. "Benim neler yaşadığımı bilseydin, böyle söylemezdin." Gözleri doluyor ve çenesi titriyor. "Seks, kafamın içinde çarpık bir şey." Parmağını şakağına vuruyor. "Sen hariç. Ne kadar sarhoş ya da kafam güzel olursa olsun, rastgele insanlara ilgi duymuyorum. Senden başka kimseyi *sevmiyorum* bile. Başka birine nasıl *dokunabilirim* ki?"

Sanki buz gibi alevler cildimi yakıyormuş gibi, içimi korku kaplar. Midemde kemiklerimi donduran bir dehşet kıvrılır ve beni titretir.

Sadece birkaç hafta önce, beni terk etmediğini, beni incittikten sonra aşırı doz aldığını söylemişti. Bunu itiraf etmesi aylar ve bir tartışma daha sürdü.

Annesinin ölümü. Kyle'ın işkencesi. Onun mücadeleleri hakkında, öfke ve bağımlılığın altında yatanlar hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ediyorum.

Kesin olan bir şey var: O kendi kafasının içinde hapsolmuş durumda.

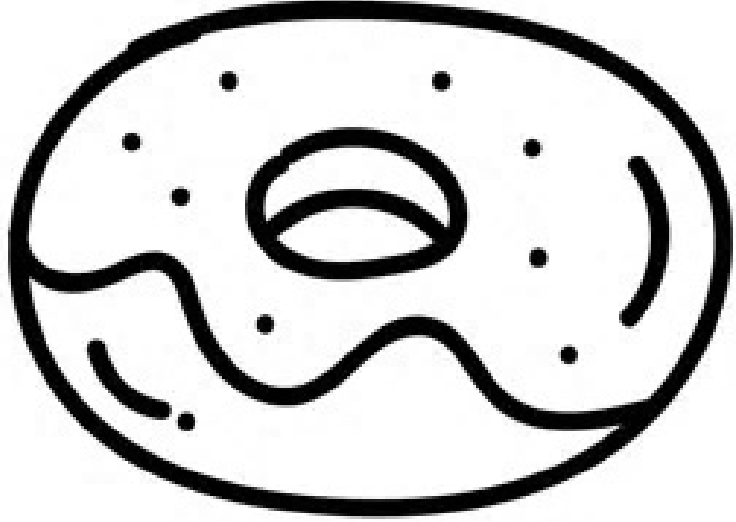
Titrek ellerimle yüzünü avuçlarım ve başparmaklarımla elmacık kemiklerini okşarım. "Sen iyisin. Biz iyiyiz." Boğazımı acı veren bir sıkışma kaplıyor, sesim zar zor çıkıyor. "Söylemeye çok korktuğumda bile... seni seviyorum. Seni *her zaman* seveceğim. Ricky'nin bir partneri var. Bana ilgi duymuyor. Kimse beni senden almayacak, beni kaybetme kontrolü sende."

Savunması çöküyor ve omuzları düşüyor. Gözlerini kapatıyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Depresyondayım. Düşüncelerim hızla akıyor. Seni tekrar tattım ve tekrar aç kalmak istemiyorum. Sahip olduğum tek şeyi kaybetmek istemiyorum."

Sözleri havada ağır bir yük gibi asılı kalır, ama doğru değildir. Ethan onu önemsiyor, muhtemelen benim kadar.

"Bunu aşabiliriz, ama bana bağırıp gözdağı veremezsin. Bir bebekle hayatımız daha karmaşık hale gelecek. Düşün bunu, Jax. Sana bakan bir çocuk düşün."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben, iyileşmemizi, *onun* iyileşmesini sağlayacak bir noktaya geldiğimizi ve bu gecenin kendini yok etmeye yol açmayacağını umut ediyorum.

JACKSON

GÖZLERİMDEN GÖZYAŞLARI AKIYOR. Lanet olası depresyon.

Aurora'nın tırnakları saç derimde kayıyor. "Buz üzerinde değilsin, enerji yakıp gerginliğini atamıyorsun. Kapalı mekanlarda iyi olmuyorsun. Güneş ışığına ve açık havaya ihtiyacın var."

Beni onsuz Los Angeles'a dönmeye ikna etmeye çalışıyorsa, bu olmayacak. "*Sana* ihtiyacım var."

"Ben varım. Kimse senin yerini dolduramaz, Jackson O'Reilly."

Sesi şakacı, dokunuşu yatıştırıcı. Her zamanki gibi beni teselli ediyor, benden kurtulmaya çalışmıyor ve beynimdeki kaos biraz daha yatışıyor.

"Senin baş döndüren kokun, o çarpık gülümsemen, bu dudakların..." Başını eğip dudaklarını benimkilere değdiriyor.

Midemde bir heyecan dalgası yükselir ve omurgamdan bir ürperti geçer. Düşük bir inilti çıkarırım, parmaklarımı ipeksi saçlarına dolarım ve öpücüğü derinleştiririm. O da

ve aramızdaki sıcaklık yoğunlaşıyor. Onu daha yakınlaştırmak için uyluğunu kavıyorum.

"Buna ne dersin?" Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirir. "Bana önce sikini yedirip sonra akşam yemeği yemeye ne dersin?"

Geri çekilip ona inanamadan bakıyorum, şeytani gözlerini araştırıyorum. "Seks yaparsak kendimi daha iyi hisseder miyim sence?"

Yaramaz gülümsemesini saklamak için dudaklarını ısırır ve bir anda gerginlik azalır. Yerimize otururuz, Aurora ve Jackson.

Düşünüyormuş gibi yapıp başımı sallarım. "Haklısın." Gülümserim, başımı eğip kulak memesinin altına bir öpücük kondururum. "Ama senin dizlerinin üstüne çökmenden daha fazlasını istiyorum."

Bacaklarını belime doladı ve beni kendine sıkıca bastırdı, aramızda sadece onun taytının ve benim şortumun ince kumaşı vardı.

Ağızlarımız acil bir şekilde birbirine karışır. Kalçalarımız sallanır, sürtünme arzusu ile ve o inler. Tanrım, bu sesi özlemişim.

Ona sürtünüyorum. "Bütün gece içimde kalmak istiyorum." Ona ihtiyacım var, aramızdaki o derin bağa ihtiyacım var.

Yine de, bunu sadece bana olan aşkını kanıtlamak için yaptığını, şu anda beni arzulamadığını düşünmeden edemiyorum.

"Bunu yapma," diye nefes nefese söylüyorum. "Beni, bizi gerçekten istemediğin sürece yapma."

O da elini aramızdaki boşluğa uzatarak ereksiyonumu avuçlayarak cevap veriyor.

İstem dışı bir "siktir" kelimesi dudaklarımdan kaçıyor ve başım geriye düşüyor.

"Fazla düşünmeyi bırak." Boynuma öpücükler ve ısırıklar kondurur. "Bunu istiyor musun, istemiyor musun?"

Şortumun içine elini sokar ve parmakları beni sarar, acı verici bir yavaşlıkla boyum boyunca hareket eder.

"Her şeyden çok istiyorum," diye inlerim.

Beni daha hızlı okşuyor, yumruğunu büküyor ve kalbim ışık hızında atıyor, nefesim kesiliyor.

Vücudum tamamen onun merhametine teslim olur. Granit tezgahı sıkıca kavrarım, kaya gibi sert, ağırlı, sızan. "Beni öldürüyorsun bebeğim. Lütfen."

Beni çılgına çeviren şeyin ne olduğunu çok iyi bilerek, beni doruğa ulaştırır. Zaten sınırdayım, zevk karnımın derinliklerinde dalgalanıyor, kaslarım geriliyor.

"O zaman ver bana, O'Reilly." Sesi saf bir baştan çıkarma, beni kamera gibi büyülemiş durumda.

Dişleri boynuma batıyor ve ben tüm kontrolümü kaybediyorum. Onu tezgahıtan kaldırıp ayakları üzerine indiriyorum. Ağzlarımız anında birbirine yapışıyor ve dağınık bir öpücükle yatak odasına doğru sendeleyerek ilerliyoruz. Gömleğini başından çıkarıyorum ve bakışlarım siyah dantel sütyeninden taşan göğüslerine sabitleniyor.

Dudaklarım açılır. "Vay canına, *çok büyükler*."

O benim tepkime gülüyor ve arkasına uzanıyor. "Hamilelik yüzünden."

Sütyeni düşer ve penisim seğirir. "Kahretsin, seni hamile tutmalıyız."

Gömleğimi çıkarıp bir kenara atıyorum. Ben bunu yaparken, o dizlerinin üzerine çöküyor, şortumu indiriyor ve penisimi kavırıyor. Sıcak ağzı beni yutuyor ve nefesim kesiliyor.

Tereddüt etmeden beni boğazının derinliklerine alır, yutar ve gözlerim neredeyse çaprazlaşır.

Başının arkasını avuçlarım ve kalçalarımı esnetirim. "Bana bak, bebeğim," emrediyorum, sesim çakıl gibi sert. "Bana ne yaptığını gör. Beni mahvediyorsun."

Karamel rengi gözleri benimkilerle kilitlenir, şehvet ve özlemle doludur. Emip okşar. Dili hassas alt kısmımda döner ve ben düğün yeminlerimi okurum, onun içine boşalana kadar dayanmaya çalışırım.

Ağzı benim sikimle dolu halde inliyor ve taşaklarım sikime sıkıca yapışıyor.

"Beni boşaltma." Saçlarını yumruklarım, itmek mi çekmek mi istediğimden emin değilim. "Seni sikmem lazım."

Geri çekildim ve beni çıldırtmak için, dudaklarından kurtulana kadar emişini artırdı.

"Buraya gel," diye homurdanarak onu ayağa kaldırıyorum.

Onun içinde rahatlamayı bulmak için öfkeli bir arzuyla, ikimizi kahvaltı masasına doğru döndürdüm. Çılgınca hareketlerle, onu eğip göğsünü masaya bastırdım, bebeğe dikkat ederek.

Çılgınca davranarak, taytını ve iç çamaşırını tamamen çıkarmak yerine, uyluklarının ortasına kadar yırtıp, avuçlarımla onun lezzetli kalçalarını okşuyorum. Arkadan manzara muhteşem: yumuşak kıvrımlar, parıldayan amcığı görünüyor.

"Sen her şeysin, Aurora." Parmaklarımı omurgasından yukarı doğru gezdirip boynunu kavradım.

Bu pozisyonda onun üzerinde duruyorum, tutuşum onun masaya sabit kalmasını sağlıyor. Uyluklarının etrafındaki taytları hareketlerini daha da kısıtlıyor, itaat ve savunmasızlık unsuru ekliyor.

Bu erotik ve ilkel, tam da ihtiyacım olan kontrol.

Penisimin başını girişine dayadım ve tek bir sert, yumuşak hareketle içeri girdim, dudaklarından bir çığlık kopardım.

"Lanet olsun, bu amcığı özlemişim, bebeğim."

Duvarları sıkılaşıyor. "Jax," diye tatlı bir şekilde inliyor.

Ve hayattaki tek görevim, onu benim penisimi ıslatmak olur.

Etrafına uzanıp, kalçalarımı sert bir tempoda ileri doğru iterek klitorisini hızlıca dairesel hareketlerle ovuşturuyorum. Masayı kenarından tutuyor, yüzü arzuyla kızarmış.

Cildimizin çarpışmasının sesi odayı doldurur ve her itişte kıcı dalgaları.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye inlerim, bir kez daha orgazmın eşiğindeyim. "Her gün seni spermimle dolduracağım."

Sessiz bir iniltiyle ağzını açıyor, vücudu ateşli, amı çok ıslak, kreması benim sikimi kaplıyor. Gözlerimi ondan ayıramıyorum - sert, parlak sikim onun sıkı, çıplak amına girip çıkıyor ve lanet olsun, onun boşalmasına ihtiyacım var.

Kalçalarımı aşağı doğru eğip ona vuruyorum, parmaklarımın hareketleriyle vuruşlarımı eşleştiriyorum. "Bana daha fazlasını ver. Benden damlamamı istiyorum."

Etrafımda titriyor, boğuk bir zevk çığlığı atıyor. Amcığı mengene gibi sıkıyor ve her vuruşumda damarlarımdan ecstasy dalgaları geçiyor.

Hızım düzensizleşir, sikim dayanılmaz derecede sertleşir. Başımı geriye atarım ve orgazm bir yıldırım gibi çarpar.

Ona son bir kez daha sertçe giriyorum, görüşüm kararıyor, sıkılmış dişlerimden çıkan tek ses kırık bir "siktir" oluyor. Beynim tutarlı kelimeler söyleme yeteneğini tamamen kaybetmiş durumda.

Vücudum onun üzerine çöküyor, ön kollarım ağırlığımı taşıyor. Dudaklarım onun dudaklarını buluyor, nefes nefese onu öpüyorum, sikim onun içinde derinlerde titriyor.

O, parmaklarını terli saçlarımin arasında gezdirir ve duyularım yavaşça geri gelir, şüphelerimle birlikte.

"Bizim birlikte olduğumuzu hiç söylemedin." Bu düşünce ağzımdan çıkıyor. "Ne?"

"Beni geri kabul ettiğini söyle. Ültimatım yok. Kapıdan çıkmak yok. Ben senin için savaşıyorum, sen de benim için savaşırsın."

Hemen cevap vermez ve göğsümde panik hissi yayılır.

"Sen *bizim için* savaştığın sürece ben de senin için savaşıyorum. Artık sadece ben yokum." Gözlerimin içine bakar. "Bu bebeğin hayatının bir parçası olmak istiyor musun?"

O bebeğe odaklanmış. Artık onun için bir numara değilim, ama bununla yaşayabilirim. Onu seviyorum. O da benim.

"Evet. Kesinlikle. Yüzde yüz elli." Dudaklarına nazıkçe bir öpücük konduruyorum. "Çünkü Ethan'ın talebinin yarısını alacağım."

Kıkırdar. "Hayır, almayacaksın."

"O bebek senin içinde, bu da benim de olduğu anlamına geliyor." "Sen delisin."

"Kesinlikle, bunu biliyoruz, ama ben seninim."

Yumuşak bir gülümsemeye iç çeker. "Öylesin."

Duymam gereken tek şey bu. Kalbim dolu. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum." Onun narin boynuna öpücükler kondururken bu sözleri tekrarlıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye cevaplar. "Ama bana yemek vermezsen yere düşeceğim."

Dudaklarım aptalca bir gülümsemeye bükülüyor. "Hayatımın geri kalanında seni besleyeceğim." "Kulağa hoş geliyor. Şimdi, çekil üstümden, seni Neandertal."

Ricky.

Bir daha o mutfakta ASLA yemek yemeyeceğim.

Partnerimin kafasından kulaklıkları çekip alıyorum. "Dinlemeyi kes! Beş santim derinlikteyken Kyle'ın sırlarını haykıracağını mı sanıyorsun?"

Dudaklarına götürdüğü kahveyi boğazına kaçırır. Yüzü kızarır, göğsünü yumruklar ve kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak gülümser. "On beş santim mi?" Gözlerinden yaşlar akar, kendini kontrol etmek için çabalarken onları siler. "Durumun vahim. O 1,90 boyunda. En az 18-19 santim var. Herkes bilir ki 1,80'den uzun olan her santim, peniste bir santim daha demektir."

Heyecanlanmış olmama rağmen, beynim hesap yapmaya çalışır. Gözlerimi kırıştırırım. "Ne?"

"Doğru. Bu bilimsel bir gerçek." "Hayır, kesinlikle değil."

Yine de... Ben yaklaşık 1,98 metre boyundayım, ölçüyorum... Piercingler sayılır mı? Hayır, piercingler sayılmaz. Birini taşı... Bu doğru olamaz. Siktir et. Her halükarda, bilim benim daha büyük olduğumu söylüyor.

"Gördün mü? Kafanda hesaplamaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Fark etmez. Dinlemeyi kes."

ETHAN

BU TEMYİZ DURUŞMASI ÖNEMLİ — sadece takım için değil, benim için de.

Aurora'ya Jax'e bakacağıma söz verdim ama başaramadım. O gece, maç ve Aurora ile seks yapmaktan yorgun düşmüş, duygularım yoğunlaşmış bir halde, duş alıp yatmaya gittim, ona bakmadım. Uçak indiğinde yorgun olduğunu söyledi ve hastalığı nedeniyle ona inandım.

Bu, hatalarımı düzeltmek ve üçlümüzü yeniden kurmak için bir fırsat.

Toplantının başlamasını beklerken, kalemimi verilen not defterine vurarak Jackson ve Aurora hakkında düşünürüm. İkisi ikiz gibidir. Onları tanıdıkça, ne kadar birbirlerine benzediklerini, özellikle de beni nasıl sinir ettiklerini daha iyi anlıyorum. Sürekli şakalaşmaları, aynı yüz ifadeleri, yapışkanlıkları ve gözleriyle kurdukları tuhaf iletişim.

Birbirlerine bağımlılar. Jax olmadan mutlu bir Aurora, Aurora olmadan akli başında bir Jax olamaz. İkisine de ihtiyacım var ve onların da kendilerine bakacak birine ihtiyaçları var

. İki yıl boyunca kendi başlarına nasıl hayatta kaldıklarını hiç bilmiyorum.

Aşk ı uzun zaman önce terk ettim. Bunun yerine kariyerime öncelik verdim, bir daha asla yoksulluk ve umutsuzluk içinde yaşamamaya karar verdim. Hayatım hokey etrafında dönüyordu. Yıkama, durulama, tekrarla. Ödölüm kazanmaktı. Kimseye ve hiçbir şeye ihtiyacım yoktu ve bunu bir onur nişanı gibi taşıyordum.

Çoğu zaman, Aurora'yı sevmek beni çok korkutuyor. Bunu kendime itiraf edemiyorum. Bu, onu gerçek yapar, iyi inşa edilmiş zırhımdaki bir zayıflık.

Yine de, üçlü bir ilişki içindeyim - böyle mi deniyor? - bir bebek yolda ve pişman değilim. Aslında onları özliyorum.

Uçurumun kenarında durmuş, büyüleyici suları seyrediyorum, dalışın heyecanını düşünüyorum, boğulabileceğimi çok iyi biliyorum. Tepedeki esinti bile baştan çıkarıcı, atlamam için beni kışkırtıyor.

Kimi kandırıyorum? Zaten düşünüyorum. O olmadan - ya da onlar olmadan - günlerim sıkıcı geçiyor.

Gözlerimi açmadan önce aklıma geliyorlar. Saat farkına uyum sağlamak için erken uyanıyorum ve Aurora'ya günaydın mesajları gönderiyorum, sonra ekranıma bakıp cevap vermesini umuyorum. Jax'ten fotoğraf bekliyorum, bir tane aldığında gülümsüyorum.

Yataktan kalkmak zorlaşmaya başladı. Onlar damarlarımda akan enerji gibi ve kariyerim, lig başkanının eşlik ettiğı o pislik herifin kapıdan içeri girmesiyle bir kabusu dönüştü. Harika.

"Bu herif burada ne arıyor?"

Herkes telefonlarından başlarını kaldırır. Profesyonel davranmam gerektiğini biliyorum, ama bu orospu çocuğı Jax'i incitti, ilişkimizi mahvetti ve Aurora'yı takip etmesi için birini tuttu. O, içimdeki şiddeti ortaya çıkarıyor.

Kyle kravatını düzeltip konferans masasının karşı tarafına oturur. "Oğlumu temsil etmek için buradayım."

Ciddi mi? Ona sert bir bakış atarım. "Hayır. Onu menajeri temsil ediyor. Onu *ben* temsil ediyorum. Ona oğlun diye hitap bile etmemelisin." Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışırım. "O senin burada olmanı istemiyor."

Yüzü öfkeyle buruşur. "Onun ne istediğini bilmiyorsun."

Telefonumu alırım. "Onu arasam nasıl olur?"

Tabii ki, Jackson'ı aradığımda cevap vermiyor. Her zamanki gibi.

"Devam edelim." Kyle'ın sahte sesi dişleri çürütecek kadar şekerli. "Devam edelim mi, beyler?"

Takım sahibi Robert ve Jackson'ın menajeri Colby, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, cevabımı bekliyorlar.

"Durun. Nerede olduğunu biliyorum." Zaten Aurora'yı arıyorum, ellerim öfkeden titriyor.

"Ethan!" diye heyecanla cevap veriyor, güzel yüzü ekranda beliriyor.

Kahretsin, FaceTime olduğunu fark etmeden son aramayı

yaptım. "Jackson'la konuşmam lazım. Önemli bir şey."

Kafasını kaldırıp yana doğru baktı. "Senin erkek arkadaşın."

Utançtan yanaklarım kızardı, ama dudaklarım bunu anlamadı ve veledede sırtarak baktım.

Kaptanımın sırtıktan gülümsemesi ekranı dolduruyor. "Çok çabuk oldu. Beni şimdiden özledin mi?"

"Konuştuğumuz toplantıdayım..." Onu ciddiye alan keskin bir bakışla ona bakıyorum.

"Üzgünüm," der.

"Bana bir iyilik yap: toplantıya katılanlara bak ve aralarında buraya ait olmayan biri var mı söyle."

"Tamam..." diye uzatır, kaşlarını çatarak.

Kamerayı çevirip odayı tararım.

Babasına baktığımda, o başını sallar. "Kesinlikle hayır."

Herkesin duyabileceği şekilde açıklığa kavuşturuyorum: "Bu duruşmada Kyle'a ihtiyacınız yok ve onu istemiyorsunuz, doğru mu?"

Jax kısa bir baş sallama ile onaylar. "Doğru."

"Daha önce konuştuğumuz plana katılıyor musunuz?"

"Evet." Sinirli bir şekilde saçını çeker. "Vekaletnamen var mı?" Bu Kyle'ı

kızdırır. "Burada daha fazlası olduğunu açıkça görebilirsiniz."

Elini bana doğru uzatır ve ben görüşmeyi sonlandırırım. Jax'ın öfkesi bu temyizi bozmasın istiyorum ve babasının manipülasyon taktiklerinden etkilenmesini istemiyorum.

"Başka tartışma yok." Başkan elini kaldırır. "Hepimiz yetişkiniz. Lütfen gidin. Başlamak istiyorum. Yapacak çok işim var."

Kyle bana sert bir bakış atar ve kapıyı çarpıp dışarı çıkar.

"O pislikten hep nefret etmişimdir," diye mırıldanır Coby.

Duruşma iyi geçer. Jackson'ın yirmi maçlık cezası, sezon sonuna kadar onun sponsoru olacağım konusunda anlaşma sağlanarak dokuza indirilir. Geri döndüğünde

döndüğünde benimle yaşayacak, benimle seyahat edecek ve bir terapistle gidecek. Eğer tekrar pozitif çıkarsa, zorunlu olarak bir yıl uzaklaştırma cezası alacak.

Şimdi, tek yapmam gereken kızımızı eve dönmeye ve evde kalmaya ikna etmek.

Arabama doğru yürürken, içimi bir rahatlama kaplıyor ve düşüncelerim bir sonraki acil meseleye, yani küçük oğlumuz için hazırlıklara yöneliyor.

Birkaç gün sonra yapacağımız doktor ziyaretinden dolayı gerginim. Aurora şu anda on dokuz ya da yirmi haftalık hamile ve hala hasta, ama ben onunla tek bir randevuya bile gitmedim.

Bir bebeğimiz olacağına inanamıyorum. Aklımı başımdan alıyor. Hiç hazır değilim. Jax taşındıktan sonra fazladan bir yatak odam bile olmayacak.

Siktir, bu iş tuhaflaşmaya başlıyor. Jackson diğer odadayken Aurora ile yatmayı hayal edemiyorum. Ya da tam tersi, Jackson ile Aurora. Tanrım, bu çok berbat.

Düşüncelere dalmış olmama rağmen, Kyle'ı hemen fark ettim, benimkinin yanındaki şık, tamamen siyah bir SUV'ye rahatça yaslanmış duruyordu. Telefonuna dalmış, güneş ışığı seyrekleşen saçlarının parlaklığını yakalıyordu.

Park yerini taradım, çevremdeki durumu değerlendirdim. Şüpheli bir şey yok gibi görünüyordu ve yalnız gibi duruyordu. Ancak oğlunu kontrol etmek için çaresizce çabaladığını düşününce, şüpheyi düştüm.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Aurora ve bebek için güvenli olduğu değerlendirilen yeni satın aldığım gümüş rengi Porsche Cayenne'ime yaklaşıyorum. Nadiren araba kullanırım, ama Uber'e araba koltuğu koymayı hayal edemiyorum. Jackson'ın birçok aracı var, ama ben DNA'dan başka *bir şey* sağlamak istiyorum.

Kyle başını kaldırıp, ben aracımın diğer tarafından ona dönene kadar sessizce beni izliyor.

Telefonunu cebine koyar. "Oğlumdan ne istiyorsun?"

"Senin istediğinle aynı şeyi istiyorum: onun sağlıklı ve başarılı olmasını."

"Jackson iyi değil, hayal görüyor. Aşık olduğunu sanıyor. ve kız onun oyununu etkiliyor." Sesi yatıştırıcı ve son derece sahte.

Bu pislik beni aptal mı sanıyor? Bu bir böl ve yönet manipülasyon yöntemi mi? Onu soyunma odamdan kovduğum zamanları unuttu mu? Jackson'ın oyununu etkileyen kişinin kim olduğunu biliyorum ve o Aurora değil.

"Ondan yararlanan kim, Kyle?"

Dik durup yumruklarını sıkıyor. "Kim olduğunu çok iyi biliyorsun!"

Ben rahat sakın O cesaret cesaret gelmeye
gelmeye bana halde , özellikle de 50 kiloluk kas farkını
düşünürsek. Onu tek vuruşla

bir vuruşla

"Onu kullanan tek kişi sensin."

O alaycı bir şekilde gülümser. "Sen de onun kadar ona boyun eğmişsin. İkiniz onu tamamen sömüreceksiniz."

Jackson'ın parasını ne kadar süre kontrol altında tutmayı umuyordu? Oğlunun bağımlılığını beslemeye devam ederse, her zaman onun vasisi olacağını mı düşünüyordu? Kimsenin Jax'ı rehabilitasyona göndermeyeceğini mi? Ne kendisi, ne takım, ne de bir yargıç? Tanrım, planlarını alt üst ettim.

Göğsümde bir korku dalgası yükselir. Ya Jax'ın temizlenmesini hiç istememişse? Ya onu annesinin yanındaki mezara gömmek istiyorsa? Tiksinerek bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırırım.

"Hangi arabanın benim olduğunu bildiğine ve beni takip ettirdiğine göre, muhtemelen benim hakkımda araştırma yaptın, bu yüzden Jackson'ın parasına ihtiyacım olmadığını ve istemediğimi biliyorsun. Bu sensin."

"Satın almaya çalıştığı evin mülkiyetini sana devretmen için dilekçe verdi..."

"*Satın alma girişimi* yok. Satış tamamlandı. Evin yasal kontrolünün sende olup olmadığı belirlenecek. Benim de avukatlarım var. Amatör biriyle oynamıyorsun, Kyle. En iyi seçeneğin çekip gitmek."

Çılgın bir sırıtış yüzünü kaplar, ölü gözleri kırışır. "Güvenilir mülkler hakkında bilgin vardır, değil mi?" Başını yana eğirir. "Yoksa bu bir paravan şirket mi?" Yüzündeki sırıtış ve gözlerindeki ışıltıdan, derin ve karanlık bir sırrı ortaya çıkardığını sanıyor.

Ve haklı da, ama benim umursadığımı sanıyorsa yanılıyor.

Boynumu ve omuzlarımı çeviriyorum. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Herkes babanın karısını kurtarmak için FBI muhbiri olduğunu sanıyordu, ama aslında anneni kurtarmak için mi yaptı bunu? FBI onun metresini buldu ve duruşmada onu kullanmakla tehdit etti, değil mi? Metres kurtların önüne atılacaktı ve FBI, babanın onun adına sakladığı mülkleri el koyacaktı. Baban, ömür boyu hapis cezası karşılığında bir anlaşma yaptı. Kim böyle bir şey yapar?"

Görünüşe göre aşık bir adam. Bilemem, onu hiç tanımadım. Hapis cezası annemi mahvetti. Kurtardığı tek şey imparatorluğuydu, ama ben onunla hiçbir ilgim yok.

"Eğer bu doğru olsaydı, Jackson'ın parasına ihtiyacım olmazdı, değil mi? Ve sen de beni rahat bıraksan iyi olur."

Yüzü buruşur ve gözleri nefret dolu bir bakışla bana sabitlenir. "Bebeğin senin olduğunu kanıtladığında bırakırım."

"Bebek seni ilgilendirmez, bunu iyi hatırlasan iyi olur."

"Benim işim. Oğlumun mal varlığını ben kontrol ediyorum. O, onun altı haneli rakamlı bir fahişesiydi. Bana onun para istemediğini söyleyemezsin. Eğer onun çocuğuysa, pazarlık yapmaya hazırım. O çocuk sahibi olmaya hazır değil ve bu ikisinin de kariyerini mahvedecek. Eminim sen de başkasının çocuğunu istemezsin."

Hayır. Umarım öyle bir şey önermiyordur... "Ne demek istiyorsun?" "*Başka* seçenekler de var. Birlikte çalışabiliriz."

Jax'in sağlıklı olmasını istemiyor. Bu bebeğin doğmasını istemiyor. Oğluna ilaç verirse... başka ne yapabilir ki?

Vücudum titriyor, öfkem serbest kalmak için yalvarıyor. Yumruklarımı arabamın kaputuna bastırıyorum, beni hem tutuklanmaya hem de kovulmaya neden olacak bir şey yapmaktan alıkoyuyorum.

Konuştuğumda sesim ölümcül. "O bebek benim. *O* benim. *Benim hayatım*. Ona dokunursan, seninkini kaybedersin."

Durumu daha da kötüleştirmeden arabama binip uzaklaşıyorum. İlk trafik ışığında parmaklarım ekranın üzerinde uçuyor:

Aurora'yı gözünün önünden ayırma. Jax'i de.

RICKY

Kyle?

Evet.

AURORA

Doktorun muayenehanesine giriyoruz ve hem Jackson hem de Ethan'dan gergin bir enerji yayılıyor. Jax heyecanlı, yerinde duramıyor, Ethan ise dehşete kapılmış görünüyor, elleri cebinde.

Omzumu onun omzuna çarptım. "Ne oldu?"

Boynumun arkasını kavrar, başparmağıyla nazikçe okşar. "Hiçbir şey, bebeğim."

Meraklı bakışların farkında olarak resepsiyon penceresine doğru yol gösteriyorum. Bakmak için birçok neden var: Los Angeles'ın ünlü hokey oyuncusu bunlardan biri, üçümüzün birlikte olması da bir diğeri.

Gişede kendimi tanıtıyorum ve çantamdan kimliğimi ve banka kartımı çıkarıyorum.

Dr. Z'nin resepsiyonisti Cathy kimliğimi alır ve elektronik tıbbi formları doldurmam için bana bir iPad verir.

"Sigorta kartınız var mı?" diye soruyor.

"Sigortam yok." Eskiden doktor masraflarını karşılayamadığım zamanlarda olduğu gibi, utanmıyorum. "Masrafları kendim karşılıyorum."

Jackson'ın iri gözleri Ethan'a, sonra bana çevrildi. "Ne?" İşte başlıyoruz...

Yüzüm kızarıyor. "Sorun yok. Ben hallederim."

"Kesinlikle olmaz." Ethan, kartımı uzatmadan onu kapar ve cüzdanını çıkarır.

"Bunu yapmana gerek yok."

Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükselir, fırtınalı gri gözleri gök gürültüsü gibidir. "Evet, lanet olsun, mecburum."

Neyse ki Cathy araya girer. "Hangi ultrasonu tercih edersiniz?" Jackson'ın yüzü aydınlanır. "Seçeneklerimiz nelerdir?"

"Çeşitli paketler pencerede sergileniyor." Önümüzdeki cama işaret eder. "Standart 2D, 4D ve 8K geliştirme özelliğine sahip 5D seçeneklerimiz var. Hatta video da tercih edebilirsiniz."

Oğullarım büyülenmiş bir şekilde farklı ultrasonlara bakıyorlar.

Kıkırdamayı zorlukla bastırırım. "Wellness paketi yeterli. Teşekkürler."

"Hayır, hayır, hayır." Jax başını sallar. "8K ve video içeren Grand Premiere paketini istiyorum." Sanki araba satın alıyormuş gibi konuşuyor ve maliyeti göz önüne alındığında...

Cathy onun hevesine gülüyor, *lanet olasıca gülüyor*. Onun hakkını vermek gerekirse, onu hiç bu kadar gülümserken gördüğümü hatırlamıyorum. Onu her gördüğümde kalbim çarpıyor.

"Bebek otuz haftalık olduğunda, daha fazla yağlanınca, iyileştirme yaptırırsanız daha fazlasını görebilirsiniz," diye açıklıyor.

"Sadece bir kez mi yaptırabiliriz?" Neden birisi kendini sınırlasın ki diye anlamamış gibi başını eğiyor.

"Hayır. Hayır, tabii ki hayır," diye kekeliyor. "Bugün önemli bir sağlık ultrasonu var, ama başka ultrasonlar da olacak."

"Tamam, o zaman biz de alalım." Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme atar ve kız kızarır.

Ben oturup formları doldururken, Ethan yirmi haftalık ultrason için fahiş bir ücret ödüyor.

Jackson yanıma oturur, gözleri anket formuna kilitlenmiştir. "Neden bebeğin ne sıklıkta hareket ettiğini soruyorlar?"

"Bazı kadınlar bu aşamada hareketleri hisseder, ama hissetmemek de normaldir."

Kaşları endişeyle çatılır. "Emin misin?" Ona güven veren bir gülümseme veririm. "Eminim."

"İyi. Sabırsızlanıyorum."

Hüzünlü sesi kalbimi parçalıyor. *Tanrım, lütfen bunu benden alma. Onu mutlu et.*

"Gerçekten mi, Aurora?" Ethan yanımdaki koltuğa oturur. "Senden tek bir şey istedim: bebeği maddi olarak desteklemeni." Sinirli bir şekilde iç çeker. "Binlerce dolar ödüyorsun ve bana hiç bahsetmedin mi?"

Sakalını okşuyor, yüzündeki karakteristik somurtkan ifade yerli yerinde. Huysuz. Belki gerginlikten, belki de seksten yoksunluktan. Uçuşumuz Doğu Kıyısı'ndaki kar fırtınası nedeniyle rötat yaptı ve onun dairesine vardığımızda ben bitkin durumdaydım. Sarılmaya başladık ve uykuya daldık, ama uyandığımızda Jax tamamen zindeydi, oysa kahve bile içmez.

Elini sıkıyorum. "Sorun değil. O benim de bebeğim."

Yanaklarımı tutar, dudaklarımı büzür ve bana yüksek sesle, şapırdayan bir öpücük kondurur. "Hayır. Sorun var."

Formları doldurup iPad'i geri verdim. Geri döndüğümde Ethan'ın elini tuttum ve belirgin damarlarını izledim. Ellerin bu kadar seksi olabileceğini bilmiyordum.

Kısa süre sonra tekrar çağırıldık ve kilomu ölçtüklerinde içim cız etti.

Doktor odaya girip iki kez bakınca durum daha da garipleşti. "Vay canına, burada kim var?"

"Bu Jackson, bu da Ethan, bebeğin babası," diye cevap veriyorum, bizim benzersiz ilişkimizi basitleştirmek için.

"Tamam, yani erkek arkadaş." Jax'ı, sonra Ethan'ı işaret ediyor. "Ve bebeğin babası. Doğru mu?"

"Yaklaşık öyle," diye cevap veriyorum, Ethan ise "Hepimiz birlikte yaşıyoruz" diyor. "Oh... oh!" diye haykırıyor, aniden farkına vararak.

"Anladım."

Üçümüzün birlikte yaşadığını kim bilebilirdi ki? Ethan, görünüşe göre.

Tıbbi kayıtlarımı inceler ve daha önemli konulara geçmeden önce tipik soruları sorar. "Baş dönmesi veya bayılma var mı?"

Kıpırdanırım ve lanet kağıt altımda kırışır. "Bir kez." "O sırada ne oluyordu?"

Kalp atışlarım hızlandı. "Çok stres altındaydım." "İşle ilgili mi?"

Tanrım, pes etmiyor. "Hayır... ah... ilişki meseleleri."

Erkekler arasında bakışlarını gezdiriyor. "Yalnız konuşmak ister misin?"

"Ben iyiyim." Burası neden bu kadar sıcak? Yüzüm yanıyor. "Daha iyi."

"İyi, çünkü konuşmamız gereken başka bir konu daha var."

Kahretsin, bunun olacağını biliyordum.

"*Bunu* yalnız konuşmak ister misin?"

Ethan, gitmeyeceğini açıkça belli eden bir hareketle boynumun arkasını tuttu. Ona baktım ve sert ifadesi tam da bunu söylüyordu. Jackson'a baktım. Gözleri pişmanlıkla doluydu. Yine de parmaklarımı dudaklarına götürdü ve damarlarımda dolaşan korkuyu biraz hafifletmişti.

"Hayır, sorun değil. Kalabilirler."

"Hamileliğin bu aşamasında, on pounddan fazla kilo almanızı isterim. Sen yaklaşık beş pound almışsın. Seni son gördüğümde beri bir pounddan az kilo almışsın."

"Yemek yiyorum." Fısıltıyla söylüyorum ve boğazımdaki golf topu büyüklüğündeki yumruyu yutmaya çalışıyorum. "Ama neredeyse her gün kusuyorum."

Jax elimi okşadı. "Bu doğru, ve sadece sabahları da değil." "Maalesef bu bir efsane." Özür dilercesine burnunu kırıştırdı. "Sık sık küçük öğünler yemeye çalışın, midenizde kalabilecek yiyecekleri bulun ve bol bol dinlenin." iPad'e bir şeyler yazdı. "Beslenme uzmanını size ulaştırırım."

Sık sık küçük öğünler yemeye çalış, mideni rahatsız etmeyen yiyecekleri bul ve bol bol dinlen." iPad'e bir şeyler yazıyor. "Beslenme uzmanını sana ulaştırırım."

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Şu anda kalori kısıtlaması yapmanın zamanı değil."

"Kısıtlamıyorum, yemin ederim. Zor birkaç hafta geçirdim. Hastaydım ve çok uyudum." Gözlerim doldu. Bebeğime zarar vermek istediğim son şey.

"Bebeğin gelişmesi ve büyümesi için besin maddelerine ihtiyacı var ve bunları sizden alacak. Siz gerekli besinleri almazsanız, yorgun ve bitkin düşersiniz. Bebeğiniz bundan sonra hızla büyüyecek. Dinlenmeniz ve doğru beslenmeniz gerekiyor."

Ethan tam bir güvenle ve biraz da sert bir şekilde cevap verir. "Öyle yapacak."

"Bunun dışında, tansiyonun biraz yüksek.

dehidrasyon veya vücutta stres olabilir, ama bunu izlemeye devam edeceğiz. Şimdi bebeğinizi görme zamanı." Gülümser. "Teknisyen birazdan gelecek."

Kapı arkasından kapandığında, Ethan çenemi tutup yüzümü kendine doğru çevirir. Sessiz kalır, ama delici bakışları bana her şeyi anlatır. Kızgındır.

"Yiyorum. Söz veriyorum." Sesim titriyor ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. "Ricky yemekleri hazırlıyor, Jax pişiriyor."

"Sen yemeğin bir bir bir New bir *Hepsi bu kadar.*

Yazan sonraki bir sonraki randevunda benim çatımın altında olacaksın. Anlaşıldı mı?"

Tereddüt etmiyorum. "Evet."

Başka seçeneğim var mı? Tamamen ölümcül görünüyor. Ama bu biraz seksi.

"Aferin kızım." Alnımı öptü, sonra Jax'e sert bir bakış attı. "Ve sen..."

"Biliyorum. Biliyorum. Onun yanından ayrılmaya niyetim yok. Yemeğini yediğinden, dinlendiğinden ve mutlu olduğundan emin olacağım."

ETHAN

"O ÇOK KÜÇÜK." Jax, yemeğe giderken telefonundaki ultrason videosunu milyonuncu kez izliyor. "Kalbinin attığını görebiliyorsun."

Üçümüz arka koltukta oturuyoruz, Ricky sürüyor. Jackson'ın bu hamilelik konusundaki heyecanını kıskanmaya çalışıyorum, ama içimde bunu bulamıyorum. O çok mutlu ve ben bunu söndürecek kadar kalpsiz değilim. Aurora ile ilgili her şeye yüzde yüz kendini adıyor. Neden bunu istemeyeyim ki? O bizim desteğimize ihtiyaç duyuyor.

Ultrasonda her şey yolunda gitti. Bebek mükemmel, beklenenden biraz daha büyük, bu da benim davranışlarımdan dolayı kendimi çok kötü hissetmeme neden oluyor. Kyle ile karşılaştığımdan beri sinirli bir pisliğe dönüştüm. Onlara Kyle'ın tehditlerinden veya kendi babamdan bahsetmemiş olmam da durumu daha da kötüleştiriyor. Hayatımın birçok yönü hakkında ağzımı sıkı tutuyorum.

Aurora, başını Jax'in omzuna yaslayarak gülümsüyor.

Jax onun alnını öper ve fısıldar, "Seni seviyorum. Her şey için özür dilerim. Daha iyi olacağıma söz veriyorum."

Siktir, bu beni on kat daha kötü hissettiriyor. Jackson birçok kötü şey yaptı, ama hatalarını kabul ediyor ve onun için her şeyi yapar, hokeyi bırakmak dahil.

Yine de, ben burada, ona daha fazlasına ihtiyacı olduğu açıkken, verebileceğim az şeyi veriyorum. *Onların* daha fazlasına ihtiyacı var. İçimde tüm bu suçluluk ve korku yanıyor. Jax'i mahvettiğim için. Onu geçindiremediğim için. İkisini de koruyamadığım için. Tüm bunlar her gün ruhumu parçalıyor.

"Biliyorum. Seni seviyorum." Sözleri güven dolu. Aralarındaki bir şey değişmiş. *O* değişmiş. Belki de onun da aynı şekilde hissettiğinden emin olduğu içindir - benimle olan ilişkisinde eksik olan bir şey.

Aurora kendini tutmak zorunda, ama ben onu bir kitap gibi okuyabiliyorum. Bana hayranlıkla bakıyor, bana ihtiyacı varmış gibi bana sarılıyor ve sanki benimmişim gibi bana boyun eğiyor.

Ama bu duygularını benimle paylaşmıyor. Benim buna hazır olmadığımı düşünüyor ve onu böyle hissettiren de benim. Ona da öyle söyledim.

Jackson ateşli bir adam olabilir, ama ona onu sevdiğini, özlediğini ya da her neyse, gençlik aşkı saçmalıklarını söylemeden bir an bile geçirmemektedir. Ama bu gençlik aşkı ya da saçmalık değildir. O, duygularını herkesin görebileceği şekilde açıkça gösterir.

Ben duygusal, aşk acısı çeken bir aptal olmak istemiyorum ve onunla olan bağım onunkiyle asla kıyaslanamaz, ama Aurora ve benim ortak *bir şeyimiz* var.

Ona öpücük vermek için eğildi, ama bunu yapamadan kolumu ona doladım ve onu uzaklaştırdım. "Yeter. Bir haftadır onunla birliktesin. Sıra bende."

Jax kollarını göğsünde kavuşturur. "Dün gece ondan sen yararlandın."

Uçuşları geç geldi ve tek elde ettiğim uykulu bir Aurora oldu. Şikayet ettiğimden değil, onu her halükarda yatağıma alırım.

"Uyuyorduk." Ona yarı yürekli bir bakış atarım. "Ve sen bizi uyandırıp ilgi bekleyene kadar sadece birkaç saat uyuduk."

Bana kendini beğenmiş bir sırıtış atar. "Yatağında ben olmadığım için şanslısın. Bunu birçok kez düşündüm."

Tanrım, yalan söylemiyor. Hiç sınır tanımıyor.

Buna karşılık, eğilip Aurora'nın dudaklarını öptüm, bir elimle ona orta parmak gösterirken, diğer elimle onun başının arkasını kavradım. Dilimin ucunda söylenmemiş sözler kaldı, ama bunun sırası değildi, erkek arkadaşı bana kötü kötü bakarken, hiç şüphesiz.

Öpüşmeyi bırakıp, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Seni çok özledim. Bu gece benimle kal." Sonra, onun duyması için ekliyorum, "Sadece ikimiz."

Kafasını salladı. "Olmaz, pislik." Saçma sapan gülümsemesine bakılırsa, bundan zevk alıyordu.

Omuzlarımı düşürüp somurtuyorum. "Her zaman bir engel mi olacaksın?" "Senin engelin yeterince yaptı, yuva yıkan."

Aurora'nın kıkırdamaları ve bana gülümsemesi karşısında ciddi kalmak zor. Sanki en iyi arkadaşmışız gibi *gülümsüyor*. Sanki birkaç hafta önce beni itip kakmamış, gözleri öfke ve nefretle doluymuş gibi.

"Ciddiyim, gerzek. Konuşmamız gereken çok şey var."

Aramızda eliyle işaret ediyor. "Konuşun o zaman. Siktir et, ama o benimle yatıyor." Sesini alçaltarak benim sözlerimi tekrarlıyor, benimle alay ediyor.

Bu ahmağı komik bulmuyorum.

Siktir, komik buluyorum ve kendime hiç bu kadar kızmamıştım.

"Beni sına, Jax. Sen Lucky Charms'ını yerken ben onu masanın üzerine yatırırım."

"Bu iğrenç, Koç. Ben asla Lucky Charms yemem." Lanet olası akıllı ağzı.

"Seni öldüreceğim," diyorum gülererek. Elimde değil.

Jackson

KIZIMIZ başını geriye atıp gülüyor, *gerçekten* gülüyor. Onu uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim ve Koç'u da *hiç* bu kadar mutlu görmemiştim.

Özetle böyle. Karar verildi. Artık bir ilişkimiz var ve buna itiraz edilemez. Bu kader.

Ve onu masanın üzerine eğmeyle ilgili yorumu beni tahrik etmiş olabilir.

Eğlenme zamanı.

Ağzıma bir Jolly Rancher atıp, ambalajını cebime koyuyorum. Parmaklarımı Aurora'nın saçlarına geçirip, bakışlarını bana çeviriyorum. "Buraya gel."

Sesim kısık çıkıyor ve o, yaramaz gülümsemesini saklamak için alt dudağını ısırtıyor. Düşüncelerimi okumasına gerek yok, gözlerimdeki yaramaz ışıltı beni ele veriyor.

Onu üzerime oturturken koltuğun ortasına doğru kayıyorum.

"Öpüşmek ister misin?" Ses tonum şakacı ama yüzde yüz ciddiym. Üçümüzü birbirimize yaklaştırır, onları günaha sürükleyen şeytan ben olacağım.

Kıçını avuçlarım ve onu ereksiyonumun üzerine yerleştiririm. Parmakları boynuma kayar ve saçlarıma dolanırken dudakları açılır.

Ethan deri koltuğa yerleşir ve onun delici bakışlarını hissederim.

Sürtünme arayarak kalçalarımı hareket ettiriyorum. "Yaşlı adamla Jolly Rancher'ımı paylaşmaya cesaretin var mı?"

Alaycı bir şekilde başını sallar ama yüzünü çevirmez.

Şekeri dilimle döndürüp ön dişlerimin arasına yerleştiriyorum. Aurora meydan okumayı kabul ediyor, ama dudaklarımız birbirine değdiği anda Jolly Rancher'ı ağzıma çekip öpücüğü derinleştiriyorum.

Dillerimiz birbirine dolanıyor ve vücudu benimkine teslim oluyor.

Her şey kaybolur: yanımda oturan koçum, Ricky, benden Jolly Rancher'ı çaldığı gerçeği...

Zafer dolu bir gülümsemeyle, dudakları şişmiş ve yanakları kızarmış halde Ethan'a bakar. Ethan tereddüt etmeden çenesini tutar ve onu sert bir öpücüğe çeker.

Dilleri birbirine dolanır ve ben ellerimi onun kapüşonunun altına kaydırarak dolgun, yuvarlak göğüslerini avuçlarım ve dikleşmiş meme uçlarını çimdiklerim. Ethan'ın ağzına inerken, benim sikimin ona bastırmasından büyük zevk alır.

Bu öğleden sonra, hatta bu yıl için, kız arkadaşımın kucağında oturup koçumla öpüşmesini kesinlikle planlamamıştım. Yine de, *üçümüz birlikteyiz* ve ben çok sertleşmiş durumdayım.

Şu anda onun ıslak amına girmek için her şeyi yapardım.

Dişlerimi boynuna geçirip, kalçalarımı esnetirken, "Bebeğim, beni sürmeni istiyorum" diye fısıldıyorum.

Ethan tüylerini diken diken eder ve "Sürücü" diye homurdanır, araçta başka biri olduğunu hatırlatır.

"Siktir..." Hayal kırıklığıyla ve biraz da somurtarak kelimeyi uzatıyorum.

Aurora'nın kapüşonunu düzeltip isteksizce ellerimi beline indiriyorum.

Lanet Ricky, her şeyi mahvediyor.

Ethan pantolonunu düzeltir ve göğsümden bir kahkaha patlar.

"Sersemlemiş ve aşık görünüyorsunuz, Koç."

Yine orta parmağını gösteriyor. O geriye yaslanıyor ve Aurora yanağını omzuma dayayarak ona dönüyor.

"Bunu seviyor musun?" diye sorar, parmaklarını Aurora'nın saçlarında gezdirerek. O kadar yakın ki, vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyorum.

"Hepimizle mi?" Sesi kırılgan, ben de onu sakinleştirmek için başının üstüne bir öpücük konduruyorum.

"Evet, benim yaramaz kızım. Bunu istiyor musun?" Sözleri açık, ama ses tonunda eğlence var.

Kalbim, onun cevabını beklerken hızla atıyor. İçimdeki heyecan arayan, her zaman yüksek duygular peşinde koşan tarafım, bu *ilişkiyi* keşfetmekten başka bir şey istemiyor.

Kız başını sallıyor.

Alnına öpücük kondurur ve "Ben de" diye mırıldanır.

"Ricky," diye sesleniyorum, bir dakika bile kaybetmeden. "Planlar değişti. Bizi Laguna Beach'teki penthouse'uma götür lütfen."

Dudaklarım şekerle kaplı, boxerimin içi yapış yapış, kalbim mutlu ve zihnim hiç bu kadar net olmamıştı.

Tek bir şey var... "Jolly Rancher kimde?"

Ethan şekeri dişlerinin arasına sıkıştırır. "Neden? Geri alamayacaksın."

ETHAN

JAX, RICKY'YE bizi Laguna Beach'teki penthouse'una götürmesini söyler ve sorumluluklarımın gerçekliği beni vurur. Onlarla birlikte bu şehvet dolu sisin içinde kalmak isterdim, ama ne yazık ki, hesap vermem gereken bütün bir organizasyon var.

Medya beni, hatta beni ve Aurora'yı umursamıyor, Jackson O'Reilly'ye deli oluyorlar ve bizim fotoğraflarımız ortaya çıkarsa takımın, daha da kötüsü yönetimin ne tür spekülasyonlar yapacağından korkuyorum.

Ne düşüneceklerini çok iyi biliyorum, çünkü ben de öyle düşünüyorum. Bir koçun kaptanı ile bir kızı paylaşması hem akıl almaz hem de çok seksi. Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım, Aurora da birlikte olduğumuz her an bu hedefi aşıyor gibi görünüyor.

Ama onunla seks dışında da kaliteli zaman geçirmem gerekiyor. İki gün sonra ayrılacaklar ve içimi dökmem gerekiyor.

"Konuşacak çok şey var."

"Orada yapabiliriz." Beni eliyle uzaklaştırıyor.

"Giyecek kıyafetim yok." Kabul ediyorum, bu zayıf bir argüman.

"Benimkilerden ödünç al. Bugün bir kez olsun ara vermen için iyi bir gün." Aurora'nın başının üzerinden, onun göğsünde uyuyan Aurora'ya keskin bir bakış atıyor.

Uzun bir nefes veriyorum. Kahretsin, haklı olduğunda nefret ediyorum.

"Takım iyi olacak," şeytani gülümsemesiyle beni rahatlatıyor.

"Tanrım." Jackson'ın abartılı uçurum kenarındaki penthouse'una giriyoruz ve bu kelime dudaklarımdan kaçıyor, gözlerim nereye odaklanacağını bilemiyor.

Bu bir penthouse değil, mini bir malikane.

Aurora, sonsuzluk havuzuna ve Pasifik Okyanusu'na bakan tavandan tabana pencerelerden rüya gibi dışarıya bakıyor. "Saçma, değil mi?"

Saçma bile yetmez. Manzara nefes kesici, özellikle de o varken.

"Neden benim daireme taşınıyoruz?" diye kimseye özel olarak sormuyorum.

"Çünkü arenaya daha yakın." Jax omuz silkiyor. "Benim şehir merkezindeki penthouse'umda kalabiliriz. Orada bolca yer var."

Onun *bolluk* tanımını merak ediyorum.

Aurora başını sallar, gökyüzü arkasında muhteşem bir fon oluşturur. "Hayır, teşekkürler. Oraya geri dönmeyeceğim." Koridora doğru döner. "Sen orada yaşayabilirsin."

Onun bu yeni halini seviyor ve gurur duyuyorum. Düşüncelerini açıkça ifade ediyor, hem de sadece bana değil. Onu ne olursa olsun seveceğim — *oh, lanet olsun, işte yine aynı şey. Yine aynı kelimeler.*

Ne düşündüğümü bile hatırlamıyorum. Bu ikisi kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Jax arka cebinden telefonunu çıkarır. "Sen olmadan olmaz," diye ona seslenir. "Zaten satmayı planlıyordum." Parmakları ekran üzerinde hareket eder; şüphesiz, mülkü satmak için biriyle iletişime geçiyordur.

Ne yapacağımı bilemeden, iki katlı yapının kayalığa nasıl inşa edildiğine, batı tarafının tamamının camdan olduğuna hayret ediyorum. "Burayı kim tasarladı?"

"Bir mimarla çalıştım. Aurora okyanusu çok sever, onu sakinleştirir. Her odadan okyanusu görebilmesini istedim." Hâlâ telefonuna dalmış halde, çoğu beş yıldızlı tatil köyüne rakip olan havuz terasına doğru eliyle işaret ediyor. "Üst kat henüz tam olarak bitmedi. Tuzlu su ve sahil manzaralı bir banyosu olan bir stüdyo olacak."

Güvensizlik içime çöküyor, egomu incitıyor ve kendime olan güvenimi sarsıyor. Aurora benden ne istiyor ki? Ona o lanet okyanusu verdi sonuçta.

"Ne kadar alana ihtiyacın var?" Bu soru, istemediğim kadar acı bir şekilde çıkıyor ağzımdan.

O başını kaldırıp, sinirli ifademi inceler ve telefonunu tezgahın üzerine koyar. "Senin kız arkadaşımı sikerken senin mastürbasyon yaptığını duymamak için ne kadar gerekiyorsa o kadar." Bana o kendini beğenmiş sırıtışını atar.

Geri adım atacak biri olmadığım ve zaten sinirli olduğum için, öfkemi patlatırım. "O senin değil. Onun parmağında senin yüzüğün yok, ama onun içinde benim çocuğum var."

Eğlencesi sona erer. Omzundaki çantasını çıkarır ve yere atar.

Bir an için bana saldırmak üzere olduğunu düşünürüm. Jax'i asla bilemezsin ve doğrusu, o yorumum için bunu hak ettim. Bazen gerçekten pislğin tekiyim.

Ama o, çömelip çantasını karıştırdı ve siyah kadife bir kutu çıkardı.

Olamaz.

Ayağa kalkar ve kutuyu elinde yuvarlar. "Bu kolay bir çözüm. Evli bir pislğin onu hamile bırakıp kaçtığını öğrendiğimden beri bunu yanımda taşıyorum."

Yüzüm kızarır ve yumruklarımı sıkarım. Bu sırada Jackson gülümser ve mükemmel dişlerini gösterir.

Birkaçını kırabilirim. Bu pislik beni alay etmekten zevk alıyor.

Aurora üçümüzün birlikte olmasını istiyor. Başından beri, onun onu sevdiği ve onsuz yaşayamayacağı için ilişkilerini kabul edeceğimi söyledim. O, bu öpüşme seansından zevk almış olmasına rağmen, sorun olan tek kişi. Bunu o başlattı ve daha da ileri gitmeye hazırdı.

Kaşlarım derin bir şekilde çatıldı. "Senin sorunun ne?"

Gülümsemesi çılgın bir sırıtışa dönüşüyor ve dürüst olmak gerekirse, beni öldürmek mi yoksa sikmek mi istediğini bilemiyorum.

"Hayır, cidden."

"Benim sorunum, her fırsatta çocuğunu yüzüme vurman. Bu sağlıklı değil, Koç. Biz üçlü bir ilişki yaşıyoruz. Sürekli babalarından birini aşağılarsan, oğlumuz nasıl hisseder?"

Bunun için çok yaşıyım. Başımı eğip burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Seninle başa çıkamıyorum."

"Ben mi? Sen gerginsin. Eğlenmek seni öldürmez. En son ne zaman tatile çıktın? Ya da yüzmeye gittin? Ya da bir şey izledin?"

hokey dışında?" Derin, teatral bir nefes alır. "Yatakta da bu kadar gergin misin?"
Sonra sesini alçaltır. "Am yalıyor musun en azından?"

Bu kadarı yeter. Dudaklarım istem dışı bir gülümsemeye kıvrılır ve ona saldırmak için atlarım

O eğilir, çocuk gibi gülerek ve bağırarak. "Kes şunu! Biz ilişki içindeyiz! Bu aile içi şiddet!"

"Yeter artık, siz ikiniz," Aurora koridordan seslenir. "Öpüşmüyorsanız, tartışıyorsunuz."

Jax, yüzüğü çantasına tıktırmak için acele ediyor.

"Haklı," Ricky arkamızdan homurdanır, Aurora'nın çantalarını taşıyarak akşam için çıkmadan önce.

Onları taşıyabilirdim, ama o önce onları kapıp ısrar etti.

Ancak Aurora, poposunu ve göğüslerini zar zor örten, çok dar bir bikiniyle ortaya çıktığında tüm şikayetlerim yok oldu. *Ricky* bile boğuldu ve ayakları üzerinde sendeledi.

Ellerini beline koyarak durdu. "Bu konuyu halledelim de siz ikiniz de tartışmayı kesin."

Bakışlarım onun sevimli bebek karnına kaydı. "Neyi halledelim? Ben hallettim. Jax, sen hallettin mi?"

"Evet," diye mırıldanır, gözleri onun muhteşem göğüslerine sabitlenmiştir. "Ama şu anda her şeye razı olurum."

Aynı.

"İkiniz için de bunu kolaylaştırayım. Hamileyim. Kabullenin. Bu bir rekabet değil, oldu işte." Gözlerini bana diker. "Ethan, bununla övünmeyi bırak ve sakın ol. Ve Jackson," dişlerini sıkarak, "şeker babamızı eziyet etmeyi bırak. Onu korkutup kaçıracaksın."

Ben onların şeker babası değilim, *bu* açık, o da beni eziyet etmekten vazgeçmiyor. "Hiç güneşi görüyor musun, ihtiyar? Gözlerimi kör ediyorsun."

Onu boğazlayabilirim.

İkisi de havuza girmişler bile. Cevaplamam gereken e-postalar ve yeniden planlamam gereken toplantılar vardı. Aurora ona asılmış, pürüzsüz, bronzlaşmış bacakları belini sarmış, kolları omuzlarına dolanmış. Uzun, koyu saçları sırtına dökülüyor, beyaz üçgen bikini üstü suda şeffaflaşıyor, göğüsleri onun yüzüne değiyor.

Bana bilmiş, sırtıkan bir gülümseme atıyor.

Bu çok garip. Aurora'yı gerçekten seviyor olmalıyım - işte yine başlıyor - çünkü burada, üzerinde parlak pembe lastik ördekler basılı bebek mavisi mayoyla duruyorum. Ve hayır, güneşi görmüyorum. Ben hep çalışıyorum.

Ayrıca *Men's Health* dergisinin kapağını süsleyebilecek yirmi beş yaşındaki profesyonel bir hokey oyuncusu da değilim.

Biri beni öldürsün artık.

Neyse ki hala takımla antrenman yapıyorum ve doğal bir bronzluğum var. bronzluğum var.

Havuzun kenarına gelip ona dik dik bakıyorum. "Mayo giydiğin için teşekkürler , pislik. Birlikte yaşadığımızı unutma."

"Merak etme. Bana olmuyordu, biraz dar geliyordu, anlarsın ya —ama sana tam olmuş gibi görünüyor."

Sıkı şortun içindeki belirgin şişkinliğe bakıyorum ve ben sertleşmemişim bile. "Seni soyunma odasında gördüm. Kendini utandırma."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve sahte bir dehşetle nefesini tutar. "Bu iğrenç, Koç. Kahretsin."

"Lütfen bana öyle hitap etmeyi keser misin?" Bu durumu daha da rahatsız edici hale getirebilir miydi? Bu Jackson, yani...

"Yaşlı adam mı yoksa baba mı..."

Aurora, onu susturmak için ağzını kapatır. O da onu suya batırarak misilleme yapar ve Aurora çığlık atar. Onları hiç bu kadar mutlu, gülümseyen ve gülen görmemiştim, özellikle de Jax'i.

Aniden aklıma geldi: sevdiği kişilere böyle davranıyor. Benimle dalga geçiyor, ama kötü niyetli değil, tabii hak etmediğim süreç.

Ben koçluk yapmaya başladığımdan beri büyüdü, ama takımdaki diğerleriyle şakalaşmıyor. Grant belki tek istisna olabilir ve onunla yakın olan kalecimiz Killian da yalnız biridir.

Jax insanları hayatına sokmuyor. Güvendiği herkes bu çatı katında ve umarım onlara söyleyeceğim şey bunu mahvetmez.

Havuzda dalıyorum ve saçımdaki suyu sallıyorum.

"O dev pembe flamingo şamandıralardan bir tane istiyorum," diyor Jackson'a. Jackson dudaklarına bir öpücük konduruyor. "Ne istersen alabilirsin."

Onun arkasında çömelerek, dişlerimi omzunun kıvrımına geçiriyorum. Titriyor ve bana yaslanıyor. Onlar konuşmaya devam ederken, yumruğumu saçlarına doluyorum ve boynuna öpücükler konduruyorum.

"Bir evimiz olduğunda, bunu her zaman yapabiliriz."

Nefes nefese söylediği bu sözler beni duraksatır. Birlikte yaşamayı açıkça kabul etmemişti. Onunla en son görüştüğümde, New York'ta kalmakta ısrar etmişti.

"Kulağa çok hoş geliyor," diye inliyor Jax, ağzını onun ağzına yapııştırarak.

Göğsüm şişer. Vay canına, bu benim hayatım. Bir ev. Bir bebek. Aurora. Jackson. Bu beni gerçekten çok etkiliyor. "Bunu çok isterim," diye fısıldıyorum.

Ve seni seviyorum.

AURORA

BELKİ DE HAMİLELİK HORMONLARIYLA İLGİLİDİR, ya da belki de iki çekici erkeğin ilgisidir. Her ne olursa olsun, onlarla birlikte olmak sadece heyecan verici değil, aynı zamanda daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde tatmin edici, sanki parçalanmış parçalarım nihayet bir araya geliyor gibi.

Pürüzlü bir avuç içi göğsümü okşamak için göğsüme doğru kayıyor ve ben kalçalarımı sallayarak Jackson'ın öpücüğüne inliyorum. Sert vücutları ve ereksiyonları bana baskı yapıyor. Parmaklar meme ucumu sıkıştırıyor ve içimden bir titreme geçiyor.

"Üşüdün mü?" Ethan'ın elleri kollarımı okşamak için hareket ediyor. "Hadi dışarı çıkalım. Tüylerin diken diken olmuş."

O geri çekildi ve ben hayal kırıklığıyla inledim.

Sıcaklık yirmili derecelerde ve güneş okyanusun üzerinde batıyor olsa da, su ılık. Üşümüyorum.

Jax bizi havuz kenarındaki gölgelikli yataklardan birine yaklaştırıyor ve ben bunu hissediyorum. Nefesimi kesip karnımı tutuyorum, bu da onu korkutuyor.

Beni ayağa kaldırıp üzerime eğildi, karnımın alt kısmını avuçladı. "Ne oldu? Yaralandın mı? Bir şey mi yaptım?"

"Bekle. Bekle. Sanırım hissettim."

Ethan panik içinde yanıma koşar. "Ne oldu?"

Elini tutup benim elimin olduğu yere koyuyorum ve işte orada! Bir çırpınma, ardından belirgin bir itme veya yuvarlanma.

Çenesi düşer ve kaşları yukarı kalkar. "Bu...?"

"Bebek." Gözlerim yaşlarla doldu. "Suyu seviyor olmalı." Jax parmaklarını Ethan'ın parmaklarının yanına koydu. "Gerçekten mi?"

Hepimiz sessizce, heyecanla bekliyoruz. Hafif bir çırpınma-dönme hareketi tekrar oluyor.

Bakışlarım Jackson'inkilerle buluşur ve cam gibi gözlerindeki duygu beni mahveder.

Ethan'ın yüzünde muhteşem bir gülümseme yayılır, o gamze ortaya çıkar ve o benim enseme kavrar. "Vay canına. Bir bebeğimiz olacak."

Kalbim deli gibi atıyor ve dudaklarım titriyor. "Evet, öyle."

Jax eğilir ve alnını alnıma dayar. "Bugün hayatımın en güzel günlerinden biri. Teşekkür ederim."

Sesi kırılır ve ben daha çok ağlamak isterim. Her şeye rağmen, böyle anlar onu sevmemin sebebidir.

Tam boyuna kadar dikleşir. "Havuzun sıcaklığının çok yüksek olmadığından emin olmalıyım."

"Değil," diyorum gülerek. "Mükemmel."

"Yine de sana ve ona yemek yedirmem lazım." Islak saçlarını parmaklarıyla tarar. "Bu artık çok gerçek."

"Evet, tabii ki," Ethan somurtkan bir sesle mırıldanır. "İyi misin?" diye sorarım.

Başını gökyüzüne doğru eğip derin bir nefes alır. "Konuşmamız lazım."

Ortam bir anda değişir ve benim gömmek için uğraştığım derin endişe yeniden ortaya çıkar.

Ethan

HAVLUYA SARILMIŞ Aurora, açık hava kanopi yatağına tırmanıyor. Yanına oturuyorum ve o tedirgin bir şekilde bana bakıyor, yüzümde herhangi bir ihanet belirtisi arıyor. Ne düşündüğünü biliyorum — sadakatsiz olduğumu, hala evli olduğumu, başka birini hamile bıraktığımı ya da başka bir saçma sapan şeyi.

Jackson, yatak üzerine bir tepsi yemek koyar ve homurdanır, "Sen en büyük keyif kaçırın kişisin."

"Bu senin için de geçerli, gerzek." Boğazıma bir acı yükselir ve onu yutarım. "Baban, uzaklaştırma duruşmasından sonra otoparkta beni bekledi."

"Harika." Kaşlarını çatıp kızımızın diğer tarafına oturur. "Ne dedi lan?"

Aurora havluyu sıkıca tutar ve ben onun elini tutup kucağıma koyarım. "Bir sürü saçmalık söyledi..."

"Ne tür saçmalıklar?" diye sorar, vücudu gergin, omuzları dik.

Aurora olmadan önce onunla konuşmalıydım, ama artık çok geç ve onun bize güvenmesi gerekiyor. Kyle'ın tehditlerini şimdilik kendime saklayabilirim. Böylece Jax'i kızdırıp endişelendirmem.

"Araştırmalarını yapıyor," diyorum, konuşmayı yönlendirerek. "Seninle iletişime geçti mi?"

"Her zamanki saçmalıkları. Müzakere etmek istiyor, yani para istiyor, ama tuttuğum hukuk firması bunun gerekli olmadığını düşünüyor. Bu benim lanet mirasım."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. "Santa Monica'daki evin satışı tamamlandı. Avukatım, mülkün kimin adına olduğu - senin mi yoksa tröstün mü - ya da bunun bir önemi olup olmadığı konusunda onay bekliyor."

"Belgeleri imzaladım. Kyle'a taşınacağımı bildiren bir mesaj atacağım, nasıl tepki vereceğini göreceğim."

Jackson hakkında söyleyebileceğim bir şey, çatışmadan korkmadığıdır, ancak bu genellikle başını belaya sokan şeydir.

Aurora evde yalnızken babası ortaya çıkarsa... Sadece düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Mülk üzerinde hiçbir kontrolü olmadığından emin olmalıyız. Onun oraya yaklaşmasını istemiyorum."

Aurora omuz silkiyor. "Burada yaşayalım."

"Hayır." Jax'in dizi titriyor. "O evi çok seviyorsun; çocuk odasını, arka bahçeyi, plajı, havuzu. O ev *sana* ait." Çenesini sıkıyor, kasları titriyor. "Bir ekibim bu konuyla ilgileniyor, ama Kyle'ı tanırıyorsa, ayak direr. Onunla konuşacağım. Ne planlıyorsa, başarısız oldu. Biz birlikteyiz. Hokey'e geri dönüyorum. Artık temizim." Bakışları benimkilerle buluşur, kararsız ve tereddütlüdür. "Eğer beni yetersiz göstermeye çalışırsa, benim için kefil olacak insanlar var." Derin bir nefes alır. "Pazarlık yapacak."

"Jax..." Kyle'ın tek istediğinin Aurora ve bebeğin ortadan kaybolması olduğunu ve bunun asla olmayacağını ona nasıl söyleyeceğini bilmiyorum. Bu yüzden, onları kendim korumaya karar vererek konuyu kapatıyorum. Onlar için her şeyi yaparım. "Senden, herkesten sakladığım bir şey var. Babanın keşfettiği bir şey."

Aurora çöküp inler. "Lütfen başka bir karın ya da çocuğun olduğunu söyleme." çocuğun "Ya da kocan," diye ekliyor Jax. oldu Ona buz gibi bir bakış attım. "Hayır, başka bir karım, çocuğum ya da kocam olduğunu söyleme." aptal."

Kaşlarını kaldırır. "Erkek arkadaşın mı?"

"Siktir git. Ben ciddiylim." Daha fazla müdahale etmeden önce, cesaretimi toplar ve Aurora'ya dönerim. "Babam, ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış bir FBI muhbiri. Onu hiç tanımadım, çok az kişi biliyor ve soyadımız aynı değil."

Gözlerini kocaman açarak birbirlerine bakıyorlar, sonra da bana aynı şoklu ifadeyle bakıyorlar.

"Annemin duruşmasına katılmaması için bir anlaşma yaptım." Kalbim hızla atıyor ve kendimi tutamayıp konuşmaya başlıyorum. "O, babamın metresi ve hamileydi, babamın karısının ailesi onu öldürürdü. Sadece babamın kardeşleri ve FBI bunu biliyordu. Seni götürdüğüm lokantada garsonluk yapıyordum," diyorum Aurora'ya. "Böyle tanışmışlar. Lokantanın sahibi Shorty, o zamanlar benim bilmediğim bir şekilde amcamdı. Annem öldükten sonra, bana babamdan ve annemin adına bir paravan şirkette nasıl mal varlığı sakladıklarından bahsetti. Kyle bir şekilde bunu öğrendi." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Shorty ile biraz yakındık. O artık hayatta değil ve avukatım diğer kardeşlerden biri, ama bunun dışında onlarla iletişimim yok."

Ama bu durum değişmek üzere.

"Vay canına, dostum." Jax kahkahalarla gülüyor. "Bu hayatımın en güzel günü. Senin de kusurların olduğunu öğrenince ne kadar mutlu olduğumu kelimelerle ifade edemem." Başını sallayıp gülümsüyor. "Bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim."

Aurora kaşlarını çatıp bariz bir soru sorar: "Ne için hapse girdi?"

Jackson'a bakarım, o babasının günahlarının bedelini ödemenin ne kadar zor olduğunu herkesten daha iyi anlar. Onun için durum çok daha kötüdür. Ben kaçtığım adamı hiç tanımadım, ama Jax ondan kaçamaz.

Bakışları rahatsız bir şekilde kayar. Yalan söylemek onun için iyi sonuçlanmamıştır ve ben kendimde haksız bir utanç duygusunu silkeleme gücü bulurum.

"Ŗantaj, kundaklama, kara para aklama ve altı cinayet. Medya ona *Demir Gözler* adını taktı."

RICKY

AURORA BENDEN KAÇINIYOR. Jackson'la yeniden bir araya geldiklerinden ve Jackson bana karşı şüphelerini dile getirdiğinden beri, benden uzak duruyor. Ona uzandığımda, geri çekiliyor. Sarılma yok. Küçük dokunuşlar yok. Hiçbir şey yok.

Bu beni olması gerekenden çok daha fazla sinirlendiriyor. Bu kaçınılmazdı. Ben onun düşündüğü kişi değilim. Onun eşcinsel koruması ya da başka bir şey değilim. Ben gizli bir ajanım ve ona yalan söylediğimi öğrendiğinde benden nefret edecek.

Bu dava bittiğinde, yoluma devam
edeceğim. En azından, kendime böyle
söylüyorum.

Görünmez kalmaya ve işime odaklanmaya çalışıyorum, ama Aurora'nın gözümün önünde iki erkekle öpüşmesini görmezden gelmek zor. Başka bir durumda, oradan ayrılırdım, ama burada kalıp izlemek ve kıskanmak zorundayım. Ne? Bilmiyorum.

O benim değil ve asla benim olmayacak. Yine de ona bakmayı *çok* seviyorum, özellikle de yalnız olduğumuzda. Ayrıca, başkalarıyla birlikteyken bile ondan etkileniyorum.

Ne kadar kafa karıştırıcı. Hiç bu kadar kaybolmuş ve kafam karışmış hissetmemiştim.

Bu gece hepsinin sevişeceğini sanıyordum, ama Aurora uzun bir gün ve geç saatlere kadar süren gecenin ardından uykuya dalmış. Kısa bir süre sonra Jackson ve Ethan tartışmaya başladı.

Ben mutfak tezgahına yaslanıp, onlar verandada kavga ederken, rahatça bir şişe su içiyorum.

Mikrofonlarımız eve monte edilmiş durumda. Okyanustan esen rüzgar çok kuvvetli, mülkün kenarında ne konuştuklarını duyamıyorum, ama her neyse, Aurora'nın duymasını istemiyorlar.

Ethan heyecanlı bir şekilde el kol hareketleri yapıyor, Jackson ise zorlanıyor. Oda içinde volta atıyor ve saçını çekiyor. Bu sadece Kyle ile ilgili olabilir.

Jackson'ın cesur tavırlarına rağmen, babasını kendinden uzaklaştırmanın geri tepmesi korkusu var. Hala Kyle'in oyunlarına uyarsa, hayatını özgürce yaşayabileceğine inanıyor. Bu tamamen saçmalık. Kyle onu asla bırakmayacak. O çok değerli.

Telefonum bir mesajla titriyor ve su şişesini tezgahın üzerine koyuyorum.

CHARLIE

Aurora bir saat önce Iron Eyes'ı araştırıyordu.

Kahretsin, Ethan onlara söylemiş olmalı.

CHARLIE

Babasını kullanmayı mı düşünüyor?

Öyle olmalı. Ziyaret etmeye karar verirse diye Rikers kayıt sistemine işaret koyun.

CHARLIE

Anlaşıldı.

Aurora'nın telefonuna kolayca dinleme cihazı yerleştirdik; her yerde unutuyor. Jackson'ın telefonuna da ulaşmak isteriz, ama onu yanından ayırmıyor ve neredeyse hiç kullanmıyor. Akıllı telefonlar konum ve kişiler gibi önemli verileri içerir ve onunki bu davayı ilerletmek için önemli bilgiler sağlayabilir. Cihazını takip edebiliriz, ama hepsi bu kadar.

Şimdi Ethan'ı da takip etmemiz gerekiyor gibi görünüyor. En son istediğimiz şey, başka bir organize suç grubunun olaya karışması. Rossi ailesi nispeten küçük ve sıkı sıkıya bağlı bir aile, ama varlıkları oldukça büyük; New York City'deki gayrimenkullerin büyük bir kısmı onlara ait. Cosa Nostra ile bağları ve Bratva ile evlilik ittifakları sayesinde etki alanları oldukça geniş.

Vincenzo "Demir Gözler" Rossi, Ethan ile arası bozuk olsa bile, torununu tehdit eden kimseyi hoş görmez.

Köpek etiketlerimi çıkarıp zincirini ayarlıyorum. Etiketler göğsüme takılıp tıkırdamaya başlıyor ve Charlie'ye mesaj atmadan önce metal parçayı yumruklıyorum.

Ethan'dan önce harekete geçmeliyim. Anladın beni.

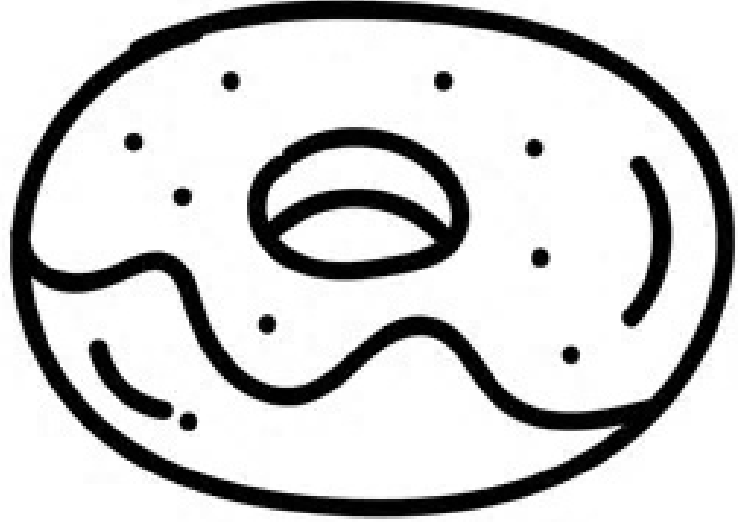
CHARLIE

Anladım. İyi şanslar. Seni öldürebilir.

Hangisi?

CHARLIE

İkisini de.

JACKSON

Sert ve soğuk bir rüzgar etrafımızı sarar, Ethan'ın buz gibi bakışlarını yansıtıyor. "Bu en iyi seçenek, Jax, en azından bebek doğana kadar."

Çenemi sıkıp azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Bundan sonra başım ağrıyacağına eminim. "Bir planım var. Beni dinleyecek misin lan?"

"Senin planın onu yanında tutmak. O, sen oradayken ona zarar verdi." Sanki ben bilmiyormuşum gibi her kelimeyi tükürüyor. "Burada konuştuğumuz şey *benim hayatım*." Ellerini vurgulayarak hareket ediyor.

"Bu benim hayatım da!" Boynum ve yüzüm kızarıyor. Başım dönüyor. "Onu daha yeni geri aldım." Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. "Şimdi onu benden almak mı istiyorsun?"

Yaklaşır ve omzumu tutar. İçimden onu itmek gelir. Sinirliyim. Kimsenin bana dokunmasına tahammül edemem, ama şu anda buna izin veriyorum ve o da gergin kasımı sıkıp masaj yapar.

"Askıya alınma süren bitene kadar onunla birlikte olacaksın. Uzun sürmeyeceğini biliyorum, ama New York onun için en güvenli yer. Orada ailem var..."

"Onlarla tanışmadın bile. Tehlikeli olabilirler."

"Amcalarım ihtiyacım olduğunda bana baktılar." Elini enseme kaydırıyor. "Seni oraya göndereceğim. Onları benim için gözlemleyeceksin."

"Peki ya ben?" Ricky, elleri cebinde, verandayı geçerek yaklaşır. "Sanırım bu Kyle ile ilgili."

Nasıl oluyor da her zaman birdenbire ortaya çıkıyor? Ethan kolunu yanına indirir. "Her zamanki gibi."

Utançtan başımı eğiyorum ve bakışlarım Ricky'nin botlarına düşüyor. Ayakları omuz genişliğinde açık, biri hafifçe geride, duruşu savunmacı ve harekete hazır.

Bu göze çarpmayan, sahte bir güvenlik hissi. Onlar böyle eğitilmişler. "*Hadi, yakışıklı. Benimle dövüş.*" Ciğerlerimdeki hava donar ve midem kasılır. Bu ses sadece kafamın içinde, geçmişten gelen bir yankı. Gerçek değil. "*Benimle dövüş, yakışıklı.*" Botlar. Duruş. Gerçek değil.

"İçeri girip konuşalım mı?" Ricky öneriyor.

Sesi profesyonel ve yatıştırıcı, ve bu benim kafamı karıştırıyor. Aşırı uyanık bir halde, onları mutfığa kadar takip edip masaya oturuyorum.

Karşımda Ricky, yanımda Ethan.

Telefonumu cebimden çıkarıp önüme koyuyorum. Ricky de aynısını yapıyor. Beni taklit ediyor, bu da sizi rahatlatmak için kullandıkları bir başka taktik.

Bu bir sorgulama.

İçgüdülerim asla yanılmaz. Yirmi beş yıllık keskin bir şartlanma süreci geçirmişler.

Bunu daha önce fark edemediğime inanamıyorum. Viking kişiliğine aldanmıştım, Aurora'ya ne kadar yaklaştığıyla meşguldüm. Polise gitmek istesem de, son kez birine açıldığımdan sonra kime güveneceğimi bilemedim ve mutfak masamda oturan ya da evimde yaşayan birini istemiyorum.

Bana paranoyak deyin, ama ben kirli polislerle büyüdüm.

Göğsümde karanlık bir öfke yükseliyor. "Onu korumak için seni tuttum."

Bakışlarım Ricky'nin bakışlarıyla buluştu ve gözlerinde bir değişiklik oldu.

Farkına varma. Alarm. Suçluluk.

"Dağınık ve sarhoştur, ama sen sorgusuz sualsiz onu içeri aldın. Aurora'nın güvenliğini gerçekten düşünseydin, bu durum bile seni durdurmalıydı. Beni çağırmadın. Onun bir tehdit oluşturmadığından emin olmak için onu verandaya kadar takip etmedin. Onun babam olduğundan nasıl emin oldun?"

Ricky'nin bakışları sarsılmaz. "Onu her zaman koruyacağım."

Samimi olsa bile, sadakati başka yerde. Hayatımı başkalarını aldatarak ve gerçeklerden kaçarak geçirdim; bir cevap verilmediğini duyduğumda anlarım. Eğer yüzde yüz Aurora için burada değilse, o zaman siktirip gitmesi lazım.

Telefonumu alıp sandalyeme yaslandım. "Kyle'ı arayıp bu konuşmaya katılmasını istesem nasıl olur? O zaman ona bilmek istediğin her şeyi sorabilirsin."

Ethan derin ve sinirli bir nefes alır. "Jax," diye uyarıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Numarayı çevirdikten sonra, ekranı Aurora'nın sözde korumasına çeviriyorum. Oda sessizliğe bürünüyor ve ilk zil sesi yankılanıyor. Ricky, cildini bozan yara izlerini gizlemek için dövmele güllerle kaplı eliyle çenesini ovuşturuyor. Telefon bir kez daha çalıyor, gözlerimiz yoğun bir bakışma içinde kilitleniyor.

"Oğlum?"

Kyle cevap verir, Ricky telefona atılır ve Ethan aramıza girer, Ricky'nin kolunu yakalar ve bana ulaşmasını engeller.

Telefonu kapatırım. İhtiyacım olan tek onay budur.

"Sen delisin, biliyor musun?" Ricky'nin göğsü inip kalkıyor.

Gaz lambası. Babamın en sevdiği silahlarından bir diğeri. Hepsi aynı.

"Önce Aurora'nın peşinde olduğumu düşündün, şimdi ne? Kyle mı?"

Damarlarımda buz gibi bir soğukluk dolaşüyor, sesim ve öfkem yepyeni bir seviyeye çıkıyor. "Aman Tanrım. Sen eşcinsel misin ki?"

Ricky, ya da gerçek adı her neyse, Ethan'a bakıyor ve onu yakaladığımı biliyorum. Paranoyak olmamın sebebi bu: Beni ihanet etmeyeceğinden korumama bile güvenemiyorum.

"Şu anda endişelendiğin şey *bu mu*?" diye alaycı bir şekilde soruyor ve cesaretle durumu bana çeviriyor.

Bu benim son sinirimi bozdu.

"Evet, orospu çocuğu, tam da bu yüzden endişeleniyorum. Dürüstlüğü olmayan yalancı bir domuzun benim olanı suistimal etmesinden. O soyunurken ya da ona dokunurken onu gözlerinle sikmekten seni alıkoyan hiçbir şey yok." Vücudum öfkeden titriyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. "Sen onun koruması değilsin, beni takip ettiğin için buradasın!"

Kaşları yukarı kalkıyor ve ellerini teslim olarak kaldırıyor, avuç içleri dışa dönük, parmakları açık. "Hayır. Bu yüzden burada değilim..."

"O zaman neden bana yaklaşmadın?" Nefesim hızlanıyor, görüşüm daralıyor. "Neden bu oyunu sürdürüyorsun? Geçmişimi okudun, değil mi?"

Bir el enseme kavradı ve cildim yandı. Elini ittim.
Derin bir ses konuşuyor, ama ben artık orada değilim.

Bunca zaman sonra, ben ve annem maruz kaldığımız tüm istismardan sonra, biri devreye giriyor, ama yardım etmek için değil. Beni kullanmak için.

Kendi çıkarları için beni manipüle etmek için.

Kyle'ı ya da diğerlerini, bizler terör estirilirken durdurmak istememişlerdi.

Ricky'nin yüzü yumuşar ve işte orada.

Acıma. Artık onu görmüyorum, öfke görüyorum.

Annemin gözlerinde, beni korumaya çalışırken çektiği acıyı görüyorum, sonra da benim, onu eziyet eden canavardan daha iyi olmadığımı kanıtladığımda duyduğu hayal kırıklığını.

Beni tutuklayan ve davranışlarımı şımarık bir serseri olmaktan öteye hiç sorgulamayan tüm polisler. Sınıflarından çıkarılmamı isteyen sinirli öğretmenler. Beni cezalandırmaktan zevk alan okul müdürleri - biri Kyle'ın hasta pislikler çetesine aitti. Annemin cenazesine katılan, gözleri suçlulukla dolu polisler.

Gülümsemelerinde yırtıcı bir parıltıyla bana elini süren sarhoş adamlar.

Atladım ve yanımla masanın köşesini yakaladım. Keskin bir acı hissettim, ama Ricky yere düştü, sandalye devrildi ve yanına çarptı.

Yine karanlık, şeytanlar gülüyor, çocuk ağlıyor.

Altımda debeleniyor. Sert bir adam, ama daha sertleriyle de karşılaştım.

Şiddetten başka bir şey hissetmiyorum. Oda dönüyor. Boğazını kavriyorum, tüm ağırlığımı üzerine koyuyorum ve bırakmamak için sıkıyorum.

Cildim yanıyor ve başımı geriye atıyorum. "Bana dokunma." Sesim monoton. Kendimi kaybettim.

Öbür dünyada süzülüyorum, kendime yukarıdan bakıyorum ve bunu çok seviyorum. Damarlarım adrenalin ve coşkuyla doluyor ve ben hepsini içime çekiyorum.

Artık acı yok, sadece öfke var.

Gülümseyerek yumruğumu kaldırıyorum. "Seni öldüreceğim."

Gözleri büyür, benim gülümsemem de. Yumruğumu indiririm, çenesine çarpar. Kemiklerin çarpışması kolumda yankılanır.

Oda kaosa boğulur, sesler yükselir. Bir başka acı patlaması, bir başka, deliliği besleyen. İyi hissettiriyor, iyiden de öte. Sarhoş edici.

Acı ve şiddetin bir tür arındırıcı etkisi var.

İntikam arzusu ile beslenen bir dizi yumruk atıyorum.

Kan yere damlar. Onun mu benim mi, emin değilim. Bağırır, avucumun altında titreşim hissederim, ama kulaklarımda çınlayan gürültü onun sözlerini bastırır.

Boşuna, parmaklarımı boğazından ayırmaya ve beni itmeye çalışıyor, ama ben ne eğilip daha fazla baskı uyguluyorum.

Boğuluyor, gözleri yaşarıyor, gözyaşları şakaklarından akıyor ve ben onun acı çekmesinden zevk alıyorum.

"Seni kurtaracak kimse yok, yakışıklı."

"Umarım cehennemde rrsn."

Uzak bir ses fısıldayarak beni durdurmaya alışıyor.

Dur.

"Hayır."

Dur.

"Hayı

r."

"Dur, Jax! Dur!" Aurora ağlıyor, paniği ve korkusu karanlık sisin içinden sızıyor.

Elimi bırakıyorum. Ricky nefes nefese, öksürüyor. Beni kendinden uzaklaştırıyor, tekmeliyor ve uzaklaşmaya alışıyor.

Hava ağır, oda hala sallanıyor ve ben düzensiz kalp atışlarıma odaklanıyorum. Yavaşça kalkıyorum, ağrı st vücuduma yayılıyor. Kanayan parmak eklemlerimden kanı silkeliyorum ve fayanslara sıçrayışını izliyorum, tanıdık bir his beni kaplıyor. beni kaplar.

Başımı kaldırdığımda dünyam eğildi. Ya da belki de ben eğildim. Bakışlarım Ethan'inkilerle buluştu. Gözleri, nefret ettiğim New York fırtına bulutlarının kasvetli gölgesine benziyordu. Orada büyüdüğü için ironikti.

Kollarında titreyen ve hıkırın kişiye bakıyorum.

Oh, lanet olsun.

AURORA

BEYNİM YAVAŞLIYOR. Her şey çok hızlı, ama aynı zamanda çok yavaş ilerliyor.

Jax bana bakmıyor ve kimse konuşmuyor. Ricky boğazını tutarak nefes almaya çalışırken, Ethan beni göğsüne bastırıyor.

"Ne oldu?" diye bağıyorum, sessizliği bozarak.

Jackson, Ricky'nin yönüne kan tükürüyor. "Evet, *Ricky*, ne oldu?"

Ethan öne doğru ilerliyor, bir kolunu uzatmış, gerekirse müdahale etmeye hazır. Kurtulmaya çalışıyorum ama beni daha sıkı tutuyor.

"Bekle. Jax, iyi misin? Sakin olup olmadığını bilmem lazım. Tıbbi yardım gerekiyor mu?"

"Lanet olsun," Ricky homurdanır. "Ona neredeyse dokunmadım bile. Ben..."

"Kapa çeneni," Ethan onu keser, sesi alçak ve tehditkardır. "Açıklaman bekleyebilir."

Çok kafam karıştı. Jax'ın Ricky'yi sevmediğini biliyorum, ama onun kıskançlığını tetiklememeye dikkat ettim. Çelişkili duygular içinde olsam da, Jax'ın onun bir tehdit olmadığını anlayacağını umarak korumamdan uzak durdum.

Ama şimdi Ethan?

Ben uyurken ne oldu böyle?

"Ben iyiyim." Jax bana bir bakış attı, sonra gözlerini kaçırdı.

"Sakinim." Ethan'a baktım. "Gidebilir miyim lütfen? Bana zarar vermez."

O tutuşunu gevşetir ve ben mutfağın karşısına koşarım, o da hemen arkamdadır. Titreyerek kollarımı Jax'ın boynuna dolarım. "Ne..."

Yüzü acı içinde buruşur ve vücudu gerilir.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Neren acıyor?" Şişmiş, deforme olmuş yumruğunu nazikçe ellerime alıyorum. "Röntgen çekilmen lazım."

"Hallettim bile." Ethan parmaklarını saçlarının arasından geçirir ve telefonunu kulağına götürür.

Ricky tezgahtan bir el havlusu alır ve kanayan dudağına bastırır. "Kırılmış. Buradan anlayabiliyorum. Üzerine buz ve bandaj koy. Çantamda tıbbi malzemeler var."

Jax'ın onu dövdükten sonra konuşabilmesi inanılmaz. Yine de polisi aramakla tehdit etmiyor. Buzdolabına gidip bir poşete buz dolduruyor. Aralarında ne olduysa, tek taraflı bir şey gibi görünmüyor.

Jax'e buzu uzattı. "Tişörtüne sar."

Geri çekilip Jax'ın tişörtünü başından çıkarmasına izin veriyorum ve iltihaplı ve morarmış kaburgalarını görünce nefesim kesiliyor. Hemen dönüp korumama karşı çıkıyorum. "Ne oluyor? Neden?"

"Ben yapmadım!" diye bağırır, sesi kısık, yüzü daha da kızarır. "Ona nazik davrandım, lanet olsun."

Bu doğru olabilir, ama gözlerinde açıkça görülebilen bir suçluluk duygusu belirir.

Jax buz torbasını parmak eklemlerine koyar ve yüzünü buruşturur. "Ona saldırırken masanın köşesine çarptım."

Sinirlenerek kollarımı havaya kaldırıyorum. "Neden? Sizin neyiniz var?"

Yine, sadece sessizlik.

Sonra Ethan, Jax'e "Doktor yolda. Temizlen. Ben hallederim." der.

Sinirim daha da artar. "Neyi halledeceksin? Biri konuşsun artık!"

Jackson'ın acı dolu gözleri sonunda benimkilere bakar. "Hadi. Banyomda konuşalım." Koridora doğru başını sallar.

Onu takip ediyorum ve spa küvetinin kenarına oturmuş, yüzünü ellerine gömüyor, küçük parmağı diğerleri gibi kıvrılmıyor.

Kendimi kucaklarım. "Lütfen, ne olduğunu söyle."

Ağır göz kapakları ve pişmanlıkla dolu bakışları yükselir ve yenilgiye uğramış bir iç çekişi kaçır. "Ricky senin sandığın kişi değil. O senin korumana değil. Beni izleyen gizli bir polis."

Kulaklarımda statik sesler duyulur. Aklım en kötü olası senaryoya gider: Jax tutuklandı. Zemin çöker ve ben sendelerim. O beni yakalar ve bacaklarının arasına çeker. Dizlerim yere çarpar ve ona düşerim.

Bu bir hata olmalı. Belki de yanlış anlıyorum. "Ne?" Nefes nefese söylediğim kelime zar zor duyuluyor.

"O gizli bir polis." Saçlarımı alnımdan çekiyor. "O senin arkadaşın değil. Charlie'nin yanında değil."

Anı, keskin bir acı kalbimi deler. "Hayır." Kafamı sallarım. "O yapmaz... Olamaz."

Jax titrek elleriyle yüzümü tutar ve gözlerimin derinliklerine bakar. "Sana yaklaşmak için yalan söyledi, bebeğim."

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülür. "Neden? O... Polis senin peşinde mi?"

"Emin değilim, belki." Omuzlarını silker. "Ricky, Kyle'ı çatı katına aldı.

Yapmadı bile sormadı . Onlar olabilir olabilir ilişkili ile onunla ya da onunla ilgili bilgi peşindeyim."

Sıkışan göğsümü tutuyorum. "Anlamıyorum," diyorum, boğazım düğümleniyor. "Ne bilgisi?"

Başparmakları elmacık kemiklerimin üzerinde kayarak gözyaşlarımı siler. "Senden saklamayı umuyordum, hatırladın mı? Bu..." Sesi kırılır. "Bu benim için zor."

Onun bileklerini tutuyorum. "Lütfen, söyle bana."

Gözlerini kapatıp alnını alnıma dayadı. "Kyle, hatırlayabildiğim kadarıyla hep berbat işlere bulaşmıştır." Yutkunur, gırtlığı hareket eder. "O, politikacılar ve diğer pislikler için kızlar ve erkeklerle lüks seks partileri düzenleyen ahlaksız bir topluluğun parçası," diye ekler titreyerek. "Onları uyuşturucu ve ünlülerle cezbediyorlar. Bazıları diğerlerinden daha hasta. Bazıları için bu, parti dışında da sürdürdükleri bir yaşam tarzı."

Bunu kafamda oturtmaya çalışıyorum ama yapamıyorum, bu yüzden bariz olanı soruyorum. "Oraya gittin mi?"

O başını sallar ve benim dünyam yeniden altüst olur. Tabii ki gitmiştir. Naif olsam da, ben de bu partilerden birine gitmiştim. Emily bir şeyi kanıtlamak için beni oraya götürmüştü

O da oradaydı ve o geceki tepkisini açıkladı. Kyle'ın adamlarının tehlikeli olduğunu söyledi.

Ama gördüğüm resimlerden daha kötü bir şeye karışmak... Korku kalbimi sıkıştırıyor ve ciğerlerimdeki havayı sıkıştırıyor. "Neden?" diye hıçkırıyorum.

"Başka seçeneğim yoktu. Anlamak için çok küçüktüm. Anlayabildiğim zaman savaştım. Zorlandığım zaman, kendimi mahvettim. İstedğimden değil. Asla katılmadım..." Sesi kesilir, söylenmemiş sözler havada asılı kalır.

Yine bir farkındalık gelir, önceki bir tartışma zihnimde yankılanır.

Bunu söylemeyi kes... Benim yaşadıklarımı bilseydin böyle söylemezdin... Seks benim kafamda çarpık bir şey... seninle olanlar hariç.

ETHAN

"AURORA, DUR! BANA BAK."

Jackson'ın kollarında, teselli edilemez bir şekilde ağlayarak nefes almaya çalışıyor. Jackson ona güven verici sözler fısıldıyor, ama o çoktan panik haline girmiş durumda — nefesleri hızlı ve sık, teni solgun, dudakları morarmış.

Onun yanına oturuyorum, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü avuçlarım ve gözlerini bana bakmaya zorluyorum. "Bu iş bitmedi. Avukatlarım ve bağlantılarım var. Ne olursa olsun mücadele edeceğiz. Beni duyuyor musun?"

İkisi de kapı pervazına yaslanıp konuşmalarının sonunu dinlediğimi fark etmedi. Aurora yıkıldığında, benim kalbim de yıkıldı.

Onun, babasının hapse girebileceğinden daha fazlasına odaklandığını fark ettim. Onun bu partilerde olduğunu düşünüyor ve onun yaşadıklarından dolayı yıkılmış durumda.

Ama onu böyle görmekten nefret ediyorum; çok iyi gidiyordu. Bu içimi parçalıyor ve beni sinirlendiriyor. Yaramaz, ağzı bozuk kızımı tercih ederim.

"Bebeğim, lütfen," sesimi yumuşatıyorum. "Onu koruyabileceğime söz veriyorum. İkinizi de koruyabilirim."

Gözlerini kapatıp başını sallar. Korku ve endişesini yenemeyince, hiperventilasyona başlar.

"Aurora," diye sert, burunlu bir ses bağırır.

Dikkatini kapıda duran Ricky'ye çevirir, Ricky'nin bir gözü neredeyse kapalıdır, elmacık kemiği şişmiş ve morarmıştır. Çenesindeki sıyrık kanamaktadır, dudağı yarılmıştır ve boğazında kızıl izler vardır.

"Nefes al." Yaklaşır. "Her şey yoluna girecek."

O nefes alırken Ricky arkasına çömelir ve Jax kaskatı kesilir. "Dişlerini tekmeleyeceğim," diye hırlar.

"Bu, daha önce gelmediğim için sana verdiğim tek şans. Bundan sonra, bir özel ajanla karşı karşıyasın ve sana kolaylık göstermeyeceğim."

Öfkem alevlenir, düşünmeden tehditler ağızımdan dökülür. "Ona bir daha dokunursan, seni boğazlarım."

Ricky bana sert bir bakış atar ve Aurora'nın sırtına elini koymaya cüret eder. "Ben Jackson'ın peşinde değilim. Neden kızgın olduğunu anlıyorum, ama onun endişesini yenmesine yardım eden bendim."

Siktir et onu. Hepimiz üzerimize düşeni yaptık. "Ve mahvettik.

Aferin bize." Tanrım, kaptanım bana da bulaşıyor.

Onu sırtını yatıştırıcı dairesel hareketlerle okşuyor. "Sorun yok. Sen iyisin. Jackson'a hiçbir şey olmayacak."

"Bekle." Jax avucunu kaldırdı. "Dur biraz. Özel ajan mı? FBI gibi mi?"

"Ben İç Güvenlik'tenim. Kyle ve LAPD ile ilgili bir davada çalışan kıdemli özel ajanım. Polis değilim, hiç polis olmadım."

Ajan olsun ya da olmasın, Jax Ricky'nin ihanetini kolayca affetmeyecek. Jax'ı kızdıran bir şey varsa, o da dürüst olmama ve manipülasyondur, ki bu muhtemelen ona babasını hatırlatıyordur. Ricky sadece Jackson'ın koruması olsaydı, durum farklı olurdu, ama Aurora'ya bulaşırsan, bir canavarı serbest bırakmış olursun.

Onu suçlayamam. Ricky aylardır sahte bahanelerle onunla birlikteydi. Ona yakınlaşmaya mı *çalışıyordu*? Jax ile kesinlikle dostça davranmıyordu.

"İşbirliğin karşılığında sana koruma sunmaya hazırım, *tam* işbirliği karşılığında. Ben önce *senin* korumandım. *Sen* benden onun koruması olmamı istedin, ben de reddedemedim, bu davadan alınma riskini de göze alamazdım. Her halükarda, Kyle'ı ait olduğu yere, hapse atmak için birlikte çalışabiliriz."

Aurora'nın nefesi yavaşlar ve şişmiş gözlerinden yaşları siler. Kollarımı açarım. "Buraya gel, küçük kız."

Kucağıma tırmanıyor, başını omzuma yaslıyor ve onları izliyor. Ricky yerden sarılmış buz torbasını alıyor ve Jax'e uzatıyor.

"Buz koy, sonra ben sarayım. Birisi sana yumruğunu kırmadan yumruk atmayı öğretmeli."

Jax elini ters çevirir, avucunun içi mavimsi bir renktedir. "Kırılmış. Buzun pek faydası olmaz," diye homurdanır ama yine de yumruklarını buzla soğutur. "Teklifi kağıt üzerinde gördüğümde düşüneceğim, ama ancak güvenimi kazandıktan sonra. Sahip olduğum her şeyi elinden alamazsın."

Başkalarına para harcamayı sevdiğini bilmesem, herkes gibi onun da yüzeysel biri olduğunu düşünürdüm. Aurora ve bebeğe vaat ettiği her şeyi gerçekten vermek istiyor: sahil evi, bu çatı katı, güvenlik.

"Bununla yaşayabilirim, tabii hiçbir şey değişmezse. Beni kovarsan ya da babana gidersen, ilişkimiz biter." Ricky, Jackson'ın şişmiş eline bakar. "Ve o güven fonuna ihtiyacın olacak. Bu gidişle hokey'e asla geri dönemeyeceksin."

Siktir.

Yaklaşan baş ağrısını hafifletmek için şakaklarımı ovuşturuyorum.

"Endişelenmeyin, Koç. Sopayı tutabildiğim sürece oynayacağım. İyileşmek için bolca vaktim var ve bu benim ilk kırığım değil." Jax derin bir nefes alır ve yüzünü buruşturur. "Ama kaburgalarım çok acıyor."

Hay aksi.

Nasıl oldu da hokey tarihinin en baş belası oyuncusu benim oldu?

DOKTORA BEKLERKEN Aurora duş alır, Ricky partnerine son gelişmeleri bildirir ve ben Jackson'ın odasında e-postalarımı yanıtlarım.

Saat geç oluyor ve Jax, devasa yatağının yastıklı başlığına yaslanarak kaburgalarına buz koyuyor. "Bana bir söz verir misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum hiç tereddüt etmeden, telefonumu kucağıma indiriyorum. "Bana bir şey olursa, ne olursa olsun Aurora'ya bakacaksın."

Kaşlarım çatılıyor. "Tabii ki bakacağım. Neden?"

Bakışları banyoya kayıyor. "Vasiyetimi sana devretmek ve hesaplarıma adını eklemek için dilekçe vereceğim. Ne gerekiyorsa yapacağım."

Neden yenilmiş gibi konuşuyor? "Jax..."

"Onu evde kalmaya ikna et. Seni dinler. Bana güvenmiyor, ama senin ona bakacağına güvenir. Onun ve bebeğin her şeye sahip olduğundan emin ol." Gözleri doldu ve başını eğdi.

Deri koltukta daha dik oturuyorum. "Kapa çeneni. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Tavana bakarak uzun bir nefes verir. "Bunun sonu ne olacak bilmiyorum."

"Bir çaresine bakarız," diye onu teselli ederim.

"Bu," eliyle üçümüzü işaret ederek, "geçici bir durum. Hapse girmezsem ya da ölmezsem, sezon bittiğinde takım muhtemelen beni takas edecek. Aksi takdirde, gelecek yıl beni bırakacaklar ve birkaç yıl sonra, yaptığım tüm saçmalıklar yüzünden seni de bırakabilirler. O zaman ne olacak?"

Bunu kabul edemem. Bu düşünce anında aklıma gelir.

Ne zaman Stanley Kupası'nı kazanmayı umutsuzca istemekten bir aile kurmayı istemeye geçtim? Ne zaman *bu* benim önceliğim oldu?

"Kendini topla ve buz pistine geri dön. Çaylak olduğun yılki aynı tutkuyla oyna. Yönetim, bilet satmanı, medyayı ve hayranları büyülemeni istiyor. Takım para kazandığı sürece, bunu nasıl yaptığın umurlarında değil. Kyle'ı siktir et. İnsanların ne düşüneceğini siktir et. Sıkı oyna ve kazan." Derin bir nefes alıyorum. "Ve eğer ayrılırsak, Aurora'nın yanında, senin locandaki en büyük hayranın ben olacağım. Birinin seni yönetmesi gerekiyor ve ben zaten zamanımın çoğunu bunu yaparak geçiriyorum."

Gözlerim yanıyor mu? Hayır, yanmıyor.

Bir pişmanlık ya da panik dalgası beni vurmasını bekliyorum, ama gelmiyor, bunun yerine bir inanç duygusu var. Omuzlarımdan bir yük kalkıyor ve kendimi... *rahatlamış* hissediyorum. Söylediğim her şey inkar edilemez bir şekilde doğru geliyor.

Jackson gözyaşlarını silerek gözlerini kırptırıyor. Onu hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. "Neden? Neden bunu yapasın ki? Koçluğu seviyorsun."

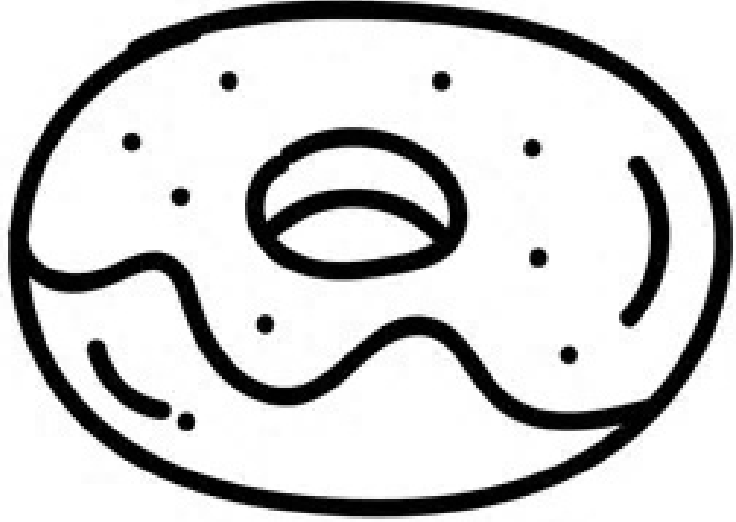
Onun şaşkın ifadesine hafifçe gülümsüyorum. "Çünkü Aurora'yı istiyorum, onun tamamını, ve o sensiz tam değil, ve çünkü sen *bu yeteneğe* sahipsin. Doğal bir yeteneğin var. Her şeyin buz için yaratılmış. Sadece arkanda bir takımın olması gerekiyor."

"Vay canına," diye nefesini tutarak şaşkınlıkla sorar. "Sen her zaman böyle misin, bir koç olarak? Bu *senin* doğal yeteneğin mi?"

Yüzümde yayılan sırıtışımı engelleyemiyorum. Gerçekten bana da bulaşıyor. "Hayır, benim doğal yeteneğim kız arkadaşını hamile bıraktı." Daha da geniş sırıtıyorum. "Rica ederim."

O da gülümsedi, gözlerinde yeniden bir ışık parladı. "İşte bu yüzden senden nefret ediyorum. Sen tam bir pisliksin."

İkimiz de gülüyoruz, ikimiz de kendimizi tutamıyoruz.

JACKSON

"BİRİ YORGUN DÜŞMÜŞ." Ethan, bacaklarını beline dolayan ve kollarını boynuna saran Aurora'yı yatak odama taşıyor.

Gülümsüyor, ama Aurora'nın kızarmış gözlerinden, duşta ağladığını ve Ethan'ın onu neşelendirmeye çalıştığını anlıyorum. İçim burkuluyor, fiziksel bir tepki, çünkü onun acısının kaynağının ben olduğumu biliyorum.

Onu yatağın ortasına zıplatarak bırakır ve Aurora kıkırdar. Elleri Aurora'nın belinin iki yanına iner ve bir dizini yatağa koyarak eğilir ve onu öper.

Gömleksiz, yatak başında oturmuş, sinsî bir gülümsemeyle olayların gelişmesini izliyorum.

Ona ne zaman söylemeliyim acaba...

Soğuk kaburgalarımı titreten sıcak parmaklar aniden duruyor ve aşağıya baktığımda Doc'un şok içinde Koç'a baktığını görüyorum.

Ethan, bol gri eşofman altı ve takım tişörtü giymiş, koyu renk saçları dağınık, yatağıma tırmanarak kız arkadaşımı, *bizim* kız arkadaşımızı mahvediyor.

Doc bunu bilmiyor ama.

Artık biliyor ve yüzündeki ifade paha biçilemez.

Kahkahalarım Ethan'ın dikkatini çekiyor. "Aptal, misafirimiz olduğunu unuttun mu?" Nefes nefese ve vücudumun titremesinden acı içindeyken soruyorum.

Odanın diğer tarafındaki banyomdan geldiği için, Doc'un sol tarafımı incelerken çömelmiş halini muhtemelen göremedi.

Düzgün yaşam süren koçumuz o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki, sırt kaslarını incitmiş olsa bile şaşırmam. Aynı hızla yanıma oturuyor, ereksiyonunu gizlemek için kollarını kucağında kavuşturuyor. Yüzü benim kırık yumruğumun rengini alıyor ve ben başımı eğip, daha önce hiç olmadığı kadar gülmeye başlıyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Doktor, koçun sarhoş olup otel odama girmiş olduğu zamanı sana anlatmış mıydım?" Gözlerim yaşlarla dolarak Ethan'a bakıyorum. "Nerede oynuyorduk... Colorado'da mı?"

"Çeneni kapatmazsan diğer kaburgalarını da kırarım," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Aurora kollarını boynuma dolayarak sırtıma yaslanır ve "Siz ikiniz beni hep dışlıyorsunuz" diye sızlanır.

Tanrım, onu seviyorum. Benim için mükemmel eş.

"Bizimle gelersen kaçırmak zorunda kalmazsın," diye cevaplar Ethan, durumu daha da kötüleştirerek.

Doğal olarak, kız arkadaşım onu daha fazla kızdırmak için bu fırsatı kaçırmaz. Boynuma uzun bir öpücük kondurur ve göğsümde tüylerim diken diken olur.

"Öyle mi? Aklında ne var, Koç?" Sesi saf bal gibi, baştan çıkarıcı.

"Neden böyle davranıyorsunuz? Beş saniye bile normal olamaz mısınız?" Sanki bu gece burada uyumak isteyen o değilmiş gibi, çünkü Aurora'yı bırakıp kendi yatağına gitmesi imkansızdı, o sertleşmiş haldeyken olmazdı.

"Hey." Omzunu tutuyorum. "Bana ne demiştin?" Dramatik bir vurgu için duraklıyorum, sırtıma isteğiyle mücadele ediyorum. "İnsanların ne düşündüğünü siktir et, değil mi?"

"Biliyor musun? Haklısın. Seni takas ediyorum." Gözlerinde ölümcül bir bakış var, ama dönmeden önce buz gibi gözlerinin derinliklerinde mizah parıldıyor. "Karar ne?"

Doktor boğazını temizler ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Dördüncü ve beşinci metakarpal kemikler büyük olasılıkla kırılmış."

"Daha önce kırılmışlardı," diye belirtiyorum.

"Evet, ama sen düzgün bir şekilde iyileşmelerine izin vermedin."

Omuz silkiyorum. Askıya alındığım süre içinde iyileşecekler. İyileşmezlerse, sakat oynadığım ilk sefer olmayacak.

Ethan sinirlenerek derin bir nefes alır ve yanaklarını şişirir. "Ne öneriyorsun?"

"Ortopedi uzmanına görünene kadar yumuşak alçı. Sezon bittikten sonra daha kalıcı bir çözüm."

Kafamı sallarım. "Ameliyat olmayacağım."

"Jax..." Ethan başlar.

"Olmayacağım." Bakışlarımız kesişti. "Uyuşturucu alamam ve bebek Mart ayında doğacak."

Anlayışla başını sallar. "Tamam. Peki ya kaburgalar?"

"Jackson'ın en çok ağrıyan yeri olduğunu belirttiği yerde bir çıtırtı var. Kıkırdak ya da yırtık bir interkostal kas olabilir, kırık olma ihtimali düşük. Tek yapabileceğin şey dinlenmek. Ağrı için bir şey istemediğini biliyorum, ama reçetesiz satılan ilaçlar zarar vermez."

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum.

"Diğer adam ne olacak?" Ethan misafir odasını işaret eder.

"Beyin sarsıntısı belirtisi yok. Yutkunma ve nefes alma yeterli." Doktor dikkatini bana çevirir. "*Neden* korumayı boğdun, anlatmak ister misin?"

Ricky benim korumam olmaktan çok uzak ve ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Hayır." "Yalnız konuşmak ister misin?"

Doktor'a ne kadar saygı duysam da - ve gerçekten de duyuyorum, bana karşı her zaman nazik ve sabırlı davrandı - bunu paylaşmayacağım. Halüsinasyonlar? Flashbackler? Bayılmalar? Evet, Ethan beni bebeğin yanına asla yaklaştırmayacak. "Hayır, ben iyiyim."

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

Göğsümde bir öfke dalgası yükselir ve çenemi sıkarım. "Hayır, lanet olsun." Sesi yumuşar. "Jackson..."

"Kullanmıyor," Ethan başını sallayarak onu keser. "Olanlar münferit bir olaydı. Ricky yanlış kişiye bulaştı."

Bu da bir bakış açısı.

ETHAN

NE LANET BİR GÜN. Bebeğimizi görmek, öpüşmek, sırları paylaşmak, tartışmak, Ricky'nin gizli ajan olduğunu öğrenmek, Jackson'ın sinirlenmesi, ömür boyu sürececek sözler... Jax ve Aurora ile hayat böyle.

Ve hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Jackson'ın yatağında kollarımda, Aurora yerden tavana kadar uzanan pencerelerden dalgalı suların üzerindeki ay ışığını seyrediyor.

Duygularımla dolup taşarken, bir tutam saçını kulağının arkasına koyup fısıldıyorum, "Sen benim gökyüzümdeki ay ve yıldızlarsın, biliyor musun?"

Tabii ki Jax sessiz kalamıyor. "Sen *onun* ayı ve yıldızlarıysan, sen *benim* güneşin ve evrenimsin" diyor, Doc'u dışarı çıkardıktan sonra yatağa yaklaşıyor. "Evren güneşi de içerir, aptal. Anımı mahvettin."

Dudaklarında o lanet olası kendini beğenmiş sırıtişla, telefonunu komodinin üzerine bırakır ve Aurora'nın diğer tarafındaki yatağa girer. Elektrikli panjurlar kapanır ve odayı tam bir karanlık kaplar.

Yatak hışırdar ve o benim kollarımdan çekilir. O hiç vakit kaybetmeden onun bacaklarının arasına geçer.

"Jax," diye yarı yürekten azarlıyor.

"Sadece tatmak istiyorum," diyor, aldatıcı sözleri yorganın altında boğuk çıkıyor.

O deli. *Bu* delilik. Yine de, kendimi onun dudaklarını dağınık bir öpücükle yakalarken buluyorum.

"Tanrım, bebeğim, tadı her zaman çok güzel," diye mırıldanıyor kızın bacaklarının arasından.

Çelişkiliyim - temkinli beynim sert sikimle savaşıyor.

Neden bunu bu kadar çok istiyorum? İstedğim kadınla başka bir erkeğin birlikte olmasını sevmemeliyim.

Onun inlemeleri ağzımı dolduruyor ve tüm tartışmaları silip süpürüyor. Onun her inlemesi ve kesik kesik nefes alışı içimde ham bir arzu dalgası yaratıyor.

Acısını biraz hafifletmek için dişlerimi alt dudağına bastırıyorum. "Bundan nefret ediyorum."

Ama nefret etmiyorum. Etmeliyim, ama etmiyorum, çünkü ona en kötü şekilde aşık *oldum*.

Lanet olsun, onu seviyorum. Onun için, *onlar* için her şeyi yaparım.

Başka biriyle birlikte olmayı hayal edemiyorum. Bu akıl almaz bir şey.

Beni mahvettiler. Başka hiç kimse içimdeki bu çaresiz arzuyu uyandıramaz.

Onun meme uçlarını çimdikliyorum ve kaptanımın uyandırdığı inlemelerini yutuyorum ve

o da sanki yalvarırcasına benim sikimi okşuyor.

Keskin bir çığlık atarak dudaklarını dudaklarımdan ayırır ve elini benden çeker, muhtemelen Jackson'ın saçını tutmak için.

O her zaman onun dikkatini çekmeyi bilir. Pislik.

Yastığının yanına diz çöküyorum, eşofmanımı kırımın altına indiriyorum ve görmezden gelinmeyi reddederek çenesini tutuyorum. O onun adını haykırmadan önce, sikimi ağzına sokuyorum. "Em."

O beni açgözlülükle içine çeker, yanaklarını çukurlaştırır ve boğazının arkasına ulaşana kadar beni alaycı diliyle kaydırır.

"Siktir. Beni tamamen yutmanı seviyorum."

Jax'ın onu yalaması beni çıldırtıyor; onun yalvaran inlemeleriyle birleşince, boşalmak istiyorum.

"Sikimin etrafında ağlaman, şimdiye kadar duyduğum en güzel ses olmalı."

Orgazm onu ele geçirir, vücudu esnekleşir ve ben onun ağzını kişisel seks oyuncağı olarak kullanırım. O zevkten kıvrılır ve benim ağzım onu tatmak için sulanır

ama şimdilik, sanki en sevdiği yemekmiş gibi sikimi emmesiyle yetiniyorum.

Yüksekte inen ve nefesi yavaşlar. Elleri belime gelir, tırnakları derime batar ve dili hassas alt kısmı daireler çizerek yalar.

Saçlarını yumruklarım ve kalçalarımı hareket ettiririm, ağzına boşalmak için hazırdım ki... Yatak sallanır ve Jackson, "Bebeğim, içine girmem lazım" der.

Zorlukla dayanıyorum, boşalmamak için kafamda hokey istatistiklerini gözden geçiriyorum.

Vücudu onun vücuduyla birleşir ve onun itişleriyle sarsılır, onu sikmesinin şehvetli sesleri aklımı yitirmeme neden olur. Kafasının arkasını avuçlarım, yerinde kalmasını sağlarım ve kontrolü biraz olsun ele geçirmek için ağzına girip çıkarım.

O inliyor ve yenilenmiş bir enerjiyle beni içine çekiyor. Dişlerimden hava tıslıyor ve testislerim penisime yapışıyor.

"Bana istediğimi ver, bebeğim. Sikimi ıslat," diye inliyor.

Tanrım, ne oluyor? Onun onu ikinci kez boşaltmasına hem kıskanıyorum hem de o kadar tahrik oldum ki, ben de boşalmak üzereyim.

"Eğer onun sikinde tekrar boşalırsan, benimkini boğazına sokarım," diye onu uyarırım, saçlarını yumruğumla sıkıca kavrarım.

Jackson'ın kıkırdadığını duyduğuma eminim.

O, akıllara durgunluk veren emişini gevşetip dudaklarını ayırarak, tehdidimi yerine getirmem için beni kışkırtıyor.

Kontrolümün geri kalanı da paramparça oluyor ve kalçalarım ileri doğru itiliyor. "Tanrım, beni delirtiyorsun." *İtme.* "İkimizin de seni doldurmasından hoşlanıyor musun, bebeğim?" *İtme.* "Bizim kirli kızımız olmaktan hoşlanıyor musun?" *İtme.* "Sırada, ben kıcını doldururken o da amını doldursa nasıl olur?"

Bu sefer, Jax'in boğulduğundan eminim.

Boğazı sıkılaşıyor ve bunu lanet olası ayak parmaklarımdan ucuna kadar hissederim. Vücudu titrer ve testislerimi titreten boğuk bir çığlık atar.

Kalbim göğüs kafesime öfkeli bir ritimle vuruyor, başım onun boşalmasını takip etme çılgın ihtiyacıyla dönüyor.

"Siktir... işte bu. Sikimi em, Aurora, o mükemmel amcığın doldurmamı sağla, bebeğim."

Kırık dökük sözleri çıldırtıcı, şiddetli bir sahiplenme ve tahrik duygusu uyandırıyor. Ecstasy damarlarımdan geçip nefesimi kesiyor.

Orgazmdan ölebilir mi insan? Çünkü ben ölebilirim.

"Yut," diye nefes nefese söylüyorum ve darbelerim açgözlü hale geliyor.

Sikim defalarca titrer ve ben mahvolup bedenim çökene kadar o her damlayı yutar.

ETHAN

"Kamuya açık etkinliklerde senin korumana başladım," Ricky, eğer adı buysa, Jackson'a açıklıyor, güneş gözlüğü morarmış gözünü kapatıyor.

Veranda masasının etrafında yarı uykulu bir şekilde çökmüş, Jax'in getirdiği kahvaltıya dalmış durumdayız. Saat çok erken. Aurora'yı kollarımda tuttuğum dün geceye geri dönmek istiyorum.

Okyanustan hafif bir esinti geliyor ve hava tuzlu ve ferah kokuyor. Bu yeri neden sevdiklerini anlıyorum. Burada çok zaman geçireceğimizi hayal edebiliyorum. *Evimiz de aynen böyle olacak.* Bu düşünce beni kahve fincanımın arkasında gülümsetiyor.

"Babanın partilerinden birine katılmayı umuyordum," Ricky tabağındaki çilekleri Aurora'nın tabağına kaydırıyor, "ama olmadı."

Jax, krem şanti ve çileklerle dolu Fransız tostunu kesiyor. "Kyle, partiye bir koruma getireceğime asla inanmaz."

"Doğru," Ricky onaylar. "Ama Aurora inanırdı."

Bu benim dikkatimi çekti ve çatalımı bıraktım.

Jackson sandalyesine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturur. "O, onun berbat partilerine yaklaşmayacak."

"Öyle demiyorum, ama maçlar sırasında senin süitinde birlikte olabilirler."

Mide midem dönüyor dönüyor dönüyor düşüncesi düşünce
sadece Kyle olması Aurora'ya olduğunu düşündü.

"Kesinlikle hayır."

Jax yemeğine geri döner. "Bu düşünülemez bile."

"Varsayımsal olarak," diye vurgular Ricky. "Ya senin süitinde tesadüfî bir buluşma ayarlarsak? Ona erişim izni ver, odayı doldurmasına izin ver, sonra biz ortaya çıkalım."

"Onun koruması olmaktan, onun partilerine *tek başına* katılmaya nasıl geçersin?" Jax ona keskin bir bakış attı.

"Aurora, oyuna bir kadın ajan getirerek birinin dikkatini çekecek.

Sadece bir giriş noktasına ihtiyacımız var."

Her saniye, sinirim artıyor ve kaşlarımın arasındaki kırıksıklık derinleşiyor.

Jackson öfkeyle nefes alır. "Kız arkadaşımı yem olarak kullanmak için sana güveneceğimi mi sanıyorsun?" Kızımız başını omzumdan kaldırır.

"Ben yaparım."

"Hayır," Jax ve ben aynı anda söylüyoruz.

"Bunun bitmesini istiyoruz, değil mi?" Bakışları ikimiz arasında gidip geliyor.

"Kyle arenada hiçbir şey yapmayacak ve bu, Jax'ın onun partilerinden birine gitmesinden daha güvenli."

Tabii ki kendini feda edecekti, bu da beni sinirlendiriyor.

"Konuşmayı kes," diye ona bağıriyorum. "Bu olmayacak. İkiniz için de."

"Ethan..." diye başlar, ama ben bu konuşma başlamadan önce bile bitirmiştım.

"O bebek benim." Karnını, sonra göğsünü işaret ettim. "Sen benimsin. O yüzden açık konuşayım: Kyle'ın yanına yaklaşmayacaksın." Her kelimeyi vurgulayarak, gözlerimi onun gözlerine dikip, bana karşı gelmeye cesaret etmesini bekledim.

"Bu sahiplenici saçmalığı kes," diye bağıırır Ricky. "Onu koruyabilirim. Ben de orada olacağım."

"Siktir git." Kafamı onun yönüne çeviriyorum. "Kyle'ı buraya aldığında onu koruduğun gibi mi?"

Burun delikleri genişledi ve sesi yükseldi. "Kyle'ın ona zarar vereceğini düşünmemiştim
zarar vereceğini düşünmemiştim."

"Kadınlara şiddet uygulayan bir adamın ona zarar vermeyeceğini mi düşündün?"

"Oğlunun hamile kız arkadaşına değil!"

"Senin neyin var lan?" Dirseklerimi masaya dayarım. "Jackson beynini mi karıştırdı? Kyle oğluna ve kendi çocuğunun annesine şiddet uyguladı." Neredeyse yüz yüze gelene kadar öne doğru eğilirim. "Bu olmayacak lan." Sandalyeyi geri çekerim ve peçeteyi masaya atarım, sonra ellerimi boğazına dolayarak Jax'in başladığı işi bitiririm.

Aurora elini benimkinin üzerine koyar ve parmaklarımızı birbirine dolamaya çalışır.

Onu itip, koltuğumdan kalkar ve "Gitmem gerek. Bu akşam maçımız var" diye mırıldanırım.

Odamıza doğru attığım her adım, hayal kırıklığımı daha da artırıyor. İş yerindeyken, onun arkamdan iş çevirmesini engelleyecek hiçbir şeyin olmadığını fark ediyorum. Jax'in babasıyla görüşmesini ve muhtemelen tekrar uyuşturucuya başlamasını engellemek için bunu yapacak.

Dün giydiğim kirli kıyafetleri katlarken, o içeri girer ve kapıyı kapatır.

"Ethan." Adım, hem yalvaran hem de hayranlık dolu o tuhaf şekilde dilinden dökülüyor.

Yemin ederim, kendini ve çocuğumuzu tehlikeye atmasına izin vermem için bana yalvarırsa, patlayacağım.

"Bunu yapma, Aurora."

"Bunu tartışmak için vaktimiz var. Jackson'ın bir sonraki maçı haftalar sonra."

"Tartışacak bir şey yok." Ona dönüp ellerimi sallıyorum. "*Hiçbir şey.*"

"En azından gitmeden önce *bizim* hakkımızda konuşabilir miyiz?"

Masum ve genç, önümde büyük beden bir tişört ve uzun çoraplarla duruyor, saçları yatak odasında dağınık. Bir parçam onu kollarımın arasına alıp yatağa geri taşımak istiyor.

Diğer bir parçam, galip gelen taraf, ödü kopuyor. "Biz mi? Bu ne demek oluyor?"

"Şu anki *biz*, çünkü *biz* gibi değil." Başını eğip tişörtünün kenarını büküyor. "Dün bu ilişkiyedin. Bugün ise sanki kaçıyormuşsun gibi hissediyorum. Seni haftalarca göremeyeceğim bile."

Bu, hassas bir noktaya değiniyor. Kaçma eğilimim var. Duygulardan. Hislerden. Kalbimin çiğnenmesinden.

Jax için her şeyi yapar, bana karşı gelmek dahil.

Onu istiyorum, ama ona güvenebileceğimi bilmem lazım.

Kontrolün bende olması gerekiyor.

"İlişki mi? Sen istikrarlı bir ilişkide olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun." *Özellikle benimle olan bir ilişkide.*

Sözlerim ona fiziksel bir darbe indirmiş gibi irkildi, ama çabucak kendini topladı, duruşunu düzeltti ve omuzlarını dikleştirdi.

"Peki ya sen?" Alaycı bir kahkaha attı. "*Evli* olduğun için mi? Üzgünüm ama ben bunu tercih ederim," önündeki kaotik üçlüyü işaret ederek, "senin *evliliğini* her zaman tercih ederim."

Evlilik kelimesini sanki bir şaka gibi tükürüyor, bu da öfkemi daha da körüklüyor.

"Evli olmanın nasıl bir şey olduğunu, ne tür bir bağlılık gerektirdiğini bilmiyorsun."

"Bağlılık mı?" diye alaycı bir şekilde tekrarlar. "Tamam, Ethan." Yenilgiyi kabul ederek başını sallar ve gözleri cam gibi olur.

Göğsüme bir önsezi çöküyor, ama ben onun haklı olduğunu kabul edip durumu düzeltmeyecek kadar gururlu bir pisliğim.

"O adam için *kanımı döktüm*." Parmaklarını kapıya, Jax'e doğru uzattı. "Kalbim parçalandı ve ayaklar altına alındı. Onun nerede olduğunu merak ederek uykusuz geceler geçirdim, neden yeterince iyi olmadığımı merak ederek günler geçirdim. Sarhoş öfkeler ve korkutucu akşamdan kalmalıklar yaşadım." Gözyaşları to her kirpiklerine ve o emiyor in bir titreyerek nefes alıyor. "Bu bağlılıktır." Dudakları titriyor. "Bu bir yüzük ya da bir kağıt parçası değil." Gözyaşları dökülüyor. "Bu, kendini parçalayıp yeniden bir araya getirmektir ve sen bunun nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyorsun."

Arkasını döner ve ben şok ve aptallık içinde donakalırım.

Kapıya ulaştığında durur ve omzunun üzerinden bakar. "Bir konuda haklısın. Hiçbir zaman istikrarlı bir şeyim olmadı. Ama istikrar senin evliliğin gibi bir şeyse, o zaman *siktir et istikrarı*. Eğer istediğin buysa, o zaman sen de siktir git."

Eğer azarladığı kişi başka biri olsaydı, onunla gurur duyardım.

Jax için yaşadığı ve yaşamaya devam ettiği her şeyden dolayı ona kızgın mıyım? Kesinlikle. Onun benden uzaklaşmasına izin verecek miyim? Hayır.

İki adımda onun önüne geçtim ve o kapıya sırtını dayadı.

Çenesini tutup gözlerini bana çeviriyorum. "Bana karşı gelir ve Kyle ile görüşürsen, seni bana kelepçelerim. Gözümün önünden ayrılmayacaksın. Her şey bittiğinde, *ilişkimizi* konuşuruz."

Kızarık yüzünü elimden çekip, tek kelime etmeden odadan çıkıyor.

Orada, şaşkın bir şekilde duruyorum. Neden kızgın olduğumu biliyorum, onun kendini tehlikeye atmasını istemiyorum. Ona veya bebeğe bir şey olursa, aklımı kaçıtırım.

O kızgın ve incinmiş, ve haklı olarak. Evliliğimi onun yüzüne fırlattım, o da onu yakaladı ve bana on kat daha sert bir şekilde geri attı. Aurora böyle yapar. Bana güzel pembe bir fiyonkla bağlanmış kıcımı, üzerinde "*İyi denemeydi, pislik*" yazan bir notla birlikte geri verir.

Eve giderken pişmanlık duyuyorum. Kıskanç ve sahipleniciydim ve öfkemi kontrol edemedim. Onun Kyle'ın yanında olmasını istemiyorum, bu kesin. Yine de, Jax'e olan sarsılmaz bağlılığı ve onu korumak için gösterdiği şiddetli kararlılığı kıskanmaktan kendimi alamıyorum.

Ne kadar aptal olduğum neredeyse komik.

Aurora'nın şu anda gülüyor olduğunu sanmıyorum.

ETHAN

ARENAYA vardığımda, dilimde asit tadı hissediyorum, midem düğümlenmiş, sanki içinde bir yılan kıvrılıyor gibi.

Kısacası, gıda zehirlenmesi geçirdiğimden endişeleniyorum. Sanmıyorum. Bu sabah birkaç lokmadan fazla bir şey yemedim. Belki de felç ya da kalp krizi geçiriyordumdur. Damarlarımda ölümün işlediği hissine kapılmamın başka mantıklı bir açıklaması yok.

Maça hazırlanmaya konsantre olmak imkansız. Korku ve kıskançlığımın beni kontrol etmesine izin verdiğimden başka bir şey düşünemiyorum. Beş saniye boyunca aklımı kaçırdım, paniklediğimde her zaman yaptığım gibi ağzımdan laflar döküldü ve şimdi bunun bedelini ödeyeceğim.

Kalemimi masaya vurup kafamı yoruyorum.

Aurora, Jax'i hemen affederdi, ama o ve ben öyle davranmayız. Biz sözlü olarak tartışırız.

Ve sonra aklıma geliyor.

O başka bir Jackson istemiyor, seni aptal. Kimse iki kıskanç öfkeli adama katlanamaz. Benim neyim var böyle? *Onların* ilişkisine odaklanmayı bırakıp hepimizin dinamiklerini düşünmem gerekiyor.

Telefonuma uzanıyorum, ona olan tutkum gururumdan ve geçirdiğim bu bariz felçten daha güçlü ve Jax'e kızımızı getirmesi için mesaj atıyorum.

O, alaycı bir yorum yapmadan selamlama emojiyle cevap verir ve beni daha da dehşete düşürür.

Bu binada iki ofisim var. Bugün soyunma odalarında çalışıyorum ve antrenörler arasındaki sohbet durduğunda Jackson'ın varlığını hissediyorum.

"Hey, dostum!" Grant'in seslendiğini duyarım. "Burada ne yapıyorsun?"

Grant her gün ilk gelen oyuncudur. Bugün burada tek başına. Yemin ederim, Jax olmadan kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi.

Dikkatsizce incelediğim finansal belgelerden başımı kaldırdığımda, Aurora'nın ortaya çıkmasıyla kalbim bir an durdu. Üzerinde, bronzlaşmış çıplak bacaklarını ortaya çıkaran büyük *beden bir* kazak ve en sevdiği Converse ayakkabılar vardı.

"Koç'un keyfi yok," diyor kaptanım, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Kız arkadaşıyla kavga etmiş ve beni kanat adamı olarak kullanıyor."

Aurora onun karnına bir tokat atıyor ve o gülüyor.

"Hemen dönerim." Aurora'nın alnına bir öpücük kondurur. "Onu görmek istersen nerede olduğunu biliyorsun."

O, beni kastediyor.

Jackson, Grant'e kapıyı işaret eder ve Grant çenesini kaldırarak anladığını gösterir.

Kızımız tereddüt eder, bakışları erkek arkadaşını takip eder ve bir an için onunla birlikte gideceğini düşünürüm.

"Aurora, en sevdiğim takım karısı." Grant kolunu omuzlarına dolayarak onu kendine çekip kucaklar ve dikkatini dağıtır.

"Ben eş değilim." Kız şakacı bir şekilde Grant'in göğsüne vurur.

"Anlam bilimi," diye alay ediyor. "Bir sonraki süperstarımıza dokunabilir miyim?" Karnının üzerinde duruyor ve sinirlerim bozuluyor.

"Hayır, dokunamazsın," diye bağıryorum. "Yedek kulübesine gitmek istemiyorsan tabii."

Elini geri çekiyor. "Ciddi mi?" diye fısıldıyormuş gibi yapıyor. "Senin takıma ait olduğunu bilmiyor mu?"

O, Jackson ve bana ait. Hepsi bu. Nokta. "Aurora," diye homurdanıyorum, sabrımı kaybederek. "Buraya gel."

Grant onu takip edip kanepeme oturur. Bir an durur, sonra onun yanına oturur.

"Hayır." Elimi uzatıp bileğini tutarım. "Buraya gel. Grant, ofisimden çık."

Beni görmezden gelir ve kıkırdar. "Jackson'dan daha kötüsün galiba."

Ona aldırış etmeden onu bacaklarımın arasına yönlendiririm. Parmaklarımızı birbirine dolayarak kollarını tutarım ve çarpıcı figürünü incelerim. "Ne giyiyorsun?"

"Kazak elbise. Son birkaç gündür sadece takım hoodies giydiğim için bugün değişiklik yapıyorum. Beğenmedin mi?"

"Çok beğendim. Biraz..." Kafamı eğip, zar zor örtülü olan poposuna bakıyorum. "Kısa."

"Oğlun karnımı büyüttüğü için öyle."

Bunun *elbisesinin* uzunluğuyla ne ilgisi var bilmiyorum, ama benim olan şeylerden bahsetmesini seviyorum. "Güzel."

"Bu çok tuhaf," diye mırıldanıyor Grant, sesinde eğlence var.

Ona en sert bakışımı yöneltiyorum. "Takas edilmek istemiyorsan, dışarı çık ve kapımı kapat."

O, sırtarak çıkar ve Aurora masama oturur. Eğilip yuvarlak karnını öperim.

"Az önce olanlar için özür dilerim."

Elimi uyluklarına doğru kaydırmak isterim, ama o beni durdurur ve parmaklarımızı birbirine geçirir.

Gözleri ellerimizde kalır, omuzları çökmüştür. "Sorun değil. Bu senin için çok fazla. Anlıyorum. İşin var ve ben berbat durumdayım," diye endişeyle mırıldanır. "Söylediklerini çok düşündüm."

Bebeğin tekrar hareket ettiğini hissetmek umuduyla karnını okşarım. "Peki ne düşündün?"

"Sen ve ben... Bunu şu anda yapmak zorunda değiliz."

Tipik Aurora. Benim iyiliğim için benden vazgeçecek. Jackson'ı seçtiği için değil. Benim özgürlüğümü seçiyor, benim için.

"Bununla bizi mi kastediyorsun?" O başını sallıyor.

"Kıskançlık yapıyordum, bebeğim. Jax'i her zaman koruduğun için kızgındım ve kıskançtım. Neye bulaştığımı biliyordum, onu sevdiğini biliyordum, ama kendini tehlikeye atmaya gönüllü olman beni çok sinirlendirdi. Sahiplenici davranıyordum, hepsi bu."

"Her şey bittiğinde *bizi* konuşacağımızı söylemiştin." Hala bana bakmayı reddederek, sözlerimi neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlıyor. "İlişkimizi mi kastettin? Ebeveyn olarak mı? Yoksa velayeti mi..."

Çenesini kaldırıp gözlerimi onun gözlerine bakmaya zorladım. "Dur. Fazla düşünüyorsun. Hatalıydım ve sen bunu biliyordun. Tanıştığımız günden beri her zaman olduğu gibi saçmalıklarımı yüzüme vurdun ve bu yüzden seni seviyorum."

Bana bakmaya devam ediyor, ta ki ben fark edene kadar...

"Oh, lanet olsun. Bunu henüz yüksek sesle söylemedim, değil mi?"

Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşür ve başını sallar.

"Siktir." Parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. "Sana tam olarak böyle söylemek istememiştim... ve değil..." Tanrım, her şeyi mahvettim ve şimdi mantıksız bir şekilde paniğe kapılan benim. "...bu arada..." Derin bir nefes alıyorum.

"Ayrılırken mi?" diye benim için yanlış bir şekilde cümleleri tamamlar. Alaycı bir şekilde gülerim. "Biz ayrılmıyoruz."

"Ya da ayrıldık, her neyse," diye mırıldanır ve masamdan atlamaya çalışır.

Uyluklarını tutarım. "Açıklayayım. Otur."

Daralmış gözlerinde bir kıvılcım parlar. "Ben köpek değilim, Blackwood. Senin emrinde değilim ve daha önce de söylediğim gibi, sana uygun *bir evlilik adayı* ortaya çıkana kadar evcilik oynamayacağım. Şimdi, soruma cevap ver."

Ayaklarının arasına geçip, at kuyruğunu yumruğumla kavrarım. "Bugün senin ukala laflarından bıktım."

"O zaman soruma cevap ver. Ne demek istedin? Bir ilişki mi demek istedin..."

Saçını çekerek, ben üzerine eğilirken dirseklerinin üzerine düşmesini sağladım. Neyse ki masamda sadece kağıtlar var ve bu kağıtların am kokması umurumda değil. Umutsuzluktan çok daha iyidir.

"Demek istediğim, Los Angeles'a döndüğünde ve her şey yoluna girdiğinde, burada kimin kontrolü elinde tuttuğunu sana öğreteceğim. Seninle tartışmak yerine seni dizimin üzerine yatırmalıydım. Bana zaman kazandırır."

Aurora

ETHAN saçımı bırakıp uyluklarımı kavrar ve bunun nereye varacağı bellidir.

Bacaklarımı daha da açar ve beni kendine doğru çeker. Bu hareket elbisenin eteğini yukarı kaydırır ve siyah dantelli tangamı onun bakışlarına maruz bırakır.

Başparmağını kasığımın üzerine koyar. "Zaten ıslanmışsın, bebeğim."

Hiç vakit kaybetmeden, kumaşı sertçe yana doğru çeker. Yüzündeki ifade sertleşir ve gözleri kararır. "Bu benim için mi, yoksa yine onunla yattın mı?"

Tartışmıyorum ya da tereddüt etmiyorum, ama ona küstahça cevap veriyorum. Beni küçük düşürme. "Birinin beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu."

"Öyle mi?" Aceleyle kemerini ve pantolonunu çözüyor.

Kemerinin çıkardığı sesle, sanki Pavlov'un köpekleri gibi, arzumu daha da artar. Üzerime düşer, ağırlığını ön koluna verir ve girişime hizalar. "Bacaklarını bana dolan."

Bunu yapıyorum, çünkü bu Ethan ve onun ofisinde olsak da, buradan düzgün yürüyerek çıkamayabilirim.

Sonra boğuk bir sesle, "Sana bu tavrını siktirip atacağım," der, bu onun kalçalarını itip beni sonuna kadar doldurmadan önceki tek uyarısıdır.

Dudaklarımdan tiz bir inilti kaçır ve o hızla avucuyla ağzımı kapatır.

"Ona yağ için teşekkür et," diye kulağıma fısıldadı ve bana sertçe girdi.

Elinin altında inleyip kalçalarımı sallayarak onun hareketlerine karşılık veriyorum.

Söz verdiği gibi, beni sert ve derinden sikiyor, küfürlü sözleri beni unutulmaya sürüklüyor. "Kime aitsin, Aurora?" Elini ağzımdan çekip boğazımı sıkıyor.

"Sana," diye nefes nefese cevap veriyorum.

Acımasız hızıyla devam ediyor. "Kimin bebeğini bekliyorsun?" "Senin," diye otomatik olarak cevap veriyorum.

"Bu kimin amcığı?" "Senin."

"Burada kim sorumlu?" "Sen."

Bana sertçe vuruyor, masası yere sürtünüyor. "Tekrarla."

"Sen." Kalbim, tahrik ve yakalanma korkusu arasında çılgınca atıyor. "Yetkili sensin."

Boğazımı sıkıyan eli sıkılaştır. "Sen benimsin. Her zaman benim olacaksın.

Asla bana gelip ilişkimizi bitirmek isteme, anladın mı?"

"Evet," diye inliyorum, onun gürleyen tehditlerinin her biri beni uçurumun kenarına yaklaştırıyor. "Bir dahaki sefere onu sikerken, aynı anda benim de senin kışını siktiğimi düşün."

aynı anda siktiğimi düşün."

Çok yaklaştım, ağzından çıkan her küfür başımı döndürüyor.

"Hoşuna gitti mi, bebeğim? İkimizin de seni doldurması hoşuna gitti mi?"

Bacaklarım titriyor ve boynum geriliyor. "Cevap ver," diye homurdanıyor, alçak ve tehditkar bir sesle.

Onu sıkıca sarıyorum. "Evet," diye bağıyorum. "Lütfen, E... Geliyorum."

"Aferin benim güzel kızıma," diye sert bir itmeyle vurgular. "Seni seni her deliğinden sıırıslıkla edeceğiz."

Aman Tanrım, daha fazla dayanamıyorum. Gömleğini yumruklarım ve tüm düşüncelerimi kaybederim, yaptığımızı herkese açıkça belli edecek bir dizi çığlık atmamak için dudağımı ısırırım.

"Siktir, bebeğim, sikimi boğ... Ne kadar mükemmel bir amcık."

Hareketleri düzensizleşir. Son bir kez kalçalarını vurarak köprücük kemiğimi ısırır ve içimde nabız gibi atar.

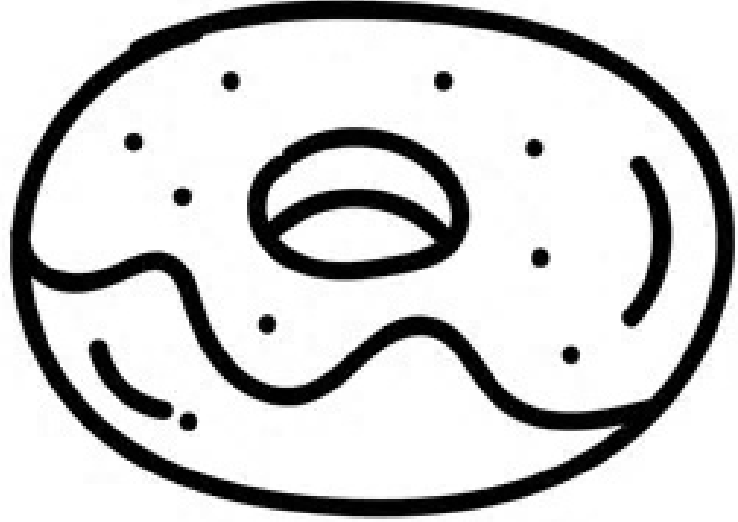
Birinin kapıyı yumruklaması sesi, nefes nefese kalmış nefeslerimizden sızıyor.

"Bu senin erkek arkadaşın." Şakacı bir şekilde kıcımı tokatladı, içimden çıktı ve tangamı düzeltti.

Ben titrek bacaklarımla ayağa kalkıp elbiseyi düzeltirken, o kendini toparlayıp pantolonunu ilikliyor.

"Seni seviyorum." Alnıma şefkatli bir öpücük kondurur. "Jax ile olan ilişkiye saygı duyuyorum. Onunla ya da onun için istediğin her şeyi yapabilirsin, tabii bu seni tehlikeye atmazsa. Senin güvenliğin benim için her şeyden önce gelir." Çenemi kaldırıp dudaklarımı öper. "Evlilik saçmalığını bırak. Bir daha evlenmek gibi bir niyetim yok."

Peki, tamam o zaman.

JACKSON

AURORA PİSTTE DURUR. "Bekle. Özel uçakla mı uçacağız?"

Onu büyükannesini görmeden ve Ricky olmadan benimle gelmesi için ikna etmek biraz zaman aldı.

Yarın sabah uçmamız gerekiyordu ama Ethan'ı arenada ziyaret ettikten sonra bu gece ayrıldık. Ben hazırlıkları yaparken o ve Grant onun dikkatini dağıttılar.

Onunla baş başa vakit geçirmem lazım. Ricky'nin bizi yakalayacağını biliyorum. HSI'nın telefonlarımızı takip etmemesi aptalca olurdu. New York'ta bizimle buluşacak, muhalif tavrımı suçlayacak ve beni Los Angeles'ta terk ettiğimi hiç düşünmeyecek. Düşünürse de, ne yapalım.

"Evet, bebeğim. Tek alternatif, bir U-Haul kiralayıp tüm kıyafetlerinle birlikte ülkeyi baştan başa geçmek." Tamamen doğru değil. Dönmek için başka bir uçak bileti alabilirim, ama yine de onu yalnız istiyorum.

Elini elimde tutarak onu merdivenlerden yukarı, kabine doğru yönlendiriyorum. Gözleri parlıyor, hayranlıkla bana bakıyor. Bunu yapmasını çok seviyorum. En sevdiğim şey bu, tıpkı Santa Monica'daki çocuk odasını ilk gördüğü zamanki gibi. Her şeye değer, her kuruşuna.

Gece çantalarımızı bırakıyorum. Aurora pencere kenarını isteyecektir, ben de koridor tarafındaki koltuğu alıyorum. Rezervasyon acentesine, uçuş görevlisinin etrafta dolaşmasına gerek olmadığını, sadece buzdolabını doldurmasını söyledim. Önümüzdeki sekiz ila on saat boyunca sadece ikimiz olalım istiyorum.

Uçak havalandıktan sonra, parmaklarımızı birbirine doladım ve onun parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm. "Hey, bana bir söz verir misin?"

Koltuğunda dönüp bana kaşlarını çatarak bakar, her zamanki gibi benim tuhaf davranışlarımdan şüphelenir. "Ne?"

"Ricky ne derse desin, neyle tehdit ederse etsin, onunla işbirliği yapmayacağına söz ver. O senin arkadaşın değil. Tek sadakati var, o da işine."

Kaşları daha da çatılır. "Ama Kyle'ı tutuklamasını istemiyor muyuz?"

"Evet, ama Ricky *bu dava için* ne gerekiyorsa yapacak. Sana yalan söyleyerek, sana yakın olmak için erkek arkadaşı varmış gibi davranarak bunu kanıtladı. Senin güvenliğin umurunda değil. Ne olursa olsun, işbirliği yapmayacağına söz ver bana."

Bakışları birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza düşer. "Sadece, planladığın her şeyin -çünkü planladığını biliyorum- sana zarar vermeyeceğini ve bizi ayırmayacağını bana söz verirsen. Birlikte olacağımıza yemin et."

Her zaman onu korumayı öncelikli tutacağım için, tutabileceğimden emin olmadığım bir söz vermek istemediğimden, konuyu saptırıyorum. "Birlikte olmak ne zaman bu kadar önemli hale geldi?"

Gözlerini kısar ve ben ciddi bir ifade takınmaya çalışırım, ama yüzüme bir gülümseme kaçır.

"Gerçekten mi?" Başını yana eğdi. "Şu anda egonu okşatmaya mı ihtiyacın var?" Sırtışım tam bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, oldukça iyi hissettiriyor." "Peki. New York'ta," dedi biraz sinirli bir sesle.

"Birlikte olmak mı istiyorsun?"

"Jackson," diye uyarıyor.

Şansımı daha da zorlayarak sorarım, "Birlikte birlikte mi? Sonsuza kadar birlikte mi?"

"Seninle konuşmuyorum." Elimini bırakıp pencereye doğru döndü. "Ne yaptığını biliyorum, O'Reilly. Sözümü yerine getirmekten kaçınıyorsun."

Kahretsin, çok iyi. Beni yakaladı, üstelik bana hiçbir söz de vermedi.

"Sadece şartlarını netleştiriyordum."

Cevap vermedi ve pilot kabinde dolaşabileceğimizi duyurdu.

"Gel, bana sarıl, konuşalım."

Emniyet kemerini çıkarır ve kucağıma tırmanırken ışıklar söner
sönüyor.

Koltuğumu yatırıp onu göğsüme bastırdım. Hayatımın anlamı. Dayanağım.

"Ben

Kendimi tehlikeye atmamak ve bizi ayırmamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum.

Parmakları saçlarımla oynuyor. "O zaman, sen tehlikede olmadıkça ya da ayrılmadıkça Ricky ile işbirliği yapmayacağıma söz veriyorum."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, Aurora. O bunu sana karşı kullanır."

Esniyor ve sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor. "Neden endişeleniyorsun? Spesifik olarak."

"Kyle sana ve bebeğe odaklanmış durumda. Ricky, Kyle'ın sana zarar vermesine izin verdi, Kyle'ın tuttuğu fotoğrafçıların sana yaklaşmasına izin verdi ve Ricky seninle New York'a gitti. Neden? Seni güvende tutamayacağını kanıtladıktan sonra seni yem olarak mı kullanmak istiyor? Olmaz."

Uzun bir bekleyişin ardından, neredeyse uykuya daldığından emin olduğum bir anda, o da kabul eder. "Seninle veya Ethan'la konuşmadan işbirliği yapmayacağım."

"O ne olursa olsun, bunu yapmana asla izin vermez."

"Biliyorum." Tekrar esniyor, sesi uzaklaşıyor. "Ama o bunu düzeltecek."

Deneyebilir, ama bu Ethan Blackwood'un bile düzeltemeyeceği bir şey olabilir.

Şakağına öpücük konduruyorum. "Uyu, bebeğim."

Düzgün nefes alıyor ve ben onun kusursuz güzelliğine bakıyorum. Kalp
şeklinde yüz,

Cupid'in yayı gibi dudaklar, çiller, yanaklarını okşayan kalın kirpikler... Hepsi mükemmel.

"Bugün kalbimi kırdın," diye fısıldıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirerek. "Seni hayattan daha çok seviyorum. Sen benim karanlığımın ışığıydın, kafamdaki şeytanlarla savaşmamı sağlayan tek şeydin." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Hayatımın geri kalanını, uykusuz geceleri ve kendini yetersiz hissettiğin günleri telafi etmek için harcayacağım. Sana söz veriyorum."

Çantama uzanıp kadife kutuyu arıyorum. Tek elimle yüzüğü çıkarıp parmağına takıyorum. Dudaklarım gülümsüyor, uyandığında vereceği tepkiyi hayal ediyorum, tabii yüzüğü fırlatmazsa.

Aurora'yı uyandırmamak için HAREKETSİZ KALMAYA ÇALIŞIYORUM, ama çok ağrıyan kaburgalarım yüzünden onu kucağımda düzeltmekten başka çarem yok. Ayrıca, kullanabileceğim tek elim var, bu da telefonumla oynamayı zorlaştırıyor. Neredeyse iki saat dayanabildiğime şaşıyorum.

"Üzgünüm, canını yakıyorum." Alt dudağı somurtarak dışarı çıkıyor, gözleri uykudan yarı kapalı.

Çok sevimli. "Senin suçun değil."

Kucağımdan iner. "Zaten tuvalete gitmem lazım."

Onu sabitlemek için kalçalarından tutuyorum. "Düşmemek için koltuklara tutun."

Beş dakika geçmeden geri döner. Kaşları kalkık ve yüzü kızarmış, elini önüme uzatır. "Bu da ne lan?"

Yüzüğü yüzlerce kez incelemiş olsam da, yakından inceliyormuş gibi yapıyorum. "Nişan yüzüğü gibi görünüyor."

Kolu yanına düşer. "Jackson!" "Tamam, bu bir takip cihazı."

Ellerini beline koyarak bana öfkeyle baktı. "Ciddiyim."

Peki, bana inanma.

Gözlerimiz birbirine kilitli kalır. "Meşru bir teklif istiyorum, O'Reilly."

Dudaklarımın köşesi seğiriyor. "Sana bir teklifte bulundum. Sen uyuyakaldığın için benim suçum değil."

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Ne dedin?"

Elim karnına doğru uzanıyor. "Hatırlamıyorum. Şey gibi bir şeydi... Ben sana mahkumum. Sen de bana mahkumusun. Evlensek de olur."

"Çok romantik," der, yüzünde hiçbir ifade yok. "Öyle düşündüm."

"Bunu dava yüzünden mi yapıyorsun?"

Gözlerimin arasında bir kaş çatma oluşur. "Hayır. O yüzüğü Laguna Beach'teki penthouse'a taşındığımda satın aldım."

"Kendinden o kadar emindin, ha?" "Ya sen ya da hiçbir şey, bebeğim."

Kafasını sallayarak, yüzük hala parmağında, yanıma oturur. "Sen delisin," diye mırıldanır.

"Senin için, evet. Bunu defalarca kanıtladık."

Uzun dakikalar boyunca sessiz kalır, pencereden dışarı bakarken ben sabırsızlıkla ona bakarım.

Bu kadar mı? Tam anlamıyla koltuğumun kenarında oturuyorum.

Sonunda, başını çevirip bana baktı. "Seninle bir anlaşma yapacağım."

Kalbim durur. Anlaşma, evet demek demektir, çünkü her şeye razı olurum. Göğsüm şişer ve nefes alamam. Evet cevabını beklemiyordum. Onu ikna etmek için sekiz ila on saat tartışacağımızı ve sonunda isteksiz bir belki cevabı alacağımı düşünüyordum.

Yüzümden kan çekilir ve zihnim boşalır. "Ne?" Bu kelime, ciğerlerimden çıkan havadan başka bir şey değildir.

"Birkaç sorum var." Geriye yaslanır, kolları, tanık kürsüsünde beni çapraz sorguya çekecek bir avukat gibi kavuşturulur. "Ya sıkılırsan?"

"Son zamanlarda yaptığımız tüm sevişmeleri unuttun mu? Ya da genel olarak seks hayatımızı?"

"Anladım. Ya beni paylaşmaktan bıcarsan?"

Dudaklarım sinsî bir gülümsemeye kıvrılır. "Seni paylaşmayı çok seviyorum. Bunu düşünmek bile beni tahrik ediyor."

Koluma bir tokat attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ya bir sabah uyanırsan ve normal bir ilişki istersen?"

Omuzlarımı silkiyorum, avuçlarımı yukarı çeviriyorum. "Nerede uyanacağım? Elektroşok tedavisinden sonra psikiyatri koğuşunda mı? Bizim için normal olan hiçbir şey yok. Seni seviyorum. Sen beni seviyorsun. Ethan seni seviyor. Sen Ethan'ı seviyorsun. Bir bebeğimiz olacak. Sonra bir tane daha olacak. İkisi de erkek olacak ve süperstarlar olarak birlikte yetiştirilecekler, Ethan ve ben emekli olup onlara koçluk yapmak zorunda kalacağız."

Yüzündeki memnun gülümsemeyi kaçırmadım. Bu fikri gizlice çok seviyor. Sadece savunmasız olmaktan nefret ediyor.

"Vay canına. Her şeyi planlamışsın. Ya bebek sahibi olmaktan hoşlanmazsan?"

Görünüşe göre, yirmi soru oyunu oynuyoruz ve ben koltuğa yaslanarak ona bakıyorum. "Henüz sahip olmadığımız bir bebeği kucağıma almak için şimdiden istifa etmek istiyorum. Onu her geçen gün daha çok seviyorum. Siz ikiniz başıma gelen en güzel şeysiniz."

"Ya ben başka çocuk istemiyorsam?"

Gözlerimi devirdim. "Küfretme. Çocuklarımızdan bir hokey takımı kuracağız.

Sıradaki soru." "Peki. Şimdi beni sınayacaksın."

"Bu da anlaşmanın bir parçası

mı?" "Evet."

Abartılı bir iç çekiş taklidi yaptım. "Ya hokey oynamak istemiyorsam?"

Cevabı hemen geliyor. "O zaman bir hobi edinmen gerekecek. Çok fazla enerjin var."

"Tamam. Ya tüm paramı kaybedersem?"

"Eskortluğa geri dönerim." Bunun saçmalık olduğunu bildiği için gülümsüyor, muhtemelen endişelenmediği için. Buna sevindim.

"Bu hiç komik değil." Sonra soruyorum, "Ya tekrar nüksederse?"

Yüzündeki tüm mizah kaybolur. "Nüksetmeyeceksin." Karamel rengi gözleri ruhumun derinliklerine bakar. "Eğer nüksetmek istersen, paranı alıp, senin havasını sevmediğin New York'a taşınacağım, Stars takımının sezonluk biletlerini alacağım ve dekolte bluzlar giyip oral seks yaparak bir sonraki kocamı baştan çıkaracağım."

Sesi sert, ama son nüksetmemi tekrarlarsam beni aynı derecede acı verici bir şeyle cezalandıracağını çok iyi biliyorum.

Yavaşça gözlerimi kırıyorum. "Vay canına. Bu garip bir şekilde spesifik. Aklında belirli bir oyuncu var mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bilmek istemez misin?"

"Evet, isterim. O formayı, *tesadüfen sahip olduğun formayı*, giderek daha şüpheli hale getiriyorsun."

Başını eğip alaycı bir gülümsemeyle bana bakar. "Aslında, bana hediye edildi."

Göğsümde bir öfke dalgası yükselir. "Kim tarafından?"

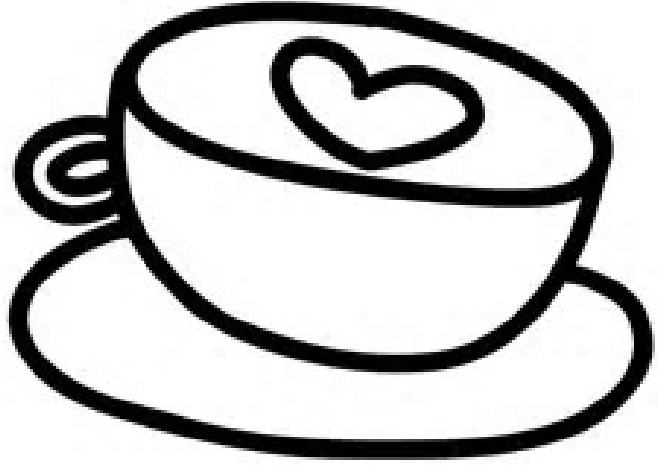
Beni görmezden gelir, gözlerini genişletir ve "Oh!" diye haykırır. "Ya da belki de koçlarının peşine düşerim. O zaman *tüm* oyunculara erişimim olur."

Artık onun saçmaladığını biliyorum.

"Yeter. Ethan'ı arayacağım. Senin bu akıllı ağzını nasıl cezalandırır?"

"Sana söylemeyeceğim." Dudaklarını ısırarak kapatır.

Ve işte böylece, ben bir hata yaparsam onun tüm New York hokey takımını becereceği tehdidiyle nişanlanmış olduk. Tabii ki bu bir şaka, çünkü önce cinayet işlerim.

AURORA

Jackson'ın boşluğa bakarken, parlak yeşil gözlerinin karanlık ve boş olduğunu fark ettim. Ayrıca bu uçuşta bir torba Jolly Ranchers şekerini bitirmişti. Ne düşündüğünü sormak istiyorum, çünkü kafasında bir plan olduğunu biliyorum, ama bu anı mahvetmek istemiyorum.

Bu bizim anımız. Kamuoyuna açık hayatlarımıza rağmen, tamamen bize ait bir şeyi hak ediyoruz. Herkes özel bir şeyi hak eder ve ben bunu Jax'e verebilirim, genç ve aptal olsak bile.

Kim bilir? Belki de her şey yüzüme patlayacak.

Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. Bu, tipik bir nişan yüzüğü değil. Gri ve siyah kıvrımları olan, oldukça büyük, kalp şeklinde bir elmas — dumanlı bir elmas. Üst kısmı parlak, kusursuz. Ortası koyu bir fırtına ile çevrili ve alt kısmı tamamen siyah.

Güzel ve eşsiz, bana onu ve garip bir şekilde Ethan'ı hatırlatıyor. Başımı Jax'in omzuna yaslıyorum. "Yüzük muhteşem. Teşekkür ederim."

Saat geç oldu, yukarıdaki küçük ışıklar birbirimizi görebileceğimiz kadar parlak, karanlıkta sırları fısıldıyor gibi.

Onun bakışları benim benim parıldayan sevgiyle
sevgiyle "Bu senin parmağına dolanan kalbimi senin parmağına
dolanan kalbimi simgeliyor."

Onun tatlı sözlerine gülümsemeden edemiyorum. "Ah, iyi espri, Romeo."

Bana o çarpık gülümsemesini gösteriyor. "Öyle düşündüm."

"Dürüst olmak gerekirse, çok beğendim. Teşekkür ederim." Koltuklarımız arasında bölme olmadığı için minnettar olarak ona daha sıkı sarılıyorum.

"Bunu hak ediyorsun." Eğilip alnıma şefkatli bir öpücük kondurur. "Ayrıca, herkesin dikkatini çekecek kadar büyük olması gerekiyordu."

Kahkahalarla gülmeye başlıyorum, sesim uçakta yankılanıyor. Bu tam Jackson'a özgü bir tepki.

"İşte bu," diyorum, sesimde eğlence var. "Ne?"

"Egon. Bir an için onu kaybettiğini sandım."

"Haha. Komik," dedi, yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan, bu da onu daha da komik hale getirdi.

Ne yazık ki, bu büyüü bozmak zorundayım. "Sanırım bu, herkesin bilmesini istediğin anlamına geliyor?"

"Planım buydu." Şüpheyi sesini alçaltarak kaşlarını çattı. "Neden?"

Otururum, dikkatimi ona veririm ve düşüncelerimin karmaşasını açıklamaya çalışırım. "Herkesin işimize karışmasından nefret ediyorum. Tanıtımdan. Paparazzilerden. Keşke sadece sen ve ben bir şeyler yapabilesek."

Bir dakika düşünür. "Benden çok öndesin. Evet diyeceğini düşünmemiştim, başlamak bir yana... Gerçek olaydan mı bahsediyorsun? Ne istersen yaparım. Bu uçağı döndürüp bu gece Vegas'a gidebiliriz."

Gözlerimi kısarak, onun tekrar alkol bağımlısı olduğu yerde evlenmeyi düşünerek ona öfke dolu bakışlar attım. Onaylamayan fısıltıları duyuyor, yargılayıcı bakışları görüyorum.

Ya medya bu fotoğrafları ele geçirirse?

Hayatta ikinci kez bu alaylara katlanmam.

Geri adım atar. "Siktir. Boş ver. Berbat bir fikir. Bir daha Vegas'a gitmeyeceğim."

Sonraki sözlerim tereddütlü ve mantıksız, ama siktir et. "New York'ta kaçabiliriz. Sen ve ben dışında kimse bilmez."

Yüzü aydınlanır ve gözleri komik bir şekilde büyür. "Ciddi misin?"

"İnsanlar öğrenecek. Hiçbir şeyden utanmıyorum, ama nişanımızla ilgili herkesin fikrini dinlemeden hayatımıza başlamak istiyorum. Bu seni rahatsız eder mi?"

Bana bakıyor, göğsü hafifçe inip kalkıyor. "Hayır, hiç de değil. Ethan'la zaten konuştum."

Geri çekilirim, kaşlarım havaya kalkar. "Ah, ne?"

Dudaklarını düzleştirir. "Oh hayır, gözlerinde o parıltı var, benim hayalarımı koparmak üzereyken gördüğün parıltı." Teslimiyet işareti olarak avuçlarını kaldırır. "Biliyorsun, Ethan tekrar evlenmeyi reddediyor. Evliliği ölüm cezası olarak görüyor."

"Vay canına," diyorum. "O zaman ona istediğini versek iyi olur."

"Hayır." Jax başını sallar. "*Ethan* rebound adamı, ben değilim. Beni rebound yapma."

"Seni teselli etmiyorum." Onun tuhaf davranışlarına gülüyorum. "Hepimiz bu işte birlikteyiz."

Bence Ethan gizlice *diğer* adam olmaktan, ilişkimizin tabu yönünden zevk alıyor. Bu onu vahşi yapıyor.

Jax ile evlenirsem, Ethan yasak pastasından sonsuza kadar yiyebilecek ve Jax çok mutlu olacak. Ve ben... ne istersem yapabileceğim.

Bu bir kazan-kazan durumu... ya da inanılmaz derecede aptalca.

Jackson'ın gülümsemesi şeytani, gözleri yaramazlıkla dolu. "*Kesinlikle* bu işte birlikteyiz. Koç uzun bir balayı için izin alsa iyi olur."

"Senin sık kafan hiç kapanmaz mı?"

Söz konusu organa bakıyor. "Hayır. Seninle değil."

ETHAN

Jax ve Aurora New York'a gittikten sonraki sabah, amcam beni sabahın beşinde uyandırdı.

Adı Rocco, şaka yapmıyorum. Hukuk bürosu teknik olarak bana ait olan gayrimenkulleri yönetiyor. Ekibi ayrıca boşanmamla da ilgilendi ve amcam konuşmayı çok *seviyor*.

"Ne oluyor lan?" diye selamlar.

"Jackson'ın avukatından bir şey aldın galiba?" Sesim uykudan dolayı boğuk ve kalın çıkıyor, boğazımı temizliyorum.

Rocco, Santa Monica'daki mülk konusunda bana yardım ediyor ve ben *de* Jax'in tröstünü araştırmasını istemiş olabilirim.

"Bir şey mi? Bu oldukça hafif bir ifade. Söz konusu mülkle başlayalım. Mülk, tröstün adına kayıtlı. Tröstün yirmi bir yaşında dağıtılmak üzere tahsis edildiği ve lehdarın yirmi beş yaşında olduğu düşünülürse, bu gerçek bir gizem. Fonların neden dağıtılmadığına dair hiçbir açıklama bulamadım."

Oturup boynumdaki sertliği gidermek için boynumu çeviriyorum. Jackson'ın yastık şiltesini özlüyorum. "Nedenini söyleyeyim: çünkü Kyle O'Reilly oğlunun her kuruşunu sömürüyor."

"Başkalari da işin içinde olmalı. On milyonlarca dolar kayıp. Orijinal belgeleri ve sizi yeni müteveli olarak gösteren Müteveli Değişikliği Beyanı'nı aldım. Bunu, işlem kayıtlari için bir dilekçeyle birlikte dosyaya ekliyorum. Bu inanılmaz."

Hukuk terimleri bana pek bir şey ifade etmiyor, ama kaybolan para beni şaşırtmadı. "Buna izin verecekler mi? Vekilin değiştirilmesine?"

"İzin verecekler, yoksa her şeyi ifşa ederim."

"Bu tehlikeli olabilir. Jax'ın yirmi birinci doğum gününde sona erdiyse, tröst hala var mı?"

"Evet. Jackson'ın annesi öldükten sonra Kyle halefi oldu. Vakfı hiç feshetmedi. Fonların kötüye kullanılması nedeniyle ona karşı yasal işlem başlatabiliriz. Uzun bir mücadele olabilir, ama o kadar ileri gideceğini sanmıyorum."

"Mahkemeleri işin içine karıştırmak istemem." Jax'ı babasının suçlarının kamuoyunun merceği altına sokmak istemiyorum, ancak Ricky'nin olaya karıştığını düşünürsek bu kaçınılmaz olabilir. "Vekilleri değiştirmek yerine tröstü sonlandırmasını talep etsek olmaz mı?"

"Bu büyüklükte bir tröstte dağıtım aylar sürer. Tapuları, hesapları ve yatırımlari devretmemiz gerekir. Bizim için daha hızlı ve daha güvenli olur."

"Santa Monica'daki mülkten başlayalım."

"O basit. Nakit olarak satın alınmış. Müteveli olduğunda, kaynağımın dediğine göre mülkün ve yüz milyonlarca doların kontrolü sende olacak."

"Vay canına." Jax'ın parayı sınırsızmış gibi harcamasına şaşmamalı. Onun için öyle.

"Bu daha başlangıç. Kaliforniya'da ve Connecticut. Londra'da bir daire. Aile yadigârlari ve yatırımlar. Büyükbabası Thad Jackson Vaughn hakkında araştırma yaptım. 60'lı yıllarda aktör olarak ün kazandı. Yazar, hayırsever ve politikacıydı. Karısı aktris ve şarkıcıydı. Jacquelin ve Thad adında iki çocukları vardı, ikisi de onun adını almıştı. Bana sorarsan oldukça ürkütücü. Thad Jr. gençken bir trafik kazasında öldü.

Politikacı kelimesi ve kazara ölüm beni şüphelendirdi. Jax'ın büyükbabası Kyle ile bağlantılı olabilir. Bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmaz.

"Kulağa garip gelebilir, ama Jax'e bir şey olursa parasını kim miras alacak?"

“Onun için endişeleniyorsun. Anlıyorum. Parayı halefi, eşi veya bakmakla yükümlü olduğu kişi miras alır. Eğer yoksa, Kyle alır.”

Cevabı zaten biliyorum, ama yine de soruyorum. "Diyelim ki Jax'ın çocuk nafakası talebi vardı. Vakfı dikkate alırlar mıydı?"

"Her iyi avukat bunu dikkate alır, evet."

"Tanrım," diye içimden küfür ediyorum. Bu konuda basit bir çözüm yok. Parayı transfer edersem, Kyle Jax'ın peşine düşebilir. Parayı bırakırsam, Aurora'nın peşine düşebilir. Her iki durumda da, o benim sahip olduklarım için bir tehdit. "Bu tam bir karmaşa."

"Neden? Jackson'la aynı mankenle çıktığınız için mi?" Alaycı bir şekilde soruyorum. "Beni takip etmeyi bırak, Rocco."

O, zengin ve içten bir kahkaha attı. "Bebek nasıl?"

"Mükemmel. Sorunumu anlıyor musun?"

"Elbette anlıyorum. Neye ihtiyacın var?"

"Aurora ve Jax'ın güvenliği için. New York'a gidiyorlar ve Kyle birini bizi takip ettiriyor."

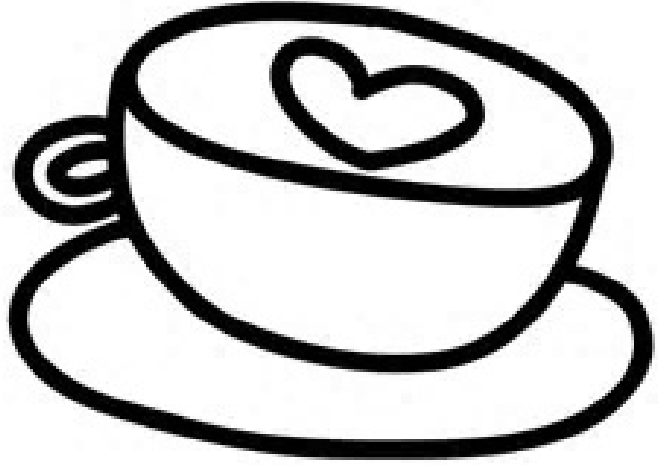
"Ciddi misin? Neden daha önce söylemedin? Nerede kalıyorlar?"

"Tribeca'daki dairesinde... Oh! Umarım bizim radyatörleri bozuk dairelerimizden biri değildir. Sürekli hasta."

"Buna izin vereceğimi mi sanıyorsun? Baban beni öldürür. Bir yer bulurum. Başka bir şey var mı?"

Derin bir nefes alıyorum, kalbim çarpıyor. "Onu görebilir miyim?" Uzun bir sessizlik oluyor ve midem düğümleniyor. Neden umursuyorum ki? "Benimle ilgilenmek istemiyorsa, söyle gitsin."

"Hayır. Hayır. Öyle değil. Sadece şaşkınlığım. Ayarlarım."

AURORA

Bir battaniyeye sarılıp Jackson'ın kucağına tırmanıyorum ve hemen uykuya dalıyorum.

Boğuk bir ses beni uyandırır ve nazik parmaklar boynumun yanını okşar. "Hey, bebeğim. Geldik."

İnlerim. "Kalkmak istemiyorum. Burada çok rahatım."

Göğsü güvenli ve sıcak geliyor, kokusunu içime çekince mutluluk beynime doğru akıyor. Her zamanki dayanılmaz kolonyası ve biraz da benim kokum var. Cennet gibi. Ayrıca vücudum dinlenmek için yalvarıyor, tamamen bitkin. Sekiz saat daha uyuyabilirim.

Burnumu öper. "Arabamız bekliyor. Eve vardığımızda, duş aldıktan sonra, kalbinin istediği kadar benimle birlikte dinlenebilirsin."

Başımı kaldırıyorum. "Kokuyorum mu diyorsun?"

"Hayır." Kıkırdıyor. "Ama bu battaniyenin altında bin derece sıcaklık var ve vücudumun bazı kısımları diğer kısımlarına yapışıyor. İyi kokamam."

"Maçlardan sonra kokunu aldım. Bu onunla kıyaslanamaz bile, ama birlikte duş alabiliriz."

Yaramaz yeşil gözleri gülümsemeyle parlıyor. Kollarını belime dolayarak beni kendine çekiyor. "Sözünü tutmanı bekliyorum."

Dudaklarımız yavaş, tembel bir öpücükle birleşir. Öpüşürken gülümsemeden duramadığın, yeni bir aşk gibi hissettirir.

Parmaklarımla keskin çene hattını okşuyorum. "Üçümüz gitmeliyiz. Bir süre, kim olduğumuzu kimse bilmeyeceği bir yerde kalmalıyız. Günlerimizi yatakta geçirmeliyiz."

Alnını alnıma dayadı. "Yapacağız, söz veriyorum. Gitmek istediğin her yere."

"Sözler. Sözler."

Ağızlarımız tekrar birleşir, bu sefer daha ateşli bir şekilde, sonra o aniden çekilir.

"Tanrım, kadın, durmalısın."

Hala birbirimize gülümserken kapak açılır ve kabine parlak bir ışık girerek büyümümüzü bozar.

Aceleci ayak sesleri yaklaşıyor ve onun heybetli figürü ortaya çıkıp güneş ışığını gölgeleyen gölgesini düşürmeden önce, tanıdık ritmi fark ediyorum.

Ricky ikimize de sert bir bakış atar ve ben Jackson'ın kollarından kurtulurum, neredeyse battaniyeye takılıp düşüyordum.

Gözünün etrafındaki şişlik ve kızarıklık azalmış, altında mor bir çürük ortaya çıkmış. Dudaklarında ve elmacık kemiğinin üzerinde birer kesik var. Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor ve bakışlarımı kaçırıp eğilip ayakkabılarımı giyiyorum. Birkaç gün önce ona sarılırdım. Sarılmamak garip geliyor ama artık bu kişiyi tanımıyorum.

"Los Angeles'tan ayrılacağını bana söyleyebilirdin," diye derin sesiyle bağırır.

Jackson ayağa kalkar ve eşyalarımızı toplar. "Üzgünüm. Penthouse'a uğradık. Orada değildin."

"Çünkü *seni* arıyordum."

Aralarına girip barışı korumak için acele ediyorum. "Ethan'ı arenada gördük ve daha erken bir uçağa bindik. Anlık bir karardı."

Ocean'ın gözleri kısıılır. "Sana mesaj attım ve aradım."

"Uyuyordum. Telefonum çantamda." Saatler önce kontrol ettim ve Ethan'a birkaç kez mesaj attım, ama hepsi bu.

O, sert bir ifadeyle eğildi. "Peki ya onunki?"

Endişeden zihnim boşaldı. "O... o hep yanında tuttu."

Jackson kolunu bana doladı. "Onu korkutmayı bırak. Senin sorunun benimle."

Ricky'nin çenesindeki kaslar seğirir. "Burada ailen var."

Şimdi tamamen kafam karıştı. Kaşlarımı çatıp Jax'e bakıyorum.

O isteksizce iç çeker. "Ethan kontrolcü bir pislik gibi davranıyor. Bana mesaj attı. Amcası bizimle kalması için birini göndermiş. Sonra açıklarım."

Başım dönüyor. Rossi ailesinin efsanelerine takıntılıyım. Google'da bulabildiğim her şeyi okudum. Büyükannem gerçek suç hikayelerini sever; bu haberi duyunca çılgına dönecek.

İki adam pistte bekliyor ve onlar kesinlikle Ethan'ın ailesi. Biri gülümsüyor, tanıdık gamzeleri görünüyor, diğeri ise somurtuyor. DNA'ları çok açık.

O kadar heyecanlanmışım ki, merdivenlerden neredeyse düşüyordum. Ricky, Jax çantalarımızı taşıırken, elini kalçama koyarak beni dengeledi.

İkizler, aynı, belki benim yaşlarımda. Siyah giyinmişler — tişört, kot pantolon, bot ve yıpranmış deri ceketler. Biri beyzbol şapkası takıyor, ama ikisi de 1,80'den uzun, koyu saçlı ve gözlü, kaslı vücutlu.

Gülümsemeden duramıyorum.

Jax selam vermek için çenesini öne çıkarır. "Selam. Sen Rocco'nun gönderdiği güvenlik görevlisi olmalısın. Ben Jackson." Ricky'yi işaret eder. "Kızgın Viking Ricky. Aurora'nın şu anki koruması." Bana sırtarak bakar. "Onun için endişelenme. O önemsiz biri."

Omzuyla omzuma hafifçe çarparak ikizlere uzanırım. "Merhaba. Aurora."

"Kendini tanıtmana gerek yok. Sen ünlüsün," diyor şapkalı ve dostça gülümseyen ikiz. "Ben Desmond. Bana Desi diyebilirsin." Elimi nazıkçe sıkıyor.

"Evet, Rocco senden durmadan bahsediyor," diye ekliyor diğer ikiz. "Ben Dante." "Rocco, Ethan'ın amcası, avukat," diye açıklıyor Jax ve sonra titriyor.

"Dışarısı çok soğuk. Tekrar hastalanmadan gidelim."

"Apartmanda mı kalıyorlar?" diye soruyorum. "Yeterli yerimiz yok."

Ricky ayrılmadıkça, ki bu plan dahilinde değildi. Hiçbir şeyin değişmemesi gerekiyordu... ta ki o, Kyle'a yaklaşmak için beni kullanmayı önerene kadar. Sonra her şey ters gitti.

Dante parmağında bir anahtar demetini çeviriyor. "Hepimiz için bir yer bulduk. Güvenli bir yer."

Şimdi, kafam allak bullak oldu.

Ne olup bittiğini anlayamadan, Ricky elini belime koyar ve beni yolcu tarafına götürür.

SUV'nin etrafından dolaşarak eğilir ve fısıldar, "Jackson'ın telefonu hala arenada. Başka bir telefonu varsa, dün kullandığı telefon değil."

Tamamen şaşkın bir şekilde duruyorum. Soğuk bir rüzgar saçlarımı yüzüme üflüyor ve elimi kaldırıp saçımı kulağımın arkasına koyuyorum.

Ricky'nin gözleri yüzüğe takılır. Dudakları kıvrılır ve başını sallar. "Ona, birinci derece ağır suç davalarında eşin ayrıcalığının geçerli olmadığını söyle."

RICKY

Bu çok sert bir sözdü ve davayla hiçbir ilgisi yoktu, Aurora da bunu biliyordu.

"Siktir git," diye mırıldandı ve arka koltuğa oturdu.

Yanlış kişiye saldırıyorum. O benim sorunum değil. Benim sorunum onun erkek arkadaşı, pardon, *nişanlısı*.

Benim sorunum, arka koltukta bacağıma değen bacağı ve bunun farkında olduğum için titreyen tenim.

Benim sorunum, şimdi Ethan'ın ailesiyle uğraşmak zorunda olmam. Benim sorunum, ensemde nefesini hissetmek.

Jax soruşturmadan haberdar olduğu için, ekibim harekete geçmek istiyor, babasına koşmadan önce bir plan hazırlamak istiyor, ki bu çoktan olmuş olabilir.

Uçuşum sırasında düşünmek için bolca vaktim oldu, tam olarak altı saat. İçgüdülerim, Jackson'ı çok zorladığımı, Aurora'nın yem olarak kullanılmasını önlemek için Kyle ile pazarlık yapmaya ittiğimi söylüyor.

Jax, Aurora'yı babasının ahlaksız dünyasından uzak tutmak için ilişkilerini feda etti. Neden birdenbire fikrini değiştirip onu tehlikeye atsın ki? Onu korumak için iki ajanımız olmasına rağmen, bize güvenmiyor.

Kyle, Aurora ve Ethan'ı rahat bırakmazsa konuşmakla veya kanıtları teslim etmekle tehdit ederek soruşturmayı da kullanmış olabilir.

Bu pervasızca bir hareket, ama her şeyden önce, bu üçlü birbirlerini koruyacak.

Birbirleri için her şeyi yaparlar. Bunu defalarca kanıtladılar. Jackson'ın yaptığı hatalar bile Ethan ve Aurora'yı korumak için yapılan girişimlerdi.

Takımına onların ayrılmaz olduklarını söylemeye çalıştım. Ne kadar zorlarsak, bağları o kadar sıkılaşacak.

Ve ben dışarıdayım. Umursamamam gerek, ama lanet olası bir nedenden dolayı umursuyorum.

önemsiyorum.

Eğer yapabilseydim, Jax'i babasına koşmasının yasal sonuçlarından korumak için ekibime karşı çıkardım.

Ethan'ın ailesi Aurora için tehlike oluşturmadıkça, bu konuda ağzımı kapalı tutacağım. Onlar için dürüstlüğümden ödün vermekten çekinmem.

Yine de kararsızım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Jackson beni partiye sokamaz ve kanıtları benimle paylaşacağını da sanmıyorum. Aurora'yı kullanma önerimle onları korkuttum.

Onu koruyabilirim. Onu *her zaman* koruyacağım, bu da Jax'i de

Kyle hiçbir yere gitmiyor. Sonunda, başka bir çatışma yaşayacağız, büyük olasılıkla

Jackson'ın geri döndüğü ilk maç sırasında.

Tek yapabileceğim, dikkat çekmemek, görünmez olmak ve Aurora ile ilişkimi düzeltmek. şu anda ben düşmanım. Gerekmedikçe benimle konuşmayacak ve o *eş ayrıcalığı* yorumuyla kendime hiç iyilik yapmadım.

Bana karşı sevgi dolu olduğu, bana ihtiyaç duyduğu, onu güldüren kişinin ben olduğum günleri özlüyorum.

Tanrım, aşırı dramatik davranıyorum.

Duygularımı kontrol edemediğim için bu noktaya gelmedim, ama Aurora ile tanıştığımda anahtar kısa devre yaptı ve "siktir et bunu" ile "siktir et şunu" arasında gidip gelmeye başladı.

Ve şimdi, Rossi kardeşlerin ikisiyle birlikte arabadayım.

Biz arka koltuğa sıkışmışken, Dante sürüyor ve Desmond arka koltuğa dönük, Aurora'ya yeni evimiz hakkında her şeyi anlatıyor.

Kardeşlerden biri, Dante, sessizken, diğeri konuşmayı seviyor. Sadece konuşmakla kalmıyor, elleriyle hareketli hareketler yapıyor ve Aurora kıkırdıyor. Ethan'ın ailesine hayran kalmış.

"Moda Bölgesi'nde sadece bir tane uygun mülk vardı. Ama oldukça havalı. Eskiden eski bir fabrika loftuydu. En üst katta, devasa bir çatı terası var." Vurgulamak için kollarını uzatıyor. "Ve bir galeri stüdyosu var... Sanırım adı bu."

Kardeşine bakar ve Dante onaylayarak başını sallar.

Aurora başını eğdi, kaşlarını çatı, sesi merakla doluydu. "Galeri stüdyosu mu?"

"Evet, doğal ışık alan pencereleri ve çalışma alanı olan bir oda. Açıklaması zor, ama senin için mükemmel olur. İstersen o devasa aynalardan da alabiliriz." Yine ellerini kullanarak konuşuyor.

Gözlerim Jackson'a kayıyor ve şüphe dolu bir bakışlaşıyoruz. Ethan'ın ailesinin Moda Bölgesi'nde *tesadüfen* mükemmel bir stüdyo alanı olması imkansız.

"Eskiden ofis olarak kullanılan dört yatak odası var," diye devam ediyor Desmond. "Oturma odası o kadar büyük ki, içinde hokey oynayabilirsin, ama düzeni garip. Mutfak çok küçük ve henüz tadilattan geçmedi."

Muhtemelen evi yeni aldıkları içindir. Aurora isterse tadilattan geçireceklerine eminim.

"Eminim sorun olmaz." Ona sıcak bir gülümseme atar. "Sadece Jax yemek yapar ve kısa sürede sizi rahatsız etmeyeceğiz."

Ethan ve ailesinin bu konuda bir şey söylemeyecekleri sürece, yakın zamanda ayrılmayacağımızı hissediyorum.

ETHAN

"BURAYI ÇOK SEVİYORUM. Muhteşem bir yer. Daha mükemmel bir stüdyo hayal edemezdim. Paulo'nunkinden daha iyi. En azından öyle olabilir. Daha çok boş bir tuval gibi..."

Sadece bir havluyla, yatakta oturuyorum, nemli cildim yatak odamın serin havasında yanıyor ve Aurora'nın loft hakkında konuşmasını dinliyorum. Son birkaç gündür taşıdığım yük daha hafif geliyor, içimdeki sinirli yılanın zehri azalmış gibi.

Bu hafta, Doğu Kıyısı'na doğru yola çıkıyoruz. Ohio'da bir mağımız var, bir tane de Montreal'de, sonra da New York'ta iki tane.

Tek düşündüğüm şey New York'a varmak.

"Lütfen bunu çok yüksek sesle söyleme. Jax'ın daha fazla mülk satın almasına gerek yok."

O loft en azından kağıt üzerinde benim olabilir, ama bundan bahsetmiyorum. Ailem her halükarda onu şımartacaktır. Hayatım boyunca bu fırsatı beklediler.

"O yapmaz. New York'tan nefret eder. Ama yeğenlerin çok tatlı."

Son kelimeyi uzatarak söylüyor ve bunu yaparken dudaklarını büzüştürdüğünü hayal edebiliyorum. Heyecanı beni güldürüyor ve ben de sırt üstü uzanıp, aşk acısı çeken bir ergen gibi tavana bakıyorum.

"Yarın kıyafetlerimi taşıyacaklarını söylediler," diye devam ediyor. "Ve bir depoları var. Büyük aynalar arayacaklar. Onlar da *çok* tatlılar. Senin gamzelerine sahipler."

"Dur. Kim?" Kimden bahsettiğini hiç bilmiyorum, ama umarım aileden birileri olsun. "Benim kardeşim yok, kızım."

Babam hapse girmeden önce karısından çocuğu yoktu, bunu Google'dan öğrendim. Karısı ondan boşandı ve hapse girdikten kısa bir süre sonra yeniden evlendi.

Neyse ki annemin başka çocuğu yoktu. Bir tane bile ona çok gelmişti.

"İkizler. Desi ve Dante. Benden biraz büyükler."

"Yani, senin yaşlıları oldukları için otomatik olarak benim yeğenlerim olduklarını mı varsayıyorsun?" diye alaycı bir öfkeyle soruyorum.

"Jackson onların senin ailen olduğunu söyledi," diyor, masum bir şekilde, sesinde bir gülümsemeyle.

"Şaka yapıyorum. Kuzenlerim de olabilirler. Ailenin o tarafıyla lokantanın dışında hiç iletişiminim olmadı. Gözlerim beni ele verirdi, anlarsın ya?"

Annemin ailesi East Harlem'de yaşıyordu. Onlarla da yakın değildim, zamanımı okulda veya parkta geçirmeyi tercih ediyordum. Harlem hokey programında kaymayı öğrendim. Dairemiz, hokey, beyzbol veya basketbol oynayabileceğim Upper West Side'daki Central Park ile Morningside Park arasında bulunuyordu.

Spor beni beladan uzak tutuyordu ve sporun beni şehirden kurtaracak bilet olacağını düşünüyordum.

"Bu çok üzücü. Umarım bebeğimiz senin gözlerine sahip olur."

Beni şimdiki zamana geri getiriyor, sözleri göğsüme bir balta gibi saplanıyor, kalbimi çalmak için onu ikiye ayırıyor.

Göğsüm o kadar çok sevgiyle doluyor ki, acıyor. Ya da kalp krizi geçiriyorum.

"Tanrım, seni özledim. Nasılsın? Yemek yiyor musun? Bugün oğluma ne yedirdin?"

"*Kuzenlerin* pizza sipariş etti."

"Ve gerçekten yedin mi?" Bundan çok şüpheliyim. Sağlıklı beslenmeye olan bağlılığı, Jax'e olan bağlılığıyla yarışabilir ve ben ona yedirmediğçe et yemiyor...

Jackson bu denklemde olmasaydı bu harika bir şaka olurdu.

"Mozzarella, kurutulmuş domates ve fesleğenli margherita pizza yedim."
Dudaklarım gülümsüyor, ama o bunu göremez. "Tabii ki yedin.

Yedi

m." Kıyafetleri, hareket ederken hışırdadı. "Ne zaman buraya geleceksin?"

"Neden? Beni özledin mi?"

"Evet..."

Endişeli sesi beni uyandırdı. "Başka ne var, aşkım?"

"Jax ve Ricky'nin konuşmalarını duydum. New York'ta kalmamı istiyorsun, değil mi?"

değil mi?"

"Güvende olmanı istiyorum."

"Bu *bizimle* mi ilgili? Bu evlilik ve bağlılık meselesi mi?"

Bir süre durdu ve ben sessiz kaldım. Endişeli bir konuşma başlamak üzere olduğunu hissettim. "Evlenmek istemediğini biliyorum ve sorun değil..."

Kesinlikle sorun yok gibi gelmiyor.

"...bunu hem Jax'e hem de bana söyledin, ama...hala ayrılmış mıyız?"

Telefonuma bakıyorum. "Ne dedin?" 22 yaşındaki biriyle çıkmak böyle bir şey mi? "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum?"

O teatral bir şekilde alaycı bir şekilde güldü. "Konuşmadık. O, en fazla yastık sohbetiydi."

Gözlerimi ovuşturup derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Şunu bir netleştiririm. Senin kafanda, Los Angeles'tan ayrıldığında aramız iyi değildi, öyle mi? Çünkü benim kafamda, konuştuk, seviştik ve her şey güllük gülistanlıktı ya da cum ve cupcakes, siz gençlerin bugünlerde ne diyorsanız.

"Cum ve cupcakes mi?" O kıkırdar. "Kimse cum ve cupcakes demez." "Az önce iki kez dedin ve güldün. Şimdi soruma cevap ver." "Ama şimdi cupcakes istiyorum." O dudaklarını bükerek somurtur.

"Sana cupcake getireceğim."

"Peki ya cum?"

"Doğrudan kaynağından." Sadece birkaç gündür yok ve testislerim şimdiden ağrıyor. Penisim elimle hiçbir şey yapmak istemiyor. "Şimdi, cevap ver."

"Bence birlikte vakit geçirmemiz lazım, ama senin işin ve ayrı kıyılarda yaşarken bu mümkün değil."

Yirmi iki, diye hatırlatıyorum kendime, telefonumu odanın öbür ucuna fırlatma dürtüsüne direnerek. "Bunu daha önce söylememiş miydin?"

"Ama şimdi burada yaşamamı istiyorsun."

"Sadece Kyle ile olan sorunu çözene kadar."

Jax'i de korumaya çalışıyorum. Onu pislik babasından uzak tutabilirsem, aptalca bir şey yapmasını engelleyebilirim. Kış havasını sevmiyor olabilir, ama New York'tan hiç olmadığı kadar mutlu döndü. Aurora ile yalnız kalmak ona iyi gelecek.

"Bu ne kadar sürecek?"

Bilmiyorum, ama ona bunu söylemeyeceğim. Endişeli zihninde bu, sonsuza kadar anlamına gelebilir.

"Sana deli gibi aşık olduğumu anlamam için seni takip edip dairenize zorla girmem mi gerekiyor? Ayrıldık. Söylediğim her şey içten geliyordu. Şimdi, sözleşmem bittiğinde bu işe yaramazsa, başka bir çözüm bulurum. Daha iyi mi?"

"Hayır. Sen işini seviyorsun."

"Ben de seni seviyorum." Bu sözler tereddüt etmeden ağzımdan çıkıyor. "Sezonda seksen iki maçım var ve bunların yarısı deplasman maçı. On iki gün boyunca yollarda olacağım bir dönem var. İnan bana, bunun ne kadar zor olacağını düşündüm."

"Evde kalamayacağımı biliyorsun, değil mi? Tabii o on iki gün boyunca hayatının tam bir cehenneme dönmesini istemiyorsan."

"Oh, buna güveniyorum." Jax'in onu seyahate zorlayacağına güveniyorum ve o da bunu yapacak çünkü Jax'in ona ihtiyacı var ve benim de Jax'e ihtiyacım var.

Ben de ona ihtiyacım var. Sadece Jackson kadar işlevsiz değilim. *Henüz.*

"Hamile olduğum için seyahat edemediğimde ne olacak? Son baktığımda, doğum tarihimdeki hafta boyunca sen yoktun."

"Bu çok kötü olacak. Jax çıldırır. İstersen doktora doğum tarihini ayarlamasını isteyebiliriz. Birkaç oyuncum bunu yaptı."

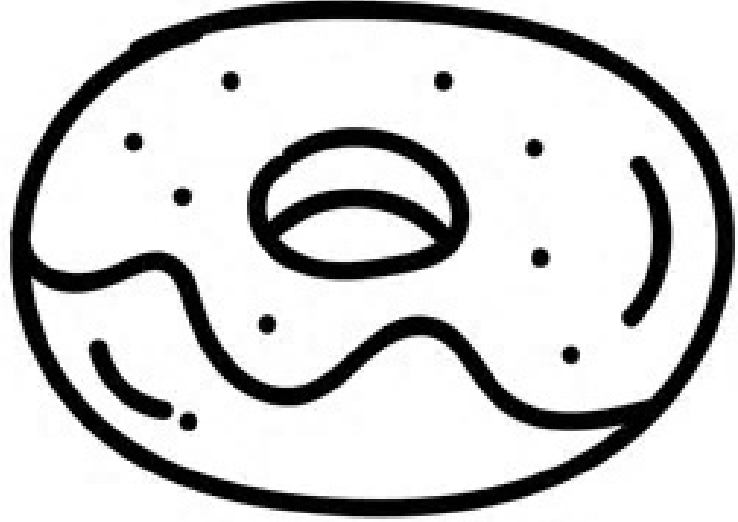
"Bu çok zor bir iş, Blackwood. Son kullanma tarihi geçmiş prezervatif kullanmaya karar verdiğine inanamıyorum, şimdi de hokey maçları arasında bir bebek planlamamız gerekiyor."

Göğsümün derinliklerinden kahkaha patlar. "Buna değer. Hayatımın en iyi hatası."

"Cidden, ne zaman buraya geleceksin?" Yine o somurtkan ifade. "Bu hafta sonu, aşkım."

"Ve tüm hafta sonu benimle mi olacaksın?"

Tanrım, gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. "Bütün hafta sonu seninim."

JACKSON

TRIBECA DAİRESİNDEN FARKLI OLARAK, burası sessiz, şehir gürültüsünü duymayacak ve ışıkların parlamasından rahatsız olmayacak kadar yüksekte. Dinlenmiş bir şekilde uyanıyorum, kollarımda en güzel kız var, şu anda başucuna yaslanmış, parlak bir gülümsemeye bana bakıyor.

Parmaklarıyla saçlarımı okşuyor. "Uyuyakalmışsın. Seni uyandırmak istemedim."

Onun yanına daha da yaklaşıp, yuvarlak karnına elimi koyuyorum. "Bebeğim nasıl?"

"Henüz uyanmadı, muhtemelen bütün gece uyanık olduğu içindir."

"Sen yemek yediğinde uyanır." Gömleğini kaldırıp karnını öperim. "Bugün ne yapacaksınız?"

"Maalesef, kötü hava koşulları ve muhteşem manzaralı bir stüdyom olduğu için, çekimi burada yapacağız," diye aceleyle söyler. "Ben

ve yaratıcı açılar ve Photoshop artık işe yaramaz hale gelmeden önce, anlarsın ya?"

Ona bakıp örgüsünü çekiştirdim. "Sen balon gibi şişman olmayacaksın.

Sen mükemmelsin. Çekim ne zaman? Bir

saat sonra. Yüzünü buruşturur.

Yataktan kalkmaya hazır olmadığım için inlerim. "Tamam, o zaman gel yanıma yat." Yanıma kayar ve beni yasemin ve vanilya kokusuyla sarar.

Kollarımı ona doladım, gözlerimi kapattım ve kokusunu içime çektim.

Boynuma burnunu sürterek, memnuniyetle içini çeker. "Bunu seviyorum. Her şey gerçeküstü geliyor, sanki bir rüyada yaşıyoruz."

Gülümsemeden edemiyorum. "Seni seviyorum. Sen *benim* rüyamsın."

Ethan'ın ailesiyle birlikte kendi küçük dünyamızdayız. Her zamankinden daha fazla zaman geçiriyoruz ve hokey'e geri döndüğüm için neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Los Angeles'ta huzur bulamayacağız ve çok geçmeden Kyle ile sorunlar çıkacak ve bizim için huzur kalmayacak.

AURORA, benim tişörtüm ve taytımı giyip mutfakta dans ediyor ve kahve yapıyor.

Buzdolabını açıp yiyecek seçeneklerine bakıyorum. "Sana omlet yapayım mı, bebeğim?"

Burnunu kırıstırıyor. "Midem bulanıyor. Sonra yerim."

"Yulaf ezmesi ister misin?"

Bir fincana kahve doldurup, diyabet hastaları için uygun miktarda tatlandırıcı ekliyor. "Ricky'nin aldığı çilekli ve çıtır çıtır hamurlu hamur işlerini çok istiyorum." Başını geriye eğip abartılı bir inilti çıkarıyor. "Onlar çok lezzetli."

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki az kalsın bir azı dişim kırılıyordu. "Tribeca'da mı?" Sinirimi tutamayıp buzdolabının kapısını çarptım.

Parmağını yüzüme doğrultuyor. "Başlama, O'Reilly. En sevdiğim yemekleri sen yapıyorsun."

"Tribeca'ya senin lanet olası hamur işlerini almaya gitmeyeceğim." Gözlerini genişletir. "O zaman gitme!"

Desi kafasını içeri sokarak şakalaşmamızı keser. "Burada daha fazla giysisi olan bir sarışın var."

Aurora bana tedirgin bir bakış attı. "O Emily."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Kollarını bana doladı ve hızlıca sarıldı. "Hayır. Stüdyoda olacağız ve burası senin de evin." Kahve fincanını aldı, parmak uçlarına basarak bana öpücük verdi. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum. Yemek yemeyi unutma, çünkü Tribeca'ya lanet olası hamur işleri için gitmeyeceğim."

Reddediyorum. Bu onun suçu. Onu şımarttı.

Mutfaktan koşarak çıkar, kahkahası peşinden gelir.

İkizler, Ricky ve ben, uyumsuz, yıpranmış sandalyelerde oturup donut yiyip kahve içiyoruz, ben hariç. O acı şey iğrenç.

New York'tan nefret ediyor olabilirim, ama buradaki donutların üstüne yok — tamam, hamur işleri de fena değil.

Bir dakika, donutlar pasta mıdır? Hayır, pastalarda meyve olur, değil mi?

Her neyse, en sevdiğim çikolata kaplı ve krema dolgulu donutlar. Şimdiden yarım düzine yemiş olmalıyım.

Bu arada... "İkinizin gittiği bir spor salonu var mı?"

"Evet, aslında bir boks spor salonu," diye cevaplar Desi. "Hoşuna giderdi." Dante kardeşinin kafasına bir tokat atar. "Eli kırık."

Desi, karnına bir yumruk atarak karşılık verir. "Ring dışında başka ekipmanları da var."

Ricky ve ben eğlenceli bir bakışlaşırız, sonra gözleri sessiz bir uyarı ile yana kayar. Yaklaşan topuk sesleri, tek ipucumdur...

"Hâlâ uzaklaştırma cezası mı var, Jackson?" Hayat çok iyi gidiyordu.

"Hâlâ kaltak mısın, Emily?" Ricky, beni şok ederek sorar.

Kalçasını koltuğumun koluna yaslar ve vücudum heyecanla titrer. Neden bana bu kadar yakın duruyor?

"Hala Jackson için casusluk mu yapıyorsun?" diye karşılık verir. Ben alaycı bir şekilde gülerim. *Hayır, sadece hükümet için.*

"Bunun için bu aptalları tutuyor." Ricky ikizleri işaret eder.

"Casusluk yapmıyoruz, koruyoruz," der Desi.

"Jax'tan diğerleri," Dante, Aurora'nın sözde korumasına yan gözle bakarak şaka yapar.

"Bu yüzden ikimiz varız," diye bitirir Desi. Yemin ederim, ikisi tek bir beyni paylaşıyor.

Emily ikiliyi bir kez süzdükten sonra bana döner. "Kira zamanı geldi." Bu kızın cesareti yok mu yok.

Bakışlarım pencereden görünen gökyüzüne sabitlenmiş durumda. "Aurora sana ödüyor, ben de sana yeterince verdim."

Önüme geçerek görüşümü engelliyor. "Anlaşmamız öyle değildi. Anlaşma, New York'taki masraflarımı senin karşılayacağın yönündeydi."

"New York'a, yerleşmek için dedim. On bin dolar yeter."

"Hala Los Angeles'ta ödemem gereken bir daire var. Hani, kız arkadaşın seni aldattırken yakaladıktan sonra yaşadığı daire."

Bu kaltak beni nasıl kızdıracağını çok iyi biliyor. "O benim nişanlım ve beni aldattırken yakalamadı çünkü böyle bir şey olmadı. Seninle tartışmayacağım ve kiranı ödemem. Aurora çok uzun süre çalışmayacak. New York'ta kal ya da kalma. Umurumda değil."

"Neden onun kirasını ödeyesin ki?" Siktir git.

Emily, ellerini beline koymuş, oturma odasında duran Aurora'ya döner.

"Çünkü *nişanlın*, senin için çalıştığım sürece masraflarımı karşılayacağına söz verdi. Ayrıca burada olmayacağına da söz verdi, ama diğer tüm sözleri gibi bunu da tutmadı, işte burada."

Aurora'nın bakışları benimkilerle buluşur ve sinirli bir hareketle başını eğirir. Ona göz kırparım. Artık benim tuhaflıklarına alışmış olmalı.

Desi eğildi. "Sen ve sarışın çıkıyor muydunuz?"

Böyle bir şey düşündüğü için ona kaşlarını çatıttım. "Hayır, tabii ki hayır."

"Hayır, sadece uzun zamandır tanışıyoruz," diye Emily inci gibi beyaz dişleriyle yalan söylüyor.

"Bu doğru değil. Seni Aurora ile tanıştığım gece tanıştım."

"Hatırladığın kadarıyla."

Beni manipüle ediyor ve Aurora'yı üzmeye çalışıyor, bu da beni sinirlendiriyor.

"Tanışmadık. Konuşmadık. Hiçbir şey yapmadık. Sen babam için çalışıyordun. Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Sanki Kyle'ın sahip olduğu bir şeye ilgi duyacakmışım gibi.

Ricky dik oturur ve beyninde bir şeylerin yerine oturduğunu anlarım. Bakışları Emily'ye yönelir, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi, sonra Aurora'ya geçer... incinmiş gibi?

Onu sanki şimdiden özlemiş gibi bakıyor.

"Önemli değil." Aurora kaşlarını çatıyor. "Onun burada olmasını istiyorum. Gitmeyi teklif etti, ben de hayır dedim. Seni rahatsız etmiyorum..." Yüzünü buruşturarak, gergin sesi kesiliyor ve eli karnının yanına geliyor.

Kalbim güm güm atarken koltuğumdan fırladım. "Ne oldu? Ağrın mı var?"

Yüzü hala buruşuk. "Kramp... Sanırım."

Kafam ve ağzım dönüyor. "Krampın olması normal mi? Bence olmamalı. Çok fazla şey yapıyorsun. Kahretsin. Doktor dinlenmeni söyledi. Bu konuda berbatız." Kollarımı odada sallıyorum. "Herkes dışarı çıksın!"

"Muhtemelen..." Desi kardeşine parmaklarını şıklatır. "Bu alıştırma kasılmalarına ne deniyor?"

"Braxton-Hicks," diye cevaplar.

"Evet, Braxton-Hicks. Kız kardeşim ilk bebeğinde bunları yaşamıştı. Tamamen normal."

"Acının normal olduğunu sanmıyorum. Çalışmamalı." Emily'yi işaret ediyorum. "Siktirip gitmelisin." Sonra Ricky'ye. "Sen de siktir git."

Kızımın diğer tarafından bana öfkeyle bakıyor. "Ne halt ettim ben yaptım?"

"Sen... sen." *Ve ona bakışını görüyorum.*

Aurora, hırçın göğsüme elini koyuyor. "Ben iyiyim. Zaten geçiyor." Hafifçe yükselen sesi *iyi* olduğunu göstermiyor.

Desi eğlenerek başını sallıyor. "Sen doğum yapmaya başladığında o kesinlikle bayılacak."

"Ya da bir doktoru öldürür," diye ekliyor Dante.

Onları görmezden gelip sehpadan telefonumu alıp Ethan'a mesaj atıyorum.

Aurora onu benden almaya çalışıyor. "Sakin onu arama. Bu gece maçı var."

Ondan uzaklaşıyorum. "Aramıyorum, mesaj atıyorum."

"Jax, hayır! Onu sadece endişelendireceksin."

Yine de yapıyorum, onun sözünü dinleyeceğini bildiğim için ve belki de o büyük herifi özlediğim için.

Kızınızın yan tarafında ağrıları var. Bunun normal olduğunu düşünüyor ama dinlenmesi gerekiyor. Çok fazla çalışıyor.

Bu yeterli. Google'da arama yaparken, pis bir sırtışla sandalyeye yaslanıyorum. Kanama mı? Hayır, o zaman çıldırırdı ve ben bunu bilirdim. Braxton-Hicks kasılmalarından bahsediyor ve ılık banyo ve bitki çayı öneriyor.

Gerçekten mi? Kahrolası bitki çayı mı? Hepsi bu mu?

Desi başka bir çörek alır, bu seferki sonbahar temalı ve hoş olmayan yaprak şekilli şekerlemelerle süslenmiş. "Kız kardeşim yardım etmek için yoga yaptı."

Aurora'nın yüzü aydınlanır. "Oh, yogayı çok severim!"

"Kahretsin," diye küfür eder Ricky. "Senin için doğum öncesi yoga dersi arayacaktım." Cebinden telefonunu çıkarır. "Hemen arayayım."

Bu pislik herif sürekli beni alt etmeye çalışıyor, ama şu anda daha acil sorunlarım var.

Elimi uzatıp Aurora'yı kucağıma alıyorum ve elimi karnına koyuyorum. "Bebek hareket ediyor mu?"

Bana yaslanır ve başını omzuma koyar. "Senin için hareket edecek."

Beklerken, odaya sessiz bir sükunet çöker.

"Tamam, peki, kiramla ilgili olarak..."

Ethan'ın gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

ETHAN

"NE OLUYOR?" Tünelde koşmaktan nefes nefese kalmış bir şekilde soruyorum. Onu aramak için buzdan çıkmaya çalışırken neredeyse kayıp düşüyordum.

"Hiçbir şey. Ben iyiyim. Fotoğraf çekimi için hazırlanıyorum."

"İyiyim" demekle biraz fazla ısrarcı, sesi biraz fazla hafif. Ondan ayrı kalmak zaten yeterince zor. Ben yokken bir şey olması... bu benim en büyük kabusum.

"Hayır, değilsin. Jax, doğru olmasaydı acı çektiğini bana söylemezdi."

"Bu normal bir şey ve geçti."

Hamilelikle ilgili bazı şeyleri araştırmam lazım. Bu bebek için hazırlık konusunda oldukça kötüyüz. Çok meşgulüz. *Ben* çok meşgulüm. İkimiz de ona bakıyoruz, ama yine de başaramıyoruz.

Koridorda volta atıyorum. "Doktoru arayıp sormalı mısınız?"

"Kötüleşirse arayacağım, söz veriyorum."

Arka planda bir kadın sesi mırıldanıyor. "Yanında kim var?"

"Çocuklar ve Emily. Fotoğrafçının gelmesini bekliyoruz." Emily ve Jax, hiç iyi bir ikili olmadılar. Sonra aklıma başka bir şey geliyor.

"Çıktığın fotoğrafçı değil, değil mi?"

"Onunla *çıkmadım*. Bir kez yemeğe çıktık ve hiç hoşuma gitmedi." "Bu benim soruma cevap vermiyor, Aurora."

"Hayır, sorun o değil. Kıskanma, *Blackwood*."

"Kıskanmadığımı karar verdim. Ben bölgeselim."

"Bu da daha iyi değil." O gülümser.

"Elbette daha iyi. Kıskançlık, başka biri sana sahipken benim de seni istemem olurdu. Bu tehlikeli olurdu. Benimim çünkü ben seni istiyorum ve böyle kalmasını istiyorum. Kimse ortalıkta dolaşıp bunu öğrenmedikçe tehlike yok. Anladın mı?"

Telefonun diğer ucunda kahkahalar yükselir ve ben de onu içime çekerim. Eve gitmek için sabırsızlanıyorum — *evim* her neredeyse.

"Kimse senin bölgene tecavüz etmiyor, mağara adamı."

"Öyle olmasa iyi olur. Bugün fazla çalışma. Yarın geri gelebilirler.

Azaltman lazım. Doktorun söylediklerini hatırla."

"Azalttım. Hamileliğimi ve iki zorlu erkek arkadaşımı anlayışla karşıladıkları için şanslıyım."

Yardımcı koçum bana el sallayarak soyunma odasına doğru işaret ediyor.

"Tamam, canım. Gitmem gerek. Bunu sonra konuşuruz. Bana birkaç fotoğraf gönder.

Seni deli gibi özledim.

"Oooh, sana güzel haberlerim var."

Telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra bana bir fotoğraf gönderir ve ben önümdeki oyuncunun üzerine doğru yürürüm. O başını çevirir ama ben telefonuma bakmakla meşgulüm.

Yumuşak pembe saten iç çamaşırlarıyla banyo tezgahında oturmuş, bir dizini kaldırmış. Meme uçları sertleşmiş ve ince kumaşa baskı yapıyor, slip iç çamaşırı benimkini örtmeye yetecek kadar uzun. Kameraya itaatkar, "beni sık" ifadesiyle bakıyor.

Bu çok seksi, ama en sevdiğim kısmı boğazına sarılmış ve bağlanmış pembe kurdele.

Bu nasıl benim kızım olabilir?

Aferin sana, pislik. Bize lanet bir kupa kazandırdın.

Lütfen o tasmayı aldığını söyle.

BEBEK KIZ

Bunu seveceğini düşündüm.

Tanrım, sen inanılmazsın. Bu ne zaman çekildi?

BEBEK KIZ

Altı hafta önce, galiba. Provaları yeni aldım.

Bütün gece bunu hayal edeceğim.
Nasıl yapacağım?
koçluğa odaklanmak mı?

Bu fotoğraflar sırasında ne düşünüyorsunuz?

BEBEK KIZ

Sen.

Siktir et. Takımla Montreal'de buluşacağım.

Maç biter bitmez, özel jetle New York'a uçacağım.

Aurora bizimle seyahat etmeden bunu nasıl sürdüreceğimizi bilmiyorum ve o seyahat edemediğinde ne yapacağımızı da bilmiyorum. Ama şu anda, aklımı kaçırmadan önce onu görmem gerekiyor.

Üç saatten az bir süre sonra, gece yarısı, Fashion District'teki eski bir binanın önünde Uber'den iniyorum.

Dante, mesajlarında yazdığı gibi, sigarasını betona atıyor, botuyla söndürüyor ve selam vermek için çenesini kaldırıyor.

"Sakin kızımın yanında sigara içme."

O şiddetle başını sallıyor. "Hayır, efendim. Asla yapmam." Ona kısa bir baş selamı veriyorum. "Bana efendim demene gerek yok."

Asansörde sessizce yolculuk yapıyoruz ve onun bana bakışlarını yakalıyorum. "Kimin çocuğu sensin? Nasıl akrabayız?"

"Babamız senin amcan, babanın en küçük kardeşi."

Baban. Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Bir an sessizlik olur, ikimiz de konuşkan değiliz. Birbirimize benziyoruz — aynı dalgalı, kalın, koyu saçlar ve atletik vücut yapısı, ama ben birkaç santim daha uzunum.

"Rocco için ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sohbeti başlatmak için. "Güvenlik görevlisi olmak için genç görünüyorsun."

"Mülk yönetimi." Stoik ifadesinden bir gülümseme sızıyor. "Merak etme, ben yirmi dört yaşındayım ve kendimi idare edebilirim. Kardeşim de öyle. Dokuz yıldır Rocco için çalışıyoruz, her işi ve kiracıyı biliyoruz."

Asansör, acilen yenilenmesi gereken boş bir mutfağa açılıyor: beyaz duvarlar ve dolaplar, çatlak fayans zemin, uyumsuz eski ev aletleri. Dante öne çıkıp kafesli kapıyı açıyor. "Henüz tadilat yapmadık. Daire satışa çıktı, biz de hemen aldık. Geniş ve yapısı sağlam. Bir süredir gözümüz üzerindeydi. Mutfak yıkip açık oturma alanına taşıyacağız."

"Hayır, harika. Bunu yaptığınız için teşekkür ederim. Sorun çıkardılar mı?"

İşte orada, sol tarafta bir gamze. "Hiç de değil. Çok eğleneliler."

Masada oturan, Desmond olabilecek bir çocuk kalkıp elimi sıkıyor. "Vay canına. Sen kesinlikle bir Rossi'sin..." Parlayan gözleri, somurtan kardeşine kayıyor. "Üzgünüm, bunu yüksek sesle söyleyince aptalca geldi."

"Teşekkürler, sanırım." Samimi bir gülümsemeyle. "Kızım nasıl? Ağrısı var mı?" "Sadece bir kez."

"Çok fazla ayakta duruyor," diye ekliyor daha ciddi olan ikiz. "Bu da geçecek. Başka bir sorun var mı?"

İkisi birbirlerine bakışır ve Dante çenesini uzatarak Desmond'un konuşmasını sağlar.

"Aurora'nın dairesinde böcekler bulduk."

Kaşlarımı çatıyorum. Oradayken hiç fark etmemiştim. Ev temizdi. "Böcek mi? Ne tür böcekler?"

"İnsanları dinleyen türden, ürpertici böceklerden değil."

Bizi dinliyorlardı. Aklıma herhangi bir suçlayıcı şey gelmiyor, ama tek yaptığımız sevişmek ve kavga etmektir. Jax ne yapıyordu kim bilir? Ağzı hiç kapanmaz, ama Kyle hakkında gevezelik ettiğini sanmıyorum.

Omuz silkiyorum, bu gece fazla düşünmek için çok yorgunum. "Bilmek iyi oldu."

Dante kollarını göğsünde kavuşturur. "Kimi izliyor?" diye sorar, sesi sert ve gözleri kararmıştır.

Gözlerime bakıyor. Bir an duruyorum, ama ne demek istediğini anlıyorum.

"Siz değilsiniz." *Yoksa biz mi?* "Üzgünüm. Jackson'ın babası. Durumu tam bilmiyorum.

soruşturmanın. Sanırım Jax'ın güveninin aktarılmasını bekliyorlar." "Bunu bilmek iyi oldu," diye tekrarlar.

"Bir sorun olursa bana haber ver." Çantamı omzumda daha yukarı kaldırıyorum.
"Neredeler?"

Desmond mutfaktan çıkan kapıyı işaret eder. "Sağ tarafta tek oda oradalar."

Heyecanla kalbim hızla atıyor. Onu görmek, kollarımda tutmak için sabırsızlanıyorum.

Sessizce ilk kapıdan geçtim, ama Jax'i atlatamayacağımı bilmeliydim. Uykusu hafif olduğunu ve iri bir adamın odalarına girmesinden hoşlanmayacağını bilmeliydim.

Gölgesi, kapının altından sızan zayıf ışıktaki belirir. "Bir sorunun mu var lan?"

"Beni özledin mi, pislik? Onu uyandırma."

"Şanslısın." Geri uzanır. "Boyun başka birine benziyor."

Çantamı yatağın karşı tarafına koydum.

Aurora, Jackson'a doğru ilerler, her zaman sarılmak için bir vücut arar.

Ayakkabılarımı çıkarır ve boxer şortuma kadar soyunurum, sikim çoktan heyecanlanmıştı.

Battaniyeyi çekip yatağa giriyorum. Siktir, sadece kokusu bile beni heyecanlandırıyor. "Başka bir oda bulmalısın."

"Bütün odalar dolu. Mavi taşaklarla yaşamak zorunda

kalacaksın." "Şüpheli, sık engelleyici."

O yan yatmış, yastığı onunla paylaşıyor, bacağı onun bacağına dolanmış.

Saçlarını kenara çekip ensesini öpüyorum.

"Jax," diye biraz sinirli bir şekilde sızlanır.

Sessizce gülüyorum, göğsüm titriyor ve omzunun kıvrımına öpücükler konduruyorum.

Kıçını geriye doğru iter. "Daha yeni bitirdik."

"Öyle mi?" diye gürlерim, alçak ve derin bir sesle.

O kaskatı kesilir, sonra bana doğru döner. "Evde misin?"

"Evdeyim, bebeğim."

Kollarını boynuma doladı, dudakları benimkilerle buluştu. *Burası* benim evim. New York. Los Angeles. Yolda. O yanımda olduğu sürece hiçbir şeyin önemi yok.

"Nasıl?"

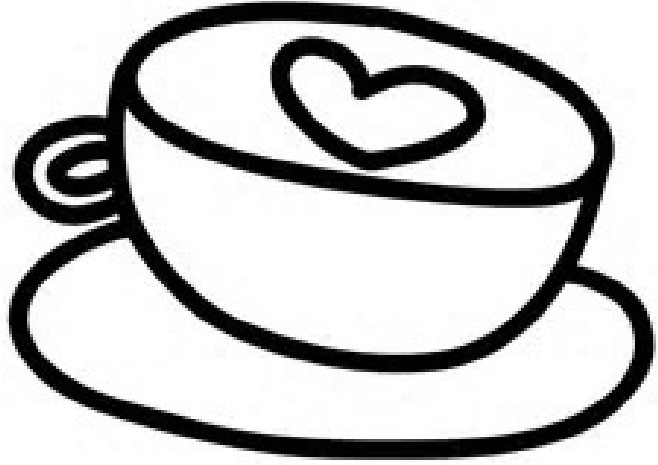
"Maçtan hemen sonra uçağa atladım. O iç çamaşırı fotoğraflarını yanına bırakacağımı mı sandın?"

"Bu pahalı bir seks randevusu oldu," diye bir ses onun arkasından homurdanır. Parmaklarımı saçlarına geçiririm. "Onu boş ver. Öp beni."

O da öyle yapar ve dillerimiz birbirine dolanır, onun yumuşak inlemeleriyle noktalanır.

Geri çekilip dudaklarına öpücükler konduruyorum, kendimi durduramıyorum.
"İyi misin?" "İkinizin arasında sıkışmış halde mi? Her zamankinden daha iyi."
Onun uyluğunu kavrayıp dizini kalçama doğru yönlendiriyorum, ihtiyacım olan ereksiyonumu ona bastırıyorum. "Seni özledim."
Alt dudağımı ısıyor. "Anlıyorum."
"Ugh," Jax abartılı bir şekilde inliyor. "Beni uyutmayacaksın, değil mi?"
"Hayır," diye cevap veriyorum öpücükler arasında.
"Peki," diye sahte bir isteksizlikle homurdanır. "Seninle birlikte olsam da olur." "Sanki yapmayacakmışsın gibi söyleme."

AURORA

BU BİR RÜYA OLMALI.

Ethan, canlı kış havası ve ham erkeklik kokuyor. Parmaklarımı kalın dalgalı saçlarına geçiriyorum. Saçlarını kestirmiş. Yanları daha kısa, üstleri daha düzgün. Güçlü çene hattını izleyerek, kaşıntılı sakalları buluyorum.

Dudakları benim dudaklarımın üzerinde bir gülümsemeye uzanıyor. "Beni mi inceliyorsun, bebeğim?" "Sakalını beğenmiştim."

Başparmağını sert meme ucumun üzerinde gezdiriyor. "Yeniden büyür."

Jax boynuma açık ağızlı öpücükler kondurur, dişleri hassas cildimi okşar ve omurgamdan bir titreme geçer.

Ethan'ın sert avuç içi kıvrımlarımı izler ve bacaklarımın arasına doğru ilerler. Parmakları yarıklarımın arasında kayar. "Her zaman bu kadar ıslaksın."

"Rica ederim," diye cevaplar Jackson, sesinde bir gülümsemeye.

"En azından bir şeyi doğru yapıyorsun," Ethan hızlıca karşılık verir.

Jax'ın cevabı sessiz bir kıkırdama ve omzuma bir ısırık olur.

Ondan sonra öpüşmek, okşamak, yumuşak inlemeler ve ağır nefesler dışında hiçbir şey yok. Ethan klitorisimi okşarken ve parmaklarken, Jax göğüslerimi avuçlayıp meme uçlarımı çimdikliyor.

İkisini birden almayı düşünmek karnımın derinliklerinde bir arzu uyandırıyor.

Elimi Ethan'ın belirgin göğüs kasları ve karın kasları üzerinde gezdirip, boxerının üzerinden kalın penisini okşuyorum. "Bunları çıkarın," diye fısıldıyorum ve Jackson'ın ereksiyonuna doğru geri itiyorum. "İkiniz de."

Jax tereddüt etmeden ve tek kelime etmeden soyunur.

Ethan da aynısını yapar ve "İkimizi de istiyor musun?"

diye sorar. Cevabım hemen gelir. "Her zaman."

"Durmak isterseniz bana söyleyin, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve eli boğazıma kayıyor, beni sert bir öpücüğe çekiyor, dillerimiz birbirine dolanıyor.

O uzaklaşır ve popomu tokatlar. "Uslu bir kız ol ve benim için Jax'la yüzleş."

Gömleğimi çıkarıp diğer tarafa dönüyorum. Jackson çenemi tutup, sanki bütün gece beklemiş gibi çaresizce beni öpüyor. Boynuna sarılmak ve parmaklarımı saçlarına dolamak istiyorum.

Bacağımı beline kadar kaldırır ve tek bir yumuşak hareketle, boğuk bir "Siktir" diye bağırarak içime girer.

Yatak çöküyor, Ethan arkama geçiyor ve sonra kaygan bir parmak kıcıma giriyor.

Jax beni sikmeyi, alay etmeyi, öpmeyi hiç bırakmaz, Ethan beni gerip onu almaya hazırlarken zevk artar. Bir parmak iki olur, üç olur ve Jackson içime girip çıkarken klitorisimi okşarken orgazmım hiç olmadığı kadar hızlı yükselir.

Tırnaklarımı Ethan'ın kalçasındaki sert kaslara geçiriyorum. "Bunu yapmaya devam edersen, boşalacağım."

Parmaklar, onun soğuk, ıslak penis ucu ile değiştirilir ve ben donarım.

"Sadece rahatla, bebeğim." Boğazımı kavrar ve yavaşça içime girer. "Ben yanındayım."

Başı sıkı halkayı yırtıyor ve ben keskin bir nefes alıp Jax'ı sıkıca sarıyorum.

Boğazından bir inilti çıkar. "Lanet olsun. Beni ezip geçiyorsun."

Ethan durur, benim ona alışmam için zaman tanır. "Ne uslu kızsın," diye övgüde bulunur, sesi boğuktur. "İkimizin sikini de alıyorsun, ikimizin de seni sikmesine izin veriyorsun."

Onun müstehcen sözleri ve Jackson'ın klitorisimi çevrelerken G noktamı vuran açılı vuruşları arasında, tek odaklanabildiğim şey orgazm olmak. Düşünmüyorum...

İnanılmaz bir esneme - ya da belki de öyleyimdir ve bu sadece zevki artırıyor.

"Durma." Bacaklarım titriyor, başım Ethan'ın omzuna yaslanıyor ve tüm vücudum titreyerek parçalanıyorum. "Siktir, geliyorum."

"Aferin kızım." Ethan düşük bir homurtuyla içime giriyor. "Kime aitsin, Aurora?"

"Sana," diyorum otomatik olarak. "Başka kime olabilirim ki?"

"Jax," diye inliyorum.

"Aferin kızım," diye ekliyor, kalçalarını bir kez daha sertçe iterek. "Sen bizimlisin. Bunu unutma."

O benim kışıma ne kadar derine girerse, her şey o kadar dolu ve sıkı hale geliyor. Onun her santimini, ikisinin her santimini hissediyorum, bu da doruk noktasını daha da yoğunlaştırıyor ve ben onların etrafında titriyorum.

"Siktir," diye homurdanır Jackson, sert ve derine girerek. "Daha fazla dayanamıyorum. Çok iyi geliyor."

Ethan ucuna kadar çekip sonra içime giriyor. "Önümüzdeki iki gün boyunca senden ne kadar sperm akabilir, bebeğim?"

Jax, morartacak kadar güçlü bir şekilde uyluğumu kavrar. "Hiç yardımcı olmuyor," diye dişlerini sıkarak söyler.

Onların siklerini sıkıca kavıyorum, his o kadar yoğun ki, başka bir orgazmın eşliğindeyim. Ya da sonuncusu hiç bitmedi.

Daha fazlasına ihtiyacım var, kalçalarımı sallıyorum. "Daha sert," diye yalvarıyorum. "Durma."

Sanki her zaman böyleymiş gibi ritim tuttururlar. İkisi de içimi doldurur, bedenlerimizin birleşmesinin sesi ve zevk dolu inlemeleri beni unutulmanın eşğine getirir.

Jackson'ın temposu acı verici hale gelir. "Ah, siktir," diye inler, alçak ve sert bir sesle. "Bu mükemmel amcığ dolduracağım."

Kalçalarımı sallayarak onun hareketlerine karşılık veriyorum. Kaslarım geriliyor, ciğerlerimdeki hava sıkışıyor ve dalga dalga gelen ecstasy beni sarsıyor.

"Siktir, ikinizin de boşaldığını hissedebiliyorum." Ethan içime girerken sesi gerginleşir. "Kıçını spermle doldurabilir miyim, bebeğim?"

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum.

Dişleri boynuma batıyor ve sikini içimde sarsıyor.

Onların sıcak spermlerinin ve Ethan'ın sahiplenici ısırığının verdiği his, içimi titreten başka bir orgazm dalgası yaratır ve üçümüz tatmin olana kadar içime girip çıkarken yüksek tiz çığlıklarımı tutamam.

Jax yatağa yığılır. "Vay canına," diye nefes nefese konuşur. "*Bu* gerçekten inanılmazdı.

Hayatım mahvoldu galiba."

Ben de.

ETHAN

Üçümüz duş aldıktan ve Jax Aurora'nın saçlarını ördükten sonra, sabahın erken saatlerine gelinmişti. Bu yüzden, kapı sertçe çalındığında ve Aurora uyanınca, hiç hoşnut olmadım.

"Oh, lanet olsun! Uyuyakalmışım." Yataktan kalkmaya çalışırken ayakları çarşafra takıldı.

O öne doğru düşer ve kolları havaya fırlar. Ben zıplarım, yüzünün sert ahşap zemine çarpmasını önlemek için gömleğini tutarım ve onu dikleştiririm. Omuzlarını kollarımla sarar ve göğsüme çekarım. Kalbi hızla atıyor ve kan basıncının ne kadar yüksek olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Kendini incitmeden önce sakın ol. Onlar bekler." Kapı daha yüksek sesle çalınır.

Jax başını kaldırır. "Tanrım, lanet olsun. Bekle."

"Sadece bir saatimiz var," diye keskin bir kadın sesi cevap verir.

"Hemen geliyorum!" Aurora bacaklarını yataktan kurtarır ve giyinme odasına doğru yürür.

Çantamdan bir eşofman ve tişört çıkarıp giyiyorum.

Pamuklu şort ve kazakla dışarı çıkıyor. "Kalkmana gerek yok.

Uyu. Geç geldin."

"Sen de benimle birlikte uyanıktın, hatırladın mı?"

"Oh, inan bana, tüm vücudum bunu unutmama izin vermez."

Jax jogging pantolonu ve kapüşonlu sweatshirt giyer. "Daha sonra öperek iyileştireceğim." Göz kırpar.

Bu görüntü sabah ereksiyonuma yardımcı olmuyor. O öperken, o da benim sikimi emse iyi olur. Geçen seferki oldukça muhteşemdi.

Siktir, çadır kurmadan önce seks hakkında düşünmeyi bırakmam

lazım. Yatak odasından çıkıp oturma odasında toplananların

yanına gideriz. "Uzun bir gece miydi?" Desmond sırtarak sorar.

Kardeşinin sert yüz hatları ve sinirli ses tonunun tam tersi. "Seni uyandırmamasını söylemeye çalıştık."

Emily gözlerini kocaman açıp ağzını açık bırakarak bakıyor. Onu hayır etkinliğinden, barda gördüğüm kadından hatırlıyorum. Bakışları o geceki gibi küstahça üzerimde dolaşıyor. Yarı uyanık halimde bile bu durum rahatsız edici.

Kızlar mutfağa giderler ve ben Jax'e *"ne oluyor lan" der gibi* bir bakış atarım.

Kolunu omuzlarıma doladı ve sesini alçaltarak, "O gri eşofman altındaki aletin hakkında uygunsuz bir yorum yapana kadar bekle," dedi.

Onu itip odaya geri dönüyor ve kot pantolon ve tişört giyiyorum. Zaten bu sabah Rocco ile buluşacağım.

Geri döndüğümde, Jax ikizlerle birlikte oturuyor, elinde çikolatalı çörek var. Diğerleri onun bitmek bilmeyen iştahıyla dalga geçmelerine rağmen gülümsüyor ve gülüyor.

Ona çenemi kaldırıyorum. "Spor salonuna gitmen lazım."

"Dostum, dün gece bir saat boyunca kalça kaldırma egzersizi yaptım. Dinlenmek için bir kutu donut ve ruhumu geri kazanmak için bir arama ekibi lazım."

O daha utanç verici şeyler söylemeden başımı sallayıp arkayı dönüyorum. Ama onun ukala yorumlarını özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Mutfağa varmadan Emily'nin sesi kulağıma ulaşır ve ben kapı pervazına yaslanıp kollarımı kavuştururum.

"Bu normal değil. Neden birini seçmiyorsun? İki erkeği birden oyalamak bencilce. İkisini de sevmek imkansız."

Sözleri yanlış olsa da, içimdeki yılanı uyandırıyor. Aurora'nın aramızdan birini seçeceğini hayal edemiyorum, üçümüzün birlikte olmadığı bir dünya hayal edemiyorum.

Aurora bana sırtını dönerek bir fincan kahve doldurur. "Ben hayal edebiliyorum ve bu bana tamamen normal geliyor." Kapıya doğru döner. Bakışları bu pozisyonda şişkinleşen pazılarımın dolaşır ve fincanından bir yudum alarak gülümsemesini saklamaya çalışır.

Bana bakan şeytani gözlerini seviyorum; kızımın beni kesmesini seviyorum. Diğer mi? Hayır. Aslında, Emily'de sevdiğim pek bir şey yok.

"Kahvaltıda ne istersin?" diye soruyorum
Aurora'ya. Dudakları, sevdiğim o yaramaz
gülümsemeye yayılıyor.

"Evet, ben de. Yatağa geri dön, ben hallederim." Buraya geleli sadece birkaç saat oldu ve bir kez daha kaptanım haline dönüştüm, başkalarının önünde kendimi kaybettim.

Ya da belki de bu benim, sadece daha az *gergin* ve daha rahatım.

Emily gözlerini devirdi. "Diğer erkek arkadaşı kahvaltıya gitti, umarım yakında döner. Başlamamız lazım."

Bu benim keyfimi kaçırır. "Kim?"

"Ricky, Aurora'ya sanki senin seks partine katılmak istemiş gibi bakan bodyguard."

"Em," Aurora sertçe çıkar. "Yapma."

"Senin ağzın hiç kapanmaz mı? Jax kadar kötüsün."

Şaka olarak söylüyorum, ama mantıklı. O dışa dönük, utanmaz ve sürekli konuşuyor. Muhtemelen Aurora'yı savundu, endişelerini dinledi ve onu ikna etti, ve şimdi Aurora bize sahip.

"Gel, yanıma otur." Oturma odasına doğru işaret edip uzaklaşıyorum, ikisine de tartışma şansı vermiyorum.

Panoramik pencerelerin önünde boş bir koltuk buluyorum. Herkes eski döşemeli koltuklarda oturuyor; ortada kahve masası görevi gören eski bir sandık var.

Burası, çıplak tuğlaları ve boru tesisatı ile endüstriyel bir havaya sahip. Temiz. Biri boyanmış, yerleri cilalamış ve birkaç mobilya bulmuş, ama hepsi bu kadar.

Aurora'nın kupasını masanın üzerine koydum.

Dilini şaklattı. "Kafeine ihtiyacım var. Biri beni bütün gece uyutmadı."

"Diğerlerimiz gibi." Desi esnedi. "Sen de sorun yoksa, biz yatmaya gidiyoruz." sorun yoksa yatmaya gidiyoruz."

Başımı salladım ve onlar sağdaki koridora doğru kayboldular, sanırım diğer üç yatak odasına giden koridordur. Burası etkileyici. Binanın tüm katını kaplıyor olmalı.

Ellerimi beline koyarak Aurora'yı kucağıma çekerim. "Senin kafeine ihtiyacın olabilir, ama bebeğin yok."

Bacaklarını koltuğun koluna atar ve başını omzuma yaslar.

Alnına bir öpücük kondurup karnını okşuyorum, bebeğin tekrar hareket etmesini sabırsızlıkla bekliyorum. "İptal etmelisin. Yatağa geri dön. Dinlenmen lazım." *Ve benim sana ihtiyacım var.*

Emily karşımızda oturuyor. "İptal edemeyiz. Dün bitirmemiz gerekiyordu."

"Keşke bunun için patlamış mısıрім olsaydı," diyor Jax yanımdaki koltuğundan, sesinde bir gülümsemeyle.

Sessiz kalmak istiyorum ama bu kız sinirlerimi bozuyor. Ayrıca Aurora'nın çalışmasını istemiyorum. O benim. Yatakta dinlenmeli ve oğlumu büyütmeli.

Gözlerim taş gibi bakıyor. "Onun programını sen belirleyemezsin. Kendini iyi hissediyorsa çalışacak, ama uzun sürmeyecek."

Aurora bana daha da sokulur. "Herkes durabilir. Ben iyiyim. Bugün bitireceğiz."

Emily bakışlarımı karşıladı. "Sen de onun programını belirleyemezsin.

Bu Jackson'ın işi. Bilirsin, *nişanlısı*."

"Aynı yatakta yattığımız için nişanlısının kim olduğunu çok iyi biliyorum. Jax'in kontrolcü olduğunu düşünüyorsan, daha hiçbir şey görmedin."

Jackson ve Aurora'nın nişanını çok düşündüm. Bağlanmak istemediğimden değil. İstiyorum. Ama evlilik benim için önemli değil. O, onunla evli olmayı çok önemseyecek. Bu onun için her şey demek olacak ve benim bunu elinden almam doğru olmaz.

Ben yorgunum. Evlilik kavramı benim gözümde lekelenmiş durumda. Daha derin bir şey arzuluyorum.

Jax yüzüğünü parmağına takabilir. Onun teslim olmasını istiyorum.

Aurora'nın vücudu gevşer, nefesi düzenlenir ve ben başımı yaslarım. Eğer uykuya dalarsa, herkesi dışarı atıp yatmaya gideceğiz. Son baktığımda saat daha sekiz bile olmamıştı. Belki dört saat uyumuştuk.

"Şunu bir netleştirelim." O sinir bozucu ses sessizliği bozar. "Jackson'la nişanlısın ama Ethan'dan çocuğun mu olacak?"

Aurora uykulu bir iniltiyle cevap verir. "Evet. Em."

"Hayır," diye karşı çıkar Jax. "*Hepimiz* bebek bekliyoruz ve Ethan DNA'yı sağlamış olabilir."

Başımı onun yönüne çeviriyorum. "Buna şüphe yok. DNA'yı ben sağladım. Bunu tekrar konuşmayacağız. Ne olduğunu biliyorsun."

Gözleri parlar, yüzünde o sırtıkan gülümseme belirir. "Biliyorum. O ve ben kavga ettik. O seninle birlikte oldu ve sen onu hamile bırakmaya çalıştın."

Şimdi onun Aurora ve benden baskıyı çekmek için dalga geçtiğini biliyorum. O böyle yapar, garip durumlarda saçma sapan davranır.

"Denemek mi? Hayır, onu hamile bıraktım."

Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırdı. "Yani kasıtlı olduğunu kabul ediyorsun?"

Yüzüm kızarır ve Aurora onun saçmalığına gülmekten titrer. Tartışmak için ağzımı açarım, ama o elini kaldırarak beni durdurur.

"Önemli değil. Üçümüzün çocuğu olacak. Herkesin bilmesi gereken tek şey bu."

Başımı eğiyorum. "Çocuk mu? Son doktor randevusunda bir şey mi kaçırdım?"

"O, hokey takımı kuracak kadar çocuk istiyor," diye açıklıyor Aurora.

Beynim durdu. Bu konuşma için henüz çok erken. "Hadi... birer birer ele alalım."

Ona çocuk sahibi olmasını engellemeyeceğim, ama bazı şeyler değişmeli. Ayrıken sürekli endişeleniyorum. Bebek doğduktan sonra endişemin ne olacağını hayal bile edemiyorum.

"Senin için çok zorsa, emekli olurum. Evde çocuk bakmak benim için sorun değil. Onunla sevişip onu hamile bırakmamı engelleyemezsin."

"Tanrım." Aurora'nın altında hareket ediyorum, benim tarafım Jackson'ın tarafında. "Bunu sonra konuşuruz."

Emily, sanki aklımızı kaçırmışız gibi bize bakıyor - ve kaçırdık, buna şüphe yok.

Ama hiçbir şey dün geceyle kıyaslanamaz. Tekrarlamak için sabırsızlanıyorum ve o *bebek* yorumu da hiç yardımcı olmadı.

Asansörün sesi dairede yankılanıyor, fotoğrafçı ve diğerleri gelmiş olmalı.

Aurora'nın şakağına dudaklarımı uzun uzun öpüyorum. "Bu sabah Rocco ile buluşmam gerek. Yemek geldiğinde yemeye başla ve ben dönene kadar bitir."

Cevap vermez ama elimi aşağıya doğru indirir ve bebek avucumu okşar. Hafif bir dokunuş ama ben eririm. Bebeklerin bu üç aylık dönemde seslerimizi ve dokunuşlarımızı öğrendiğini ve bunlara tepki verdiğini okudum; ayrılmamamız için bir neden daha.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum." Yumuşak dudaklarını benim dudaklarıma koyuyor.

"Bu *çok* berbat." Emily'nin sesi yükselir, kıskançlığını ortaya çıkarır. "Jackson, bir şeyi kırdığını gördüm..."

Aurora öpüşmemizi keser. "Em," diye uyarıyor.

"...Aurora'yı yaraladığını gördüm, çünkü bir adam onunla *konusuyordu*. Ama *koçunun* ona yapışmasına izin mi veriyorsun?"

"Ne saçmalıyor bu?" Jax'ın onu yaraladığına dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Sonra, onun sözlerini hatırlıyorum: *O adam için kanımı döktüm*. Bunun mecazi bir ifade olduğunu sanmıştım.

"Hiçbir şey." Kucağımdan kayıyor. "Em, kes şunu ya da git."

"Oh, bilmiyor musun? Jackson sinirlendi ve bir adamın kafasına nişan alarak duvara bir şişe fırlattı. Şişe parçalandı ve adamın yüzünü ve boynunu kesti. Neyse ki Aurora zamanında kendini korudu, çünkü büyük bir cam parçası koluna saplandı."

Kızımız Jax'in önüne geçerek onu her zaman korur. "Git."

Emily yüksek topuklu ayakkabılarla ayakta duruyor, ama ne yazık ki gitmiyor. "Sonra onu masanın üzerine sürükledi ve onu durdurmaya çalışan adamın burnunu dirseğiyle kırdı. Jackson boğazına yumruk attığında adam göremiyordu bile. *Bir senatörün lanet olası oğlunu öldürmemesinin tek nedeni, babasının müdahale etmesiydi*."

Her şey kafamda yerine oturdu. Tepkisi uygun değildi ve eminim sarhoştı, ama Jax'in Aurora'ya ilgi duyan bir avcı tarafından tetiklenmesi şaşırtıcı değil, tıpkı şu anda anısının onu tetikleyip ayağa kaldırması gibi.

Aurora beline sarılır. "Boş ver. Ben iyiyim."

Emily'yi işaret ederek, "Onu oraya götürmeseydin, bu boktan durum hiç yaşanmazdı. Bu kadar kıskanç, entrikacı bir orospu olmasaydın, o asla o insanlarla birlikte olmazdı."

Çenesini ve yumruklarını sıkarak, Emily Jax'a doğru koşar, Aurora ikisinin arasında kalır. "O zaman seni bu hale gelmiş olarak da görmezdi!"

Aurora dönüp ayakları üzerinde sallanır, sonra karnını tutar ve oda *hızla* kaosa boğulur.

Bıktım, kesinlikle bıktım.

Jax kızımızı yakaladı ve ben onun önüne, ikisinin önüne geçtim, onun çılgına döneceğini biliyordum. "Seni kovdurmadan önce git buradan."

Emily gözlerini kısar. "Peki beni kim çıkaracak?"

"Ben." Ricky görüş alanımın kenarına girer ve kolunu yakalar, onu sürükleyerek uzaklaştırır. "Gidelim."

Kız tökezler ama ayakta kalmayı başarır, ayakları altında kayar. "Bana dokunamazsın!"

"Bahse girer misin?" diye hırlar, pes etmeden. "Koruduğum kadına sataştın. Ne istersem onu yaparım."

O, onun elinden kurtulmak için çabalıyor. "Karşı koyacağım!"

Adam onu mutfak kapısından dışarı iter. "Ben de sana kelepçe takarım."

Jax, gözlerinde yaşlarla Aurora'nın üzerinde durur.

"Sadece mide bulantım var," diye onu sakinleştirir, sesi titriyor.

Arkadan, onun sert omzuna kolumu doladım ve Aurora'nın ensesini tuttum. Beni itmediğinde, kolumu onun önüne doladım ve onu göğsüme çektim. "İyi misin?"

Derin bir nefes alır ve ciddiyetle başını sallar.

Ricky çöpü atıp geri döner, yüzü kızarmıştır. Aurora'ya sert bir bakış atar ve yatak odasını işaret eder. "Yatağa gir." Elini indirir ve nefes verir. "Sana kahvaltı getireceğim ve tansiyonunu ölçeceğim."

Gözleri benimkilerle buluşur, sanki kabul etmeyecekmişim gibi

benim tepkimi bekler. Boynunu bırakırım. "Git."

Omuzları çöküyor. "Bugün bitirmem lazım."

"Tansiyonun ne diyor bakalım." Onun bir şey yapmasına izin verme niyetim yok. "Jax'in yanına yat. Toplantımdan sonra sana kek getireceğim."

Yatak odasının kapısı kapanınca, Ricky'yi mutfakta kahvaltısını hazırlarken buluyorum: çilekli tart, granola, yaban mersini ve ahududu ile yoğurt ve yanında çikolatalı kruvasan.

Tanrım, kimse onu şımartmasın mı?

"Artık bu senin işin değil, biliyorsun. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Buhar çıkan bir çay bardağının kapağını açıyor. "Bu hiç benim işim olmadı."

Bu yorumu bir kenara bırakıyorum. Şu anda onunla uğraşacak zihinsel gücüm yok. "Bunun olmasına asla izin vermem, ama Jax'in Kyle'ın yanında olamayacağını veya o ortama geri gönderilemeyeceğini anlıyorsun, değil mi?" Sadece bu düşünce bile kalbimin göğsümde hızla atmasına neden oluyor. Birine tansiyonumu ölçtürmeliyim. "Tekrar kötüleşecek. Bunu atlatmak için kendini mahvedecek. Bu Aurora'yı öldürecek."

"Anladım."

"O bir kurbandı."

Gözleri benimkilere bakıyor. "Onu ya da Aurora'yı kullanmayı düşünmüyorum, ama o bize insanlar ve yerler hakkında ayrıntılı bilgi verebilir. Bu yardımcı olur."

"Bunu düşüneceğim. Lütfen kimseyi yukarı çıkarma. Çalışmasına gerek yok. Her zaman böyle mi?"

"Emily ile evet. Her seferinde Jax'i kışkırtmak için elinden geleni yapıyor. Onun dışında hayır. Jax yemek pişiriyor ve ikizlerle video oyunu oynuyor. Spor salonuna gitmeyi konuştular. Aurora stüdyoda uğraşüyor, kitap okuyor ve uyuyor. Bir gün alışverişe çıktılar. Burada iyi gidiyorlar."

Ben de bundan korkuyordum.

ETHAN

“BİLİYORSUN, New York'ta kalsaydın...” Rocco sözünü bitirmiyor.

Rikers Island'daki Kontrol Binası'ndan geçmek için sıraya girmiş arabalarda oturuyoruz.

"Ben yapamam, Jackson da yapamaz. İkimizin de sözleşmesi var."

"New York hokey takımı seni geri alacak. İkinizi de alacaklar.

Aksini yaparlarsa deli olurlar."

Bunu hiç düşünmediğimden değil. Burada, Kyle ve şöhretten uzak, yarı normal bir hayatımız olurdu. Çoğunlukla mutlu bir şekilde izole olurduk, ama... "Aile işine girmek istemiyorum, alınma."

"Alınmadım. Babanın senin olmanı istediği yerdesin. Onun neslinin savaşı bitti. Kimse senden bir şey istemiyor, ama seni görmekten mutluluk duyuyoruz."

Kapılardan geçtikten sonra, Kontrol Binası ve Ziyaretçi Merkezi'ni geçerek Erkek Cezaevi'ne doğru ilerliyoruz.

Dışarısı dikenli tel çitlerle çevrili ve içerisi de pek farklı değil. İşlemler sırasında geçtiğimiz grup hücreleri bana kafesleri hatırlatıyor — insanları kirli kafeslere hapseden kafesleri.

Belki de bu yüzden beni hiç istemedi. Burası bir çocuk için uygun bir yer değil. Parlak ışıklı bir odada zemine sabitlenmiş bir bankta oturuyoruz. Metal masaya parmaklarımla ritim tutuyorum ve dizim sallanıyor.

Ona Vincenzo mu yoksa Enzo mu diyeyim? Kesinlikle baba değil.

Kapı açılır ve turuncu tulumlu bir adam içeri girer. Tuz ve biber saçlı ve soluk tenli, sanki yıllardır güneş görmemiş gibi. Benden birkaç santim daha kısa ve çok daha zayıf. Yetmiş yaşında sağlıklı görünüyor, şişman değil ama aç da değil.

İnternette bulduğum resimlerden daha yaşlı görünüyor, ama kim olduğu konusunda hiç şüphe yok.

Kapı arkasından kapanıp kilitleniyor. İçeriye hiçbir memur girmiyor ve beklediğim gibi kelepçe takılmıyor.

Karşımda oturuyor. "Vay canına. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Hafifçe başımı sallayarak onaylıyorum. "Evet, ben de."

Birbirimize bakarak birbirimizi inceliyoruz. Gözlerimi başka birine dikmek garip geliyor gözlerimi görmek garip.

Babam elini masaya koyup yanağını eline dayadı ve bana tüm dikkatini verir. "Bana kendinden bahset. Rocco, boşandığını, Los Angeles'ta bir işe girdiğini ve manken bir kız arkadaşın olduğunu söyledi." Gözleri parlayarak gülümser. "Kulağa çok çekici geliyor."

Benim kuru mizah anlayışım var onda, ya da daha doğrusu onda benimki var.

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Hiç de değil. Evlilik bana göre değildi. Eski karımdan uzaklaşmak için koçluk pozisyonunu kabul ettim."

Rocco telefonunu masanın üzerinden babama doğru itti. "Kız arkadaşı, Aurora."

Boynumu uzatıp, onun bikini giymiş halinin yakınlaştırılmış bir fotoğrafını görüyorum. "Gerçekten mi? Ona gösterdiğin fotoğraf bu mu?"

"Elimde güncel bir fotoğraf var." Yüzünde geniş bir gülümseme yayılır. "Sakin ol."

Parmağını ekran boyunca kaydırarak Aurora'nın fotoğraflarını, bazıları profesyonel, bazıları da çatı katında çekilmiş olanları, bu sabah çekilmiş olan fotoğrafa gelene kadar çevirir. O benim kucağıma kıvrılmış, elim karnını okşuyor, dudaklarım alnına yapışmış.

"Bunları nereden buluyorsun?" diye soruyorum, sinirimi gizleyemedim.

"İkizler. İkinizin birlikte bir fotoğrafını istedim."

Mükemmel bir fotoğraf ve Aurora buna bayılacak. "Bana gönder, sonra diğerlerini sil. Kız arkadaşımın fotoğraflarına ihtiyacın yok."

Babam gülüyor, derin, içten kahkahası küçük, boş odada yankılanıyor. "Evliliğin neden yürümediğini anlıyorum. Kız çok güzel. Genç."

"Evet, yirmi iki yaşında." "Onu seviyor musun?"

Tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Her şeyden çok."

"Kaç aylık?"

"Beş ay."

"Cinsiyetini biliyor musun?"

"Oğlan."

Yoğun bakışları benden hiç ayrılmıyor. "Hayal edebileceğimden daha iyi bir insan olmuştun. Annen için üzgünüm." Derin bir nefes alır ve yavaşça verir. "Gerçekten üzgünüm. Ona yardım etmeye çalıştık."

Omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Evet, ben de. Onu kurtarmak mümkün değildi." O hapisteyken mümkün değildi.

Kaderin işleyişi ne kadar da garip. İşte yine, bir başkasını bağımlılıktan kurtarmaya çalışıyorum. Annemi kurtaramadım, yetmedim, ama Jax'i de kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"İşin, kız arkadaşın ve bir çocuğun olacak. Başka ne var?" diye sordu, gözleri cam gibi parlıyordu.

"Bu... karmaşık bir durum." "Aşk her zaman öyledir."

"O, benim oyuncularımdan biri olan Jackson'la çıkıyordu. Benimle yattığımızda ayrılmışlardı, ama ben onun hamile olduğunu öğrenmeden önce yeniden bir araya gelmişlerdi. Uzun lafın kısası, üçümüz bir... ilişki içindeyiz."

"Bir ilişki...?" Kaşlarını çatıyor, gözleri kararıyor — başka bir benzerlik.

Kulaklarımın uçları yanıyor. Neden onun ne düşündüğünü umursadığımı bilmiyorum. Aurora ve Jax söz konusu olduğunda, hayatım üzerinde hiçbir etkisi yok. Kimsenin yok.

"Yani, ikimiz de onunla birlikteyiz. Birlikte yaşamayı ve geleceği paylaşmayı planlıyoruz."

Yüzünde bir anlayış belirir ve kesilmiş sakalını okşar. "Anlıyorum Anlıyorum."

"Dediğim gibi, durum karmaşık. Jackson zor zamanlar geçirdi. Babası Los Angeles'ta yozlaşmış bir polis komiseri. Bebeğin Jackson'ın olduğunu düşünüyor. Aurora'ya hamileyken zarar verdi, onu tehdit etti, bizi takip ettirdi, Aurora ve bebekle ilgili olarak benimle yüzleşti ve sen," diye ekliyorum. "Jax'i mahvetti ve ben... ne istediğimi bilmiyorum"

ne istediğimi bilmiyorum." Duygularım beni ele geçirir, gözlerim yaşarır ve başımı eğirim. "Onları korumanı istiyorum, sanırım." Gözlerimdeki yaşları silip boğazımdaki yumruyu yutarım. "Başka bir şey istemeyeceğim."

Rocco, okuyamadığım bazı belgeleri bana uzatır.

Babamın kaşları geri çekilen saç çizgisine kadar yükselir ve düşük bir ısıklık çalar. "Bu onun mu?"

"Evet. Bu hafta başında onunla görüştüm." Rocco arkasına yaslanır ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Bunu Ethan'ın adına geçirmek için çalışıyoruz. O Aurora ile nişanlı ve sonunda bunu ikisi arasında bölüşmek istiyor, ama nihayetinde bizim olacak."

"Kahretsin. Evet, bu kadar para zayıf karakterli adamları yozlaştırır." Kendinden emin bir duruş ve sinsi bir gülümsemeyle babam başını bana doğru eğiyor. "Yani, bir suçludan yardım isteyerek başka bir suçluyla başa çıkmaya çalıştın?"

Onun sırtışına karşılık veriyorum. "Hemen hemen."

İkisi de benim samimiyetime gülerler ve gerginlik ortadan kalkar.

"Onu önemsiyorsun." Babam bunu sormuyor, sadece bariz olanı belirtiyor. "O iyi bir çocuk, çılgın, ama çok seviyor."

"Sen bebeği alıyorsun, o da evliliği, ha?"

"Öyle bir şey. Evliliğe ihtiyacım yok, sadece kıza ihtiyacım var. Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirini hayal etmemiştim."

Düşünceli bir şekilde başını sallar ve sonra kağıt yığınına Rocco'ya geri verir, sadece "Yatırımlarımızı koru" der.

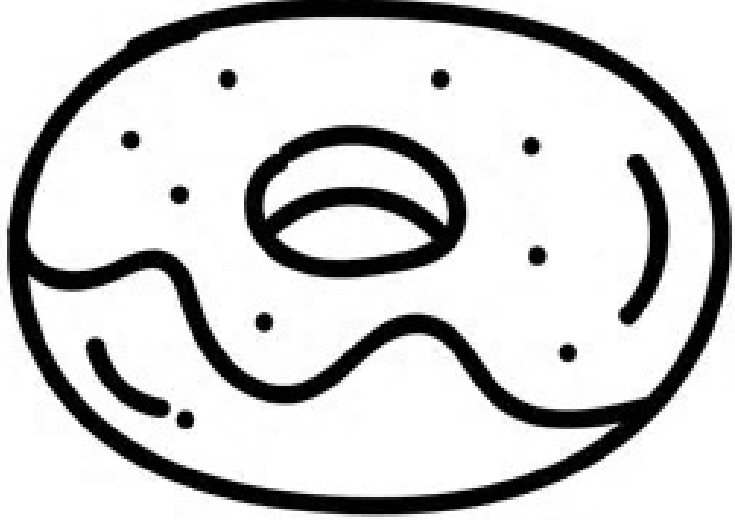
Merakım uyandı, ama onlar iş ve aile hakkında konuşmaya daldılar ve ben sessiz kaldım.

Sanki babam hiçbir şeyi kaçırmamış gibi rahatça sohbet ediyorlar ve şakalaşıyorlar. Araları çok yakın ve kendimi biraz kıskanç hissediyorum.

Ziyaretin sonunda bana sıkıca sarılır. "Rocco ile iletişimde kalacağım."

"Yakında görüşürüz." Bu sözler hiç düşünmeden dilimden dökülüyor, sesim gergin.

O geri çekilir ama tutunur. "Buna gerek yok." "Ben istiyorum."

JACKSON

ETHAN SESSİZ, her zamankinden daha sessiz. Bu sabah, Rocco ile neden buluştuğunu sormadan buradan aceleyle çıktı. Para ya da evle ilgili olsaydı, bana söylerdi diye düşünüyorum. Bu beni tedirgin ediyor, ama Ethan'a güveniyorum. O beni asla ihanet etmez.

Sonunda hepimiz akşam yemeğini yiyip, ikizler ve benim bugün kurduğumuz düz ekran televizyonda hokey maçı izledik. Bu başlı başına bir eğlenceydi ve televizyon duvardan düşse bile şaşırmazdım.

Boş verin, Dante kafasına koyduğu her işte uzmandır. Desi ise kolayca dikkati dağılıyor ve bir şekilde, gerekenden fazla vida kullanarak işi bitirdik.

Ricky burada olsa bile mutluyum. İkizlerle geçinmek kolay. Desi tahmin edilemez, Dante ise sakın — birbirlerini dengeliyorlar ve her hareketimi yargılamayan, şakalaşabileceğim insanlar olması harika.

Garip ama, ayrıldığımızda Ethan'ın ailesini özleyeceğim.

Desi üçüncü tavuk köri kasesi kahve masasına koyar. "Yemek yapmayı sever misin? Bir aşçın vardır diye düşünmüştüm."

"Şefim yok." Omuz silkiyorum. "Annem bana yemek yapmayı öğretti. Huzur verici ve yemeği seviyorum, yani herkes kazanıyor."

Ethan televizyondan gözlerini ayırıp bana bakar, Aurora da aynısını yapar. Bir saniye sonra fark ederim... *Annemden hiç bahsetmem.*

Gözlerimi kaçıyorum ve Ethan bu fırsatı değerlendirip benimle dalga geçer, sonunda karamsar ruh halinden kurtulur. Onun hakkında sevdiğim bir şey var: bana acımıyor. Dışa vuran duyguları azdır ve acıma nadiren bunlardan biridir.

"Bir sürü hizmetçi ve uşakla birlikte büyüdüğünden emin misin?" "Personel eve giremezdi, pislik."

Desi bana şüpheyle bakar. "Çamaşırlarını kendin mi yıkıyorsun?"

"Bazen." Burada çamaşır yıkamamamın tek nedeni, çamaşır makinesi ve kurutucunun bodrumda olması ve bu boktan durum. New York faresi üzerime atladığında pantolonuma işemeye niyetim yok.

"Onun seni kandırmasına izin verme," diyor Ethan kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Arena personeli onun çamaşırlarını yıkıyor. Kendi patenlerini bile bağlamıyor."

Dante'nin yanında oturan ve gözlerini maçtan ayırmayan Ricky hariç herkes gülüyor, ama onun da dikkatini verdiğini biliyorum.

Zamanını bekleyerek beni kandıramaz ve Aurora'yı kullanmak için güvenimi kazanamaz. Onu önce ben öldürürüm.

Aslında hiç kimseyi öldürmedim, Aurora'nın eski sevgilisini bile. Ona bir ton kokain ve elli bin dolar hediye ettim ve gerisini LAPD'ye bıraktım. Kabul etmesi ve önceden suçlu olması benim suçum değil. Bu onun suçu.

Fırsatım olsa, birkaç kişiyi seve seve öbür dünyaya gönderirdim. Ricky, henüz onlardan biri olmadığı için şanslı.

Onu tekrar boğazlamaya niyetim yok. Aurora'ya bunu yapmayacağım. Hokey oynamaya döndüğümde benim kavga ettiğimi yeterince görecektir. Ayrıca elim kırık.

Artık onun bir ajan olduğunu ve ağzını kapalı tuttuğunu bildiğim için, beni eskisi kadar kızdırmıyor. Onun botlarını bizim sokağımızda yaşayan evsiz adama bağışlamam da yardımcı oldu. Kış geldi. Onun botlara daha çok ihtiyacı vardı.

Burada kar yağışı hiç durmuyor. Kar bile değil, yağmurlu, buzlu, lanet olası kar.

Aurora'nın bahsettiği tatil gittikçe daha cazip geliyor. Sezon bittiğinde, sıcak bir yerde تنها bir yer bulacağım ve mümkün olduğunca uzun süre kalacağım.

Belki bir yat almamız gerekir. Ethan'a sormam gerekecek. Deplasman maçları için istediğim özel jeti, takımla birlikte seyahat etmemiz gerektiğini söyleyerek reddetti. Bir sonraki sözleşmemde, eğer olursa, bunu düzelteceğim.

Aurora kanepede bana sokuluyor ve bir şekilde gülmekten cinayete, yat satın almaya kadar uzanan dağınık düşüncelerimden beni koparıyor.

Üçümüz seks yaptığımızdan beri beynim karışık. Yemin ederim, psikotik bir kriz geçirmiyorum.

"O köri harikaydı. Teşekkürler."

Alnını öpüyorum ve örgülerinin yeniden yapılması gerektiğini fark ediyorum. Fotoğraf çekiminden önce dağınık dalgalar elde etmek için örgülerini açmış olmalıydı, ama bu hiç olmadı.

Sadece yemek yapabilmekle kalmıyorum, aynı zamanda yemediği her yemeği ezberledim ve kalın saçlarını örmeyi öğrendim. Yatakta da fena değilim. Bana sorarsan, her yönüyle mükemmel bir erkeğim.

Desi boğazını temizledi. "Siz üçünüz hep birlikte mi yatıyorsunuz?"

Dante onun koluna yumruk atar. "Onu takma. Hiç filtresi yok."

Desi hemen karşılık verir. "Bu gece kulaklıkla uyumam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Bu duvarların hepsi gerçek değil."

Aurora kaşlarını çatarak bana bakar, ben de omuz silkerim.

"Bunlar açık alanlarda oda oluşturmak için kullanılan geçici duvarlar." Dante yukarıyı işaret eder. "Bizimkilerin tavanı yok."

Bakışlarım loftun onların tarafına kayar. *Vay canına. Şuna bakın.*

"Kesinlikle takın. Yaşlı adam horluyor."

Ethan'ın yanakları kızarır. "Ben horlamam, ama Jax Aurora'dan ayrılırsa bütün bina uyanır. En son yalnız uyuduğunda, şafak sökmeden bizi bir bebek gibi uyandırdı."

"Doktor randevumuz vardı ve ben bebeği görmek için sabırsızlanıyordum." Ve, tamam, sabah seksini, duş seksini veya bensiz başka türlü seks yapmalarını engellemek istedim.

Aurora ayağa kalkar, boş tabaklarımızı toplar ve ben nazıkçe bileğini tutarım. "Bebeğim, ne yapıyorsun? Onları biz alabiliriz."

Bana tatlı bir gülümsemeyle bakar. "Zaten mutfağa gidiyordum."

Geri döndüğünde, pembe bir kutu cupcake getirir. Kutuyu sehpaye koyar, kapağını açar ve beyaz krema ve kalp şeklinde şekerlemelerle süslenmiş kırmızı kadife cupcake'i alır.

Ethan'a boş bir ifadeyle bakıyorum. "Gerçekten mi? Kalp şeklinde şekerlemeler mi? Yağcı."

Bana orta parmağını gösterir.

Aurora kahvaltıda Ricky'yi, akşam yemeğinde beni, tatlıda Ethan'ı yiyor. Artık çalışmadığına göre - o bilmiyor ama Ethan kontrolcü bir piç ve bu sabahki kargaşadan sonra bir daha çalışacağını sanmıyorum - bir sonraki doktor randevusunda herhangi bir sorun çıkmamalı.

Cupcake'i ağzına götürür, bir ısırık alır, kreması burnuna bulaşır. Gözlerini kapatır ve yumuşak bir inilti çıkarır, benim sikim sertleşir.

Ona hayranlıkla bakıyorum. "Ne zamandan beri cupcake'leri bu kadar sevmeye başladın?" Dudaklarını yalıyor ve karnını gösteriyor.

Kaşlarım yükseldi. "Bebek cupcake seviyor mu?"

O başını sallar, kağıt ambalajı çıkarır ve bir ısırık daha alır.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirir. "Onun benim çocuğum olduğunu biliyordum. Üzgünüm, Ethan."

O, hiç kızgınlık belirtisi göstermeden bana sert bir bakış attı. "Yine o saçmalığa başlama."

O bitirdikten sonra, eğilip onu öpüyorum. Dudaklarımız birleşmeden hemen önce, şakacı bir şekilde burnunu yalıyorum.

"Az önce burnumu yalamadın!" Kıkırdarak beni iter. "Sen benimsin."

İstedğim yeri yalarım."

O gece Ethan duşta, biz yataktayken bunu kanıtlarım. Öpüşürüz ve ağızlarımız vanilya kreması gibi kokar. Onu yalarken amcığı tatlı ve *Aurora'nın* bir karışımı gibidir ve sikim zonklar.

"Tadın çok güzel. En sevdiğim iki lezzet: cupcake ve amcık." "Jax." Adımı uzatarak söylüyor.

Onun uyarıcı sesi, klitorisini dudaklarımın arasına alıp dilimle okşadıktan sonra hafifçe ısırıldığında iniltiye dönüşüyor.

"Amin. Cupcake ve amin."

Bacaklarını daha da açıyor ve ben dalıyorum. Ethan duştan çıkmadan önce onu orgazma ulaştırmak için yaklaşık beş dakikam olduğunu hesaplıyorum.

Eğer benim adımı haykırırsa bonus puan kazanırım.

Dilimi düzleştirip deliğinden klitorisine ve geriye doğru onu tahrik ediyorum. "Jax, lütfen." Saçımı çekiyor.

Gülümserim, içten içe yalvarmasını isterim. "Ne, bebeğim? Söyle bana." Cazip bir inilti çıkarır. "Beni boşalt."

Onun sıkı amını iki parmağımla sikiyorum, onu anında boşaltacak mükemmel noktayı biliyorum. Sonra duruyorum. "Bana ne vereceksin?"

"Şu anda senden nefret ediyorum." İnleyerek kalçalarını sallıyor. "Her şeyi."

"Bizi tekrar sikmene izin verecek misin?"

"Oh, bu zor bir pazarlık," diyor, sesi alaycı bir tonla. "Ama tabii."

Sessizce gülerek kabul ediyorum. Klitorisinin kaputunu geri çekip dilimin ucuyla daireler çiziyorum. Daha da ıslanıyor, sıvıları parmaklarımı ve ağzımı dolduruyor, ben de boxerime ön sıvı sızdırıyorum.

Dilimi daha hızlı hareket ettiriyorum, emmekle ısırarak arasında gidip geliyor. Altımda kıvranıyor, saçlarımı yumrukluyor ve yaklaştığını biliyorum. Klitorisini daha sert emiyorum ve o patlıyor.

"Oh, lanet olsun. Jax!"

Amcığı parmaklarımı sıkıca kavrar ve yüksek tiz bir çığlık odayı doldurur. Onun orgazmının her damlasını alana kadar durmam ve uzuvları yatağa düşer.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese.

Ağrıyan ereksiyonumu avuçlayarak, ona ikinci bir orgazm yaşatmaya hazır olarak üstüne sürünürüm, tam o sırada banyo kapısı açılır.

"Tanrım, on dakika bekleyemedin mi?"

ETHAN

AURORA'YA ULAŞIYORUM. "Buraya gel, aşkım."

Yüzü kızarmış ve dudakları parlak kırmızı renkte, onun altından kalkar.

Dramatik bir tavırla, yatağa yığıldı. "Nereye gidiyorsun?" Sesi sızlanıyor, köpek yavrusu gibi gözleri kızımıza bakıyor.

Ondan başka bir şey beklemiyordum. İkisi o kadar benziyor ki, korkutucu. Onun tuhaf davranışlarına gülümserim. "Banyoda ıslanmaya ihtiyacı var."

Onun öperek durumu düzeltme yöntemleri var, benim de var. "Hepimiz o küvete sığamayız."

Şaka bile yapmıyor. Jakuzi olabilir belki. Onunla birlikte küçük bir küvet mi? Hayır. Gülümsüyorum. "Biliyorum."

Bu çatı katında yarı yenilenmiş tek şey yatak odası. Lüks olmasa da, banyoda büyük olasılıkla dökme demirden yapılmış ve kaldırılması çok ağır olan eski bir pençeli küvet var. Küçük ama işini görür.

Yataktan muhteşem bir şekilde çıplak olarak kalkıyor. Onu her gördüğümde karnındaki bebek daha belirgin hale geliyor, göğüsleri daha büyük ve daha yuvarlak. O kadar güzel ki, göğsüm ağrıyor.

Onu banyoya götürüp kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Elini tutup buharlı suya girmesine yardım ediyorum.

O büyük kahverengi gözleriyle bana bakar. "Köpükler?"

Onun ne kadar sevimli olduğuna gülümsüyorum. "Köpük yok. Cildini tahriş edebilir.

Sadece Epsom tuzu."

Hapishaneden eve dönerken mağazaya uğrayıp cupcake ve Epsom tuzu aldım. Ne kadar romantik bir herif oldum.

Lavabonun altında eski bir tahta tabure var, onu alıp küvetin arkasına koyuyorum. "Örgülerini çözüp saçını yıkamamı ister misin?"

Bana dönerek, su sıçratarak sorar. "Sen de benimle birlikte girmeyecek misin?"

Bu saçma fikre başımı sallayarak hayır derim. "Hayır, benim kocaman kığım oraya sığmaz, sevgilim."

"Saçmalık." Yer açmak için geri çekildi. "Lütfen."

Sözcüğü uzatır ve ben tüm direncimi kaybederim. Tanrım, bana ne oldu böyle?

Eşofmanımı çıkarıp onun arkasına geçiyorum. Su küvetin kenarından yere dökülüyor ve o kıkırdıyor. Dar bir yer, dizlerim bükülmüş ve küvetin kenarının üzerinde, ama görünüşe göre ne isterse yapacağım.

Beni parmağında o kadar sıkı döndürüyor ki, bu çok saçma. Yüzüğe gerek yok.

"Maçlardan sonra buz banyosu yaptığımdan beri küvete girmedim." Onu göğsüme doğru yönlendiriyorum. "Bu *çok* daha iyi."

"Eminim daha da iyi hale getirebiliriz."

Sesinde flört edici bir ton var ve ağrıyan ereksiyonuma bunun onun için olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Şu anda ne kadar onun tatlı göğüslerini avuçlamak ve içine girmek istesem de, bu *onun* için.

Elleri kılı bacaklarımın üzerinde kayıyor. Bu çok samimi bir hareket, daha önce hiç yaşamadığım bir şey - sadece banyoyu paylaşmak değil, fiziksel ve duygusal olarak bu kadar savunmasız olmak. O, birçok yönden benim ilklerim ve bunun farkında bile değil.

Karnını okşuyorum ve büyüyen bebeğimizin hissini seviyorum. "Sana çok aşışım." Bu sözler dudaklarımdan dökülüyor, ama pişman değilim. "Seni ve bebeğimizi sevdiğim kadar başka birini sevebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Gözleri parıldıyor. "Ben de seni seviyorum. Keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek." "Ben de, bebeğim."

Birbirimize sarılmış halde kalıyoruz ve bunun daha fazlasına ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Onun benimle olmasına ihtiyacım var. Onun çocuğumla birlikte büyümesini izlemem ve hiçbir anı kaçırmamam gerekiyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Kesinlikle mükemmel."

"Ağrın var mı?"

"Biraz."

"Banyo iyi gelir, ama daha fazla dinlenmen lazım. Ciddiyim, Aurora."

Kararsız bir ses çıkarır. Kalbim onun elinde olabilir, ama bu onun iyiliğini öncelikli görmeyeceğim anlamına gelmez. Onu dinlenmeye zorlamam gerekirse, zorlarım.

"Montreal'e ne zaman gidiyorsun?" diye sorar, konuyu değiştirerek.

"Yarın öğleden sonra."

Bana bakarak alt dudağını dışarı çıkarır ve ben onu ısırırım. Somurtması için bir neden yok. Benimle birlikte olacak.

Isırmamı, kucağıma tırmanmak için bir davet olarak algılar. İpeksi uylukları belimi sarar, çıplak amcığı istekli sikimin üzerinde kayar.

Kolları boynumu sarar, parmakları nemli saçlarıma kayar, göğüsleri yüzümün önündedir.

Onun dudaklarını öpmek için uzanıyorum. "Bu banyo senin için." Aramıza bakıp kaşlarını kaldırıyor.

"Ona aldırma. Eğer izin versem, uyurken seni becerirdi." Sonra benim aletimi kavradı ve yumuşak bir şekilde okşadı.

"Aurora, hayır," diyorum, hiç ikna olmadan. "Dinlenmen gerekiyor."

"Dinleneceğim..." Yumruğu beni daha sıkı sıkıyor, başımı büküyor, "...senin senin sikişinde."

Kahkaha atıyorum. Onun akıllı ağızıyla aşk-nefret ilişkisi yaşıyorum. "Hayır, dinlemeyeceksin."

Bir eliyle taşaklarımı okşarken, diğer eliyle beni okşuyor. Bu ikili işkence, irademi çökertiyor. Her iki göğsünü de avuçlarım ve sıkıştırıyorum, birini emip ısırıyorum, sonra diğerini.

Ellerinin işkencesi devam ederken kalçaları sallanıyor. Onun içine dalmak, onu sert ve hızlı sikmek için can atıyorum, ama bu pozisyonda yapamam.

"Eğer benim sikimi istiyorsan, buradan çıkmamız lazım." Onun ağız sulandıran meme uçlarını son bir kez ısırıp dişlerimle çekerim. "Seni üstümde görmek istesem de, burada yeterince yer yok."

Öne eğiliyorum. Elleri beni bırakıp omuzlarımı tutuyor, bacaklarımın arasındaki çelik çubuk aramızda sıkışıyor. Küvetin kenarını kaldıraç olarak kullanarak ayağa kalkıyorum, çıkmadan önce kolumu onun altına sokacak şekilde pozisyonunu değiştiriyorum.

Onun içine girme telaşıyla, yerde duran suyu tamamen unutmuşum. Kayıyorum ve neredeyse kıcıma düşüyorum. Bana sarılıyor, uylukları belimi kavıyor ve histerik bir şekilde kıkırdıyor.

"Siktir." Kalbim çılgınca atıyor. "Sen benim ölümüm olacaksın ."

Havlulu almaya zahmet etmiyorum. Sadece örgülerinin uçları ıslak ve birazdan terleyeceğiz.

Banyo kapısını açıp yatak odasını aydınlattığımda, Jax başucuna yaslanmış, telefonuyla oynuyor.

"Nihayet," diye homurdanıyor, gözlerini kısarak ve çenesini sıkarak.

Onu banyoda becermiş olsaydım ne yapardı acaba? Muhtemelen bir çocuk gibi somurturdu. Yarın onunla birlikte gittiğimde ya tam bir kriz geçirecek ya da gelmek için ısrar edecek.

Onunla yalnız kalmak istememe rağmen, üçlü seks yapmayı oldukça seviyorum. "Orada kal," diyorum ona.

Davranışları değişir. Sırtı düzelir ve gözleri parlar. Uzanıp telefonunu komodinin üzerine koyar. Banyo ışığını yakarım ve karanlık yatak odasını kaplar.

Dizimi yatağa koyup onu yatağa yatırıyorum ve fısıldıyorum, "Onun sikini benim için em, bebeğim. Seni dizlerinin üzerinde sikmek istiyorum."

O Jax'a doğru ilerlerken, ben de ihtiyacım olan ereksiyonumu avuçlarımla okşayarak ona yerleşmesi için zaman veriyorum.

"Mmm... Kahretsin," diye inliyor ve ben bunu onun arkasına tırmanmam için bir işaret olarak alıyorum

Başını girişine yerleştirip sıkı amına kaydırıyorum, dişlerimden hava dişlerimin arasından tıslar. O sıırıksıklamdır ve bu pozisyon beni onun içine derinlemesine sokar. Onun her santimini seviyorum.

Dizlerini açıyor ve sırtını daha da kavisliyor, bizi mükemmel bir şekilde hizalıyor. Kalçalarım kıcına çarpıyor ve onu öne doğru itiyor. Boğazı onun etrafında sıkışıyor, amcığı beni sıkıca sarıyor ve hem Jackson hem de ben küfrediyoruz.

Bunu tekrar tekrar yapıyorum, nemli tenlerimiz birbirine çarpıyor. O inliyor, sesi onun penisi tarafından boğuluyor. Kalçalarımı aşağı doğru eğip G noktasını vuruyorum ve kolumu onun altına sokup parmaklarımla klitorisini okşuyorum.

O inliyor ve sert darbelerime karşılık veriyor.

Ecstasy damarlarımdan akıyor ve Jax odada olsa bile, ağzımdan çıkan müstehcen kelimeleri durduramıyorum. "Ne kadar iyi bir kızsın. Bizi çok iyi alıyorsun. Onunkini emerken benim sikime gel, bebeğim. Ver bana."

Kısa süre sonra amcığı bana kilitlenir ve beni son damlasına kadar sömürür.

Kalçalarım ileri doğru itiyor, başım geriye düşüyor ve orgazm sertçe vuruyor. Sıkım titriyor, onun içine derinlemesine boşalıyor.

Üçümüz arasında inlemeler ve ahlamalarla dolu bir senfoni var. Ara sıra "Siktir" ve "Spermimi yut" ve "Çok iyi" sesleri duyuluyor.

Kulağıma müzik gibi geliyor.

ETHAN

AURORA DERİN UYKUYA DALMIŞ. Uzun bir gün geçirmiş ve Jax örgülerini düzelttiği anda bayılmış.

O yan yatıyor, başı göğsümde, bacağı benim bacaklarımın arasında. Ben sırt üstü yatıyorum, kollarımı yastığın altına kıvrımışım ki Jackson onun yanında olabilsin. Garip bir pozisyon ama uykuya daldığımda sorun olmuyor.

Ama bu gece, tamamen uyanığım. Aklım sürekli hapishane ziyaretini tekrarlıyor.

Orası içler acısı bir yerdi. Playoff maçından sonra bir stadyumu hayal edin — yerler kirden siyah, kim bilir neyden yapış yapış. Neye bastığımı düşünmek istemiyordum.

Sıkıcı gri duvarlar çiziklerle bozulmuştu, tavan döşemeleri eksikti ya da çürümüştü. Alarmlar durmadan çalışıyordu, personel ve mahkumların bağırışları da buna eşlik ediyordu.

Çocukken ziyaret etseydim, ödüm kopardı. Gerçi benim çocukluğum da pek iyi sayılmazdı, çoğu sabah annemin öldüğünü düşünerek uyanırdım.

ölmüş olmaktan korkarak uyanırdım.

Yatak sallanıyor. "Dostum, buradan senin düşüncelerini duyabiliyorum," diyor Jackson boğuk bir sesle.

"Üzgünüm." Neden bilmiyorum, ama ona söyleme ihtiyacı hissediyorum. "Bugün Rocco ile hapishaneye gittim. Babamı gördüm."

Göğsümden bir yük kalkıyor. Aurora'ya söylemeyi düşündüm, ama ona daha fazla belirsizlik yüklemek istemedim. Ayrıca ona gittiğimi söylemediğim için onu incitmek de istemedim. Kimseye söylemedim.

"Kahretsin." Pozisyonunu düzeltir. "Neden? Kyle'ı öldürtecek misin?" Sesinde bir gülümseme vardır. Gerginliğimi azaltmak için şaka yapıyor.

"Bunu yüksek sesle söyleme." Sadece Jax ve Aurora'nın güvende olmasını istiyorum. Geri kalanın ayrıntılarını bilmek istemiyorum, ama Kyle bir sabah uyanmasa kesinlikle üzülmezdim. "Aurora'nın dairesine dinleme cihazı yerleştirdiler, biliyor musun?"

Uzun, boğuk bir nefes verir. "Lanet olası Ricky. O zaman benimkini de kontrol etmeliyim."

Parmaklarımla saçlarımı tararken, karanlıkta onun silüetine bakıyorum. "Dikkatli miydin?"

"Dikkatli mi? Söylediklerimde mi? Bana gerçekten bunu mu soruyorsun? Ben, evliyken limuzinin arkasında, son kullanma tarihi geçmiş prezervatifle bir eskortla sevişmek kadar dikkatliyim."

"Tanrı aşkına, unut artık. O beni baştan çıkardı."

"Siktir git," diye fısıldadı, ki bu, sana söyleyeyim, bağırmasından çok daha korkutucuydu. "O, bir ayrılığın ardından üzgündü. Sen de üzgün bir amcık buldun."

Göğsüm sessiz kahkahalarla titriyor. "*Kesinlikle* üzgün değildi, gerizekalı. Aslında oldukça muhtaçtı."

"Senden nefret ediyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Kapa çeneni. Ben burada olmasam beni özlerdin." "Sen ve Ricky. O onu istiyor, biliyorsun, değil mi?"

Konuşması biraz aceleci ve sonraki sözlerim bana dayak attırabilir, ama siktir et. "Kötü bir fikir değil."

"Ne? Kyle'ı öldürmek mi? Ben hallederim."

"Bunu söylemeyi kes." Bazen şaka mı yapıyor yoksa filtre kullanmıyor mu, anlamak zor oluyor. Her halükarda, onun hapse girmesini istemiyorum. "Hayır, Ricky'yi yanımızda tutmak."

Yatağın aniden çökmesi, onun oturduğunu, muhtemelen yumruk atmak üzere olduğunu gösteriyor. "Hangi evrende bu iyi bir fikir olabilir ki?"

Kızımız onun yükselen ses tonuyla uyanır ve ben onu uyandırmak istemediğim için sesimi alçaltırım.

"İkimiz de seyahat edeceğimiz evrende. Ona kim bakacak? Onu kim koruyacak? İkizler bizimle gelmiyor. Onu bebekle birlikte Los Angeles'ta yalnız mı bırakacağız? Babanla mı?"

"Ciddi misin? Onu sadece *senin* dediklerini yaptığı için seviyorsun."

"Öyle de denebilir," diye şaka yapıyorum.

Ama Jax'ın sesi hiç de şakacı değil. "Her neyse. Ben bırakıyorum."

Onun inatçı öfkesi benimkini de tetikliyor. "Sen bir veletsin, biliyor musun? Oyun oynuyorsun. Senin için yaptığım onca şey için bana bir iki sezon verebilirsin." Kışkırtılsam da, bu istediğimden daha sert bir söz oldu.

"Kendini tutma. Gerçekte ne hissettiğini söyle, Koç. Sırada onun yatağı mı var?"

"Ne?" Yüzde yüz şımarık. Nasıl oldu da iki şımarık çocuğum oldu? "Bu da nereden çıktı?"

Cevap vermiyor. Uzanıp benden uzaklaşıyor.

"Tek söylediğim, Ricky onu tanıyor. Onun endişesini anlıyor. Panik ataklarıyla başa çıkabiliyor. Yemek yemesini sağlıyor. Lanet olası hamur işleri için şehrin öbür ucuna gidiyor. Senin babanın ve benim geçmişimizi biliyor ve medyaya koşmayacak. Onu ve seni koruyacağına güveniyorum."

"Her neyse. Patron sensin."

Aramızda ağır bir sessizlik hakim. Sezon başlayana ve Ricky'yi tartışmak için zamanımız olana kadar beklemeliydim.

O burnunu çeker ve ben kendimi berbat hissedirim.

"Jax..."

"Kyle'ı halledeceğimi söylemiştim. Sözleşmem bitene kadar sana zaman vereceğim. Bu bebeği görmek istiyorum, yılın yarısını yollarda geçirmek istemiyorum. Hedeflerine saygı duyuyorum, ama yeterince paramız var ve bensiz de kazanabilirsin."

Gözlerimi kapatıp hayal kırıklığımı bir kenara bırakıyorum, şimdilik. "Ben de seninle aynı şeyi istiyorum." Sonra, aklıma gelen bir düşünce yüzüme bir gülümseme getiriyor. "Bir takım satın alabiliriz."

O alaycı bir şekilde güldü. "Zenginiz, ama *o kadar da* zengin değiliz. Ben milyarder değilim."

Büyükbabasının tüm yatırımlarını, mülklerini ve işlerini düşününce, kendi değerini bile bilmediğinden şüpheliyim.

"Alaska'da kimsenin istemediği o takımı satın alabiliriz."

"Dostum," diye uzatır. "Kimsenin o takımı istememesinin bir nedeni var ve ben Alaska'da yaşamayacağım. Ne saçmalık bu?"

Onun dehşete kapılmış ses tonuna gülümsüyorum. "Orada yaşamak zorunda değiliz, tüm yıl boyunca değil." "New York'ta yaşamayı tercih ederim."

"Mükemmel. Satın alabileceğimiz bütün bir organizasyon biliyorum." Şaşırtıcı bir şekilde çabuk anladı. "Onlar çocuk."

"Çocuklardan oluşan bir hokey takımı istiyordun."

"Ciddi misin?" Bana doğru yuvarlanıyor. "Ailenle birlikte olmak mı istiyorsun? Öyle mi?" Sesinde küçümseme ya da alay yok, sadece anlayış ve düşünceli bir tavır var.

Şimdi anlıyorum ki Jax tek bir şey istiyor, hiç sahip olmadığı bir şey.

O kadar da farklı değiliz. İlahi bir müdahale bizi bir araya getirdi, hepimiz aynı şeyi özlüyoruz.

Bir aile.

"Belki. Bilmiyorum. Seni ve Aurora'yı güvende tutacaksa şeytanla bile anlaşırım. Ayrıca, bu sadece benim ailem olmayacak. *Bizim* ailemiz olacak."

AURORA

İki kaslı, uykusu hafif uzay ısıtıcısının arasında yatakta uzanıyorum. Yataktan kalkmaya çalışırsam onları uyandıracağım, ama oturma odasında ayak sesleri duyulduğunda sıkıntım beni ele geçiriyor.

Ayrıca, bu yürüyüş bana tanıdık geliyor ve konuşmamız gerekiyor.

Dikkatlice bacaklarımı battaniyeden kurtarıp yatağın ucuna doğru emekleyerek ilerliyorum. Oğullarım geç saatlere kadar ayakta kalmış olmalılar. Kapıyı araladığımda ikisi de kıpırdamıyor.

Kafamı dışarı çıkararak bakıyorum ama kimseyi görmüyorum. Ricky ya mutfakta ya da odasında. Asansörün sesini duymadım, yani henüz çıkmamış.

Arkamdaki kapıyı sessizce kapatıp parmak uçlarımda mutfığa koşuyorum. Taze kahvenin kokusu burnuma geliyor ve midem guruluyor. Ethan uyanmadan bir fincan kahve içebilirim belki.

Kapıdan girdiğimde Ricky başını çevirir, bakışları heyecanlı yüzüme takılır, sonra çıplak bacaklarıma iner. Savunmam gerekirse, Ethan'ın gömleği

ve uyluklarımın ortasına kadar geliyor.

Ayrıca, Ricky beni daha az giyinik görmüştür.

"Ne yapıyorsun prenses? Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Gitmeden önce seni yakalamak istedim. Kahvaltıya mı çıkıyorsun?"

Ben de seninle gelebilir miyim?"

Tezgaha yaslanarak, kahve fincanını dudaklarına götürüyor. Her zamanki siyah kargo pantolonu ve siyah tişörtünü giymiş. Sarı saçları uzamış, beyzbol şapkasının etrafında kıvrılıyor.

"Emin misin? Haftalardır benimle konuşmadın."

Ses tonunda belirgin bir sertlik var ve ateşli bakışları vücudumu farklı bir değerlendirmeye tarıyor. Artık ben onun müşterisi değilim, o da benim korumam. Hiçbir zaman olmadı. Benden tek kuruş almadı, ki bu da hükümetin ona ödeme yaptığı düşünülürse mantıklı.

Başımı eğip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Beni kahvaltıya götürmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Kupayı masaya koyar ve parmağını kaldırır. "Birincisi: Ethan beni parçalar. İkincisi: Nişanlın bizi bulur. Boynuna takip cihazı taktırmış olsa bile şaşımam. Üçüncüsü: İkizler, mafya olmak isteyen herkesi peşimize takar."

Gözlerimi devirip hayal kırıklığıyla iç çekerim. Vazgeçip yatak odama dönmeye hazırlanırken, tezgahdan kalkıp önüme geçer. Kızlar için uzun boyluyum ama o 1,80'den fazla olduğu için ona bakmak için başımı kaldırmam gerekir.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu ve midem altüst oldu, dudaklarım onun karanlık bakışları karşısında açıldı.

"Kaos eşliğinde kahvaltı kulağa harika geliyor. Gidip giyin de cinayeti de eklemek zorunda kalmayayım."

Yatak odasından kıyafetlerimi ve telefonumu alıp, koridordaki banyoda giyindim.

Oğullarımın yakın zamanda uyanacağını sanmıyorum, ama beni bulamadıklarında paniğe kapılmamaları için onlara bir mesaj atıyorum.

New York'un soğuk havası canlandırıcı. Buz gibi kar taneleri kirpiklerime yapıyor ve yüzümü bulutlu gökyüzüne doğru eğiyorum.

Sokaklar kalabalık olmasa da Ricky yanımda duruyor. "Eldiven veya şapka getirdin mi?" Parmaklarımızı birbirine geçirip dikkatimi çekmek için elimi sıkıyor.

"Ben iyiyim. Karı seviyorum."

"O kelimeden nefret ettiğimi biliyorsun." Başımı kapüşonla örter ve eğlencemi sonlandırır. "En son ihtiyacım olan şey senin tekrar hastalanman, prenses."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne zamandan beri bana prenses demeye başladın?"

"Erkeklerden oluşan bir harem kurmaya başladığından beri," diyor o, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. Ağzım açık kalıyor. "Sen şu anda kimsin?"

Uzun zamandır duymadığım derin bir kahkaha atıyor. Soğukla ilgisi olmayan bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Gerçek Ricky'yi hiç tanımadığımı giderek daha fazla anlıyorum. Sessiz ve mesafeli davranıyor, taklit ettiği dev ayıcık gibi değil... tabii taklit ediyorsa.

Birkaç blok yürüyerek bir kafeye varıyoruz, sadece bir kez durup Ricky'nin bir ara sokaktaki evsiz adamı kontrol etmesi için, botları hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

Masamıza oturup ceketlerimizi çıkarıyoruz ve sipariş veriyoruz. Garson birkaç dakika içinde yemeklerimizi getiriyor ve biz garip bir sessizlik içinde kalıyoruz.

Tiffany mavisini boyalı tırnaklarımı kemiriyorum, sonra endişeli alışkanlığımı durdurmak için ellerimi kollarımla örtüyorum ve gerginliğimi yutuyorum. "Sen ve ben New York'a uçtuğumuzda, telefonumu benden aldın."

Çenesinin kasları seğirdi. "Sinirleniyordun." "Jax'ın başının dertte olduğunu biliyor muydun?"

Kafasını salladı ve bakışlarını kaçırdı. "Orada değildim."

"Ama biliyordun? Onu izleyen biri mi vardı?" "Otel odasında yoktu, hayır. Bu imkansızdı."

"Onu durdurabilirlerdi. Bana söyleyebilirdin." Gözlerim yaşlarla doldu. "Onu ya da Ethan'ı durdurabilirdim."

Elimi tutup parmaklarımızı birbirine doladı. "Yapamadım. Üzgünüm."

Elimi çekip uzaklaştırdım. "Onun..."

"O gece Jax'i takip etmek, ekibimin genç kızları bulmak için çalışan ve onları sadece o çatı katına değil, Kyle ile bağlantılı adamlara da götüren iki güvenlik görevlisini tespit etmesini sağladı. Kumarhaneler insan kaçakçılığı için önemli noktalardır. Yakaladığımız her pislik, daha az kızın kurban olması anlamına gelir. Üzgünüm, meleğim."

Başımı eğiyorum, zihnim bir savaş alanı gibi. O haklı ve ruhum acıyor.

Çenemi kaldırıyor. "Onun odasına güvenli bir şekilde dönmesini sağladık."

"Neden onları tutuklamadınız? Kyle ve diğer adamları."

"Stratejik olarak hareket etmek zorundayız. Birini yakalarsak, diğerleri de haberi alır." Parmak eklemleri yanağımı okşuyor. "Bu davadan bahsetmeyelim artık. Zamanı geldiğinde Jax'le birlikte çalışacağım."

"Neden Los Angeles'a dönmüyoruz?" Kaba veya küçümseyici olmak istemiyorum. "Jax hazır olana kadar," diye açıklıyorum.

Gözlerinde bir şey geçer. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Birlikte geçirdiğimiz günleri hatırlayınca, rüzgardan hafifçe yanmış yanaklarım kızardı. Ne kadar özenliydi. Birlikte ne kadar rahattık. "Burada olmanın sebebi ben miyim?"

"Burada olmamı istiyor musun?"

Bu sinir bozucu olmaya başladı. "Bana yalan söyledin." Sadece kısa bir baş sallama ile cevap verdi. "Söyledim."

"Çantalarımı taşıdın," diyorum, kendimden dehşete düşmüş ve biraz da tiksiniş bir şekilde. "Çantalarımı taşımayı seviyorum."

"Yemeğimi sen yaptın."

Omuzlarını silkiyor. "Sana yemek yapmayı seviyorum. Hala seviyorum." "Nişanlıyım."

"Bunun farkındayım." Yine o kıskançlık dolu ses tonu.

"Bunu isteyemezsin."

Kırmızı deri koltuğa yerleşir, kolları şişkin göğsünün üzerinde kavuşturur, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Neyi isteyebilirim ki?"

Bana bunu söyletmeye çalışıyor. Neden? Bu benim itirafım değil ki. Ona tek başına konuşma fırsatı veriyorum, ama o hala ayak sürüyor, belki de benimle dalga geçiyor. Her halükarda, unutabilir.

Artizan mokamı yaklaşıyorum, kalp şeklindeki köpüğün tadını çıkarıyorum. Neredeyse onu bozmak istemiyorum. Ruhumu mutluluk ve cesaretle dans ettiren büyük bir yudumdan sonra masadan kalkıyorum.

Ben uzaklaşmadan bileğimi tutuyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Çanta ve paket servis bardağı almaya. Eğer lafı dolandırmaya devam edersen, gidelim daha iyi. Sen bana karşı dürüst olmaya cesaret edemiyorsan, neden arkadaşlarımla başımı belaya sokayım ki?"

Yüzünde şok ifadesi belirir. "Dürüstlük mü istiyorsun?" Bileğimi bırakır. "Otur. Ye."

RICKY

AURORA Yaban mersinli kekten bir parça koparır ve beni heyecanla izler. Bilerek bıraktığımı hatırladığımda, künyelerimle oynamaya başlarım.

O genç, benden yedi yaş küçük, nazık ve masum. Küçük şeyler - cupcake'ler, yağın kar, üstünde kalpler olan süslü kahveler - gözlerini parlatıyor. Narin tavırları onu daha da genç gösteriyor, özellikle benim katı kırsal yetiştirilme tarzım ve askeri geçmişimle karşılaştırıldığında.

"Ne istediğimi bilmiyorum," diyorum içtenlikle. "Bildiğimi sanıyordum, ama her şey değişti."

Dudaklarını büzerek kaşlarını çatıyor. "O zaman neden Jax'i eleştiriyorsun?"

Sinirden damarlarım kaynıyor. "Mesele bu mu? Senin değerli Jackson'ın mı?"

Tabağını itip ceketini alır ve masadan kalkar. "Ona kızmaya ya da kıskanmaya hakkın yok. Ne istediğini bilmiyorsan

istediğini bilmiyorsan, duygularını kendine saklayabilirsin."

Gitmek için arkasını döner ve ben aptal gibi donakalıyorum. Donakalmamam gerekirdi. Son nefesine kadar onu savunacaktır.

Onu suçlamıyorum, ama beni kafam karışık hale getirdi. Yemin ederim, bana dokundu ve ben mantıklı düşünme yeteneğimi kaybettim. Flört etmekte, çıkmakta, konuşmakta ya da her ne haltsa bunda berbatım ve o diğer kadınlar gibi değil. Oyun oynamıyor ve altın gibi bir kalbi var.

Askerlik yaptım. Hiçbir kadınla bir geceden fazla vakit geçirmedi. Ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Aurora ile birlikte yaşarken ona aşık olduğumu fark ettim — bu bir hoşlanma değil, hayatımı değiştiren bir olaydı. Bundan kaçabileceğim bir şey değildi.

Kapının üzerindeki zil çalar ve beni düşüncelerimden koparır. İki yirmilik atıp dışarı koşarım, ona daha fazla para vermediğim için kendime lanetler yağdırırım.

Birkaç adımda ona yetişiyorum. Ceketinin fermuarı açık. Kapüşonlu sweatshirtinin önünü yumruklayıp onu kafenin yanındaki sokağa çekiyorum. Tökezleyip bana düşüyor, eli karnıma geliyor ve ben onu dengelemek için kolumu beline doluyorum.

Bir çift gibi birbirimize dolanmışız. Onu çenesinden tutup öpmek çok kolay olurdu, ama eminim ki bu beni farelerin istila ettiği bir bodrumda asılıp ölüme terk edilmeye yol açar - ve bu da Jax, Ethan ve ikizler beni dövdükten sonra olur.

Başımı eğiyorum, tatlı vanilya kokusu duyularımı dolduruyor. "Eğer bekarsan, ne istediğimi kesin olarak bilirdim. Eğer nişanlıyla ilgili bir işte olmasaydım, ne istediğimi bilirdim." Bunu yüksek sesle söylemek her şeyi çok daha netleştiriyor. Açık. Çok açık. "Seni istiyorum," diyorum. "Duymak istediğin bu mu? Yapacak bir şey yok, prenses."

Göğsü inip kalkıyor, kalbi güm güm atıyor. "Neden bana söylemedin? Daha önce?"

Boynunu kavradım ve başparmağımı cildinde gezdirerek endişesini yatıştırmaya çalıştım. "Bir fark eder miydi? Eninde sonunda senin için gelecekti, Ethan için de öyle."

Onun tek cevabı titrek bir nefes.

"Yani haklısın. Kızgınım. Seni hak etmediği halde sana sahip olduğu için kızgınım. Bana dokunduğun için kızgınım. Seni kafamdan çıkaramadığım için kızgınım. Gülüşün hayatımın geri kalanını kasvetli hale getirdiği için kızgınım. Seni bu işten daha çok istiyorum, ama sahip olduğum tek şey bu. Hayatım boyunca her şeyi doğru yaptım, kurallara uydum. Sonra, lanet olsun, sen geldin ve tek istediğim, zor kazanılmış tüm kuralları çiğnemek oldu. Hepsi senin için. Sadece sana yakın olmak için."

Kendimi savunmasız ve aptal hissederek geri çekilmeye çalışıyorum, ama o beni bırakmıyor.

Kollarını belime doluyor ve cam gibi gözlerle bana bakıyor. "Özür dilerim. Ne olursa olsun, seninle birlikte olmayı sevdim." Sesi kırılıyor. "Sana ihtiyacım vardı ve sen benim için oradaydın." Zorlukla yutkunuyor. "Sadece bana yakın olmaktan daha fazlasını hak ediyorsun."

Parmaklarımı saçlarına geçirip, başının arkasını okşuyorum. "Ya bu benim için yeterliyse?"

Aklımı kaçırmışım. İnkâr etmeme rağmen, daha fazlasını istediğim açık.

"Ne? Arkadaş olmak mı? Benim korumam olmak mı? Sarılmak mı? El ele tutuşmak mı? Hem de başkasına kıskançlık duyarak? Bunu isteyemezsin. Kimse bunu istemez."

Bunu göğsümdeki aptala söyle. Seks harikadır, ama el ele tutuşmaktan tüm vücudun alev alev yandığını hiç hissettin mi? Bu tamamen akıl almaz bir şey ve o zamandan beri kendimi kaybettim.

"Eskiden sahip olduğumuz şeyi istiyorum. Beni kucaklamayı, benimle konuşmayı, sana bakmama izin vermeni istiyorum." Tanrım, çaresiz gibi konuşuyorum. "Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söyle."

Bana karşı bir ilgisi olmalı. Dokunmama ve sana bakmama izin veriyor. Jackson kadar uzun süredir tanıdığı hokey oyuncularının yanında onu gözlemledim. Onlara bana gösterdiği sevgiyi göstermiyor. Ethan'ın Jackson'ın koçu olduğunu öğrenmeden önce, hamile kaldığı ilk günlerde onun yanındaydım.

"Hayır, öyle demiyorum. Ben..." Dudaklarını ısırıp, onları ele vermek istemiyordu. "Yakın olduğumuzu sanıyordum, ama bana yalan söyledin. Eskiden olduğu gibi dost olmak istiyorum, ama korkarım ki bu sadece benim hayalimdi. Gerçek adını bile bilmiyorum."

"Reece. Adım Reece."

"Reece," der yumuşak bir sesle, kelime havada asılı kalır.

Cildimde buz gibi bir ürperti hissediyorum. Lanet olsun, ismimin onun dudaklarından çıkışı çok hoşuma gidiyor.

"Bunu daha çok seviyorum, ama Viking kadar değil. Sana yakışıyor."

Ben Viking değilim, orduda aksanıma biraz kaybetmiş, düpedüz Carolina'lı bir taşralı çocuğum. Başta Jackson'ın bana taktığı takma adı onun da kullanmasından hoşlanmamıştım, ama...

"Viking ve Prenses. Mükemmel." Sırıtişımı saklayamıyorum.

"Kes şunu. Flört etme." Kar yağmaya devam ediyor ve o ceketini sıkıca kendine sarıyor. "Bizimle ne kadar kalacağını bile bilmiyorsun."

Ceketinin önünü tutup fermuarını çekiyorum. "Hadi. Bu sefer seni gerçekten besleyeyim."

"Yürüyerek gidebilir miyiz?" diye soruyor, reddedemeyeceğim o yalvaran gözlerle.

Bryant Park'a yürüyoruz. Orada Winter Village ve yarı donmuş çeşmeden büyüleniyor. Çeşme su püskürtmeye devam ediyor ve devasa buz sarkıtları oluşturuyor. Park gündüzleri bu kadar güzel değil, bu yüzden onu gece, Noel ışıklarıyla aydınlatıldığında buraya getirmem gerektiğini aklımda tutuyorum.

"Buranın burada olduğunu biliyordum." Heyecanlı bakışları bir şeyden diğerine atlıyor. "O igloların içinde yemek yiyebiliyor musun?"

Geçen yıl zengin bir profesyonel sporcuyla çıkmış ve ülkeyi gezmiş, ama hala o meraklı masumiyetini kaybetmemiş. Her şey ona yeni, heyecan verici ve büyüleyici geliyor.

Görevler ve gizli operasyonlar arasında, insanlığın en kötü yanlarıyla çevriliydim. Onunla olmak, boğulduktan sonra ilk nefes almaya benziyor.

Güneş ışığıyla dolu bir tuğla duvara çarpmış gibi.

"Rezervasyon yaptırmak gerekiyor, ama evet. Rezervasyon yaptırmamı ister misin?" Bana keskin bir bakış attı. "Hepimiz için mi?"

"Evet, prenses, tüm haremim için." Kıkırdarak, koluma vurmaya çalıştığı tokatı kaçırıyorum. "Kaç koltuk lazım? İkizleri de dahil mi ediyoruz?"

"Kapa çeneni." Yüzü kızarır, ama benimle birlikte sırıtarak gülümser. "Haremleri nereden biliyorsun ki?"

"Ters haremleri mi kastediyorsun?"

Bana inanamayan bir ifadeyle bakar, sanki beni tanımamış gibi gözleri büyür. Komiktir.

"Okuma yazma bilmiyorum. Çok boş zamanım vardı. Ordudayken, aklıma kaçırmamak için elime geçen her şeyi okurdum. Güzel bir kaçış yoluydu."

Gözlerini indirir, yüzünde endişeli bir ifade belirir. Beklediğim tepki bu değildi. Belki de ters harem yorumum yüzündendir. Kapüşonuna saklanır ve insanların parka akın etmeye başladığını, bunun onu tedirgin ettiğini fark ederim.

"Oturalım. Bize bir yer bulayım."

Mahremiyet umuduyla bizi iki ağaç arasındaki bir bankın önüne götürdüm. Kar yağışı durmuş, güneş nadiren görülen bir şekilde ortaya çıkmıştı. Kapüşonunu çıkardı ama endişeyle etrafı taradı.

Biraz dikkatimi dağıttı ama ben şüpheli bir şey ya da ona normalden fazla ilgi gösteren biri var mı diye gözümü dört açtım. "Bir şey yok. Ben izliyordum."

Telefonundan saati kontrol etti. "Uzun kalmamalıyız." Ve aramızdaki neşeli dinamik resmen sona erdi.

Ortam gerginleşir. Bizi olası arkadaşlık bölgesinden çıkarıp garip bir alana soktum. En azından benimle tekrar konuşuyor ve yalnız kalacak kadar bana güveniyor.

"Ben görev başına sözleşme yapıyorum," diye patladım, onun önceki sözlerine geri dönerek. "Sen, seninle ne kadar süre kalacağımı bilmediğimi söylemiştin."

"Bu da demek oluyor ki..." Tırnaklarını kurcalıyor ve göz teması kurmaktan kaçınıyor.

Onun tamamen kayıtsız tavrına gülümserim ve o kirpiklerinin arasından bana bakana kadar hiçbir şey söylemem.

"Benim burada olup olmayacağımı mı soruyorsun, prenses? Gidersem beni özleyecek misin?" "Belki de gitmeni istiyorum." Omzuma itti. "Ben ciddiym Ciddiyim. Bundan sonra ne olacak?"

"Hiçbir şey değişmez. Ben senin korumanım. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

Parmağındaki yüzüğü çeviriyor. Jackson'ı mı düşünüyor? Davayı mı? Bana oyun oynuyor olabilir, ama sanmıyorum.

Dürtüsel davranarak elini tutuyorum. "Kimseye... hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim." *Jax'e bile.*

"Peki sonra?"

Onun tahmini de diğerleri kadar iyi. Kyle'ı izleyen bütün bir gözetleme ekibi var. Bir şey uydurup onu tutuklayabilirler. Senato'ya aday olabileceğine dair söylentiler var; hepimiz Kyle'ın ya da Jackson'ın bir sonraki hamlesini bekliyoruz.

"Bana ne istediğini söyle. Senin ideal geleceğin nedir?"

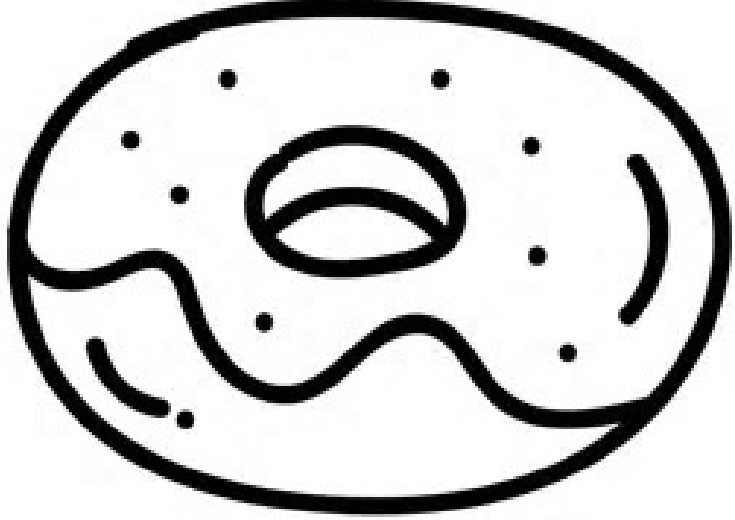
Başını omzuma yasladığında hoş bir şok yaşıyorum. "Takımla seyahat etmemiz sorun değil, ama büyükannemin yakınında yerleşmek istiyorum. Onu özlüyorum. Kalıcı bir yer istiyorum, anlıyor musun? Bir ev."

Onun hüznü sözleri, onun hayallerinin bir parçası olduğumu düşünmeme neden oldu. "Seni çok iyi anlıyorum."

"Ethan'ın koçluğu var ve Jax aksini söylese de, onun da hokeyi var. Bu onun için iyi bir şey ve o yetenekli. Birbirlerine sahipler, birbirlerine yakınlar. Ben de *kendime ait* bir yer bulmak istiyorum. Kendime *ait bir şeyim* olsun istiyorum."

"Hey, bana bak." Bakışları benimkilerle buluştu, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzaklıktaydı. "Onların yeteneklerinin seninkini gölgelemesine izin verme. Yaptığın her şeyde inanılmaz yeteneklisin. Gülümsemende, gözlerinde, kalbinde... Herkesi büyülüyorsun. Sen bizim evimizsin, bu kesin."

Burnunu öpüyorum ve dudaklarım daha aşağı kaymadan önce yüzümü çeviriyorum.

JACKSON

UYANDIĞIMDA SİNİRLİYİM.

Gece geç saatlerdeki bağ kurma seansımızdan sonra, ne Ethan ne de ben uykuya dalamadık ve uykusuz kaldığımızda, sonunda uykuya daldığımızda horlamaya başlıyor. Piç kurusu beni sabaha kadar uyutmadı.

Yanımda soğukluk hissediyorum. Kızımız yatakta değil. Banyoda onu arıyorum —hiçbir şey yok.

Oturup telefonuma uzanıyorum. "Orospu çocuğu," diye küfrediyorum. Şimdi neden bıçaklamak istediğimi anlıyorum.

Aurora Viking'le dışarıda.

"Kalk, pislik." Kolumu sallayıp Ethan'ın omzuna yumruk attım. "Bebeğinin yeni bir üvey babası olmasını istemiyorsan tabii."

Göz kapaklarını aralayıp odayı tarar. "Ne diye sızlanıyorsun lan?"

Yatağın ayak ucuna yaklaşıyorum. "Kızın kırk sekiz dakika önce Ricky ile kahvaltıya çıktı ve henüz dönmedi. Yemin ederim, eğer ona bir şey yaparsa, tüm dövmelelerini söküp bir süveter dikerim ve onun cenazesinde giyerim."

Ethan başını yastığa bırakır ve burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Bu saçmalık için çok erken."

Koçun üç gün daha uykuya ihtiyacı var. Yönetmesi gereken bir takımı var, ama Aurora'ya aşık oldu ve beni de bonus olarak aldı, zavallı adam. Onun için üzüldüyorum.

Çantamda kalan temiz kıyafetleri giyiyorum. Daha fazla kıyafet almam lazım; o ürkütücü bodrumda çamaşır yıkamayayı reddediyorum.

Ethan, kot pantolonunu giyip, kafasına bir kapüşonlu sweatshirt geçirir, topallayarak spor ayakkabılarını giyer ve odadan çıkmak için aceleyle peşimden gelir.

Ben botlarımı giyip asansör düğmesine en az on kez basıyorum.

"Bu onu daha hızlı hareket ettirmez." Parmaklarını koyu renkli, dalgalı saçlarının arasından geçirir. "Mani mi oldun? Neyin var senin?"

Öyle miyim? Düşüncelerim *nispeten* normal — benim için — ılık hızında koşuşturmuyor, sadece... çekici bir kaos içinde. Sesler duymuyorum ya da paranoyak değilim.

Bu bizim yeni dinamik ve dün geceki tartışmamız.

Huzursuzum, beynim *çalışıyor*.

Spor salonuna ya da buz pistine gitmem lazım. Ya da birini öldürmem.

"Hayır, manik değilim. İlgin için teşekkürler," diyorum, ses tonum alaycı. "Gittiği için kızgın değil misin?"

Omuz silkiyor. "Ben hallederim. Bizi uyandırmalı ya da ikizleri almalıydı, ama muhtemelen Ricky ile yalnız konuşmak istedi."

Asansör sonunda gelir ve ikimiz de içine gireriz.

En alt katın düğmesine basarım. "Bu beni hiç rahatlatmıyor."

"Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Her şeyi kendi başına halletmeye çalışır, özellikle de senin için." Kapılar açılır açılmaz kaldırıma çıkıyorum. Binalar ve insanlar bulanık bir görüntüden ibaret. Telefonumu birkaç kez kontrol ediyorum —
konumunda

Bryant Park'ta görünüyor ve oraya varmamız uzun sürmüyor.

Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken, yanlışlıkla bir adama omuz atıyorum ve onu neredeyse çeşmeye düşürüyorum. Bana öfkeyle bakıyor ve onu suçlayamıyorum bile.

"Kahretsin. Üzgünüm dostum."

Ethan sessizce gülerken kolunu omuzlarıma doladı. "Sakin ol, takipçi. Adam onu kaçırmıyor ki..."

Ayaklarımız aniden durur ve zihnim önümdeki manzarayı tam olarak anlamadan önce kırmızı bir şey görürüm.

Aurora ve Ricky. *Sarılmak*. Kafası onun omzunda, kolu onun etrafında onu

sarı Onu öldüreceğim.

yor. Yumruklarım sıkışıyor ve vücudum öfkeyle titriyor. Öne atılıyorum. En azından deniyorum.

Bir kolum boğazımı sıkıştırıyor ve nefesimi kesiyor.

"Öfkeyle oraya gidemezsin. Nefes al. Aurora'yı korkutursun

Aurora'yı çok korkutursun ve bu olay medyaya yansır."

Onu itmeye çalışıyorum ama Ethan çok sert bir herif. Kolu boğazımı sıkıca kavıyor, vücudu sırtıma karşı sağlam bir duvar gibi.

"Onu kaybetmeyeceğiz." Kollarını gevşetir ama beni tutmaya devam eder. "Konuşuyorlar ve eminim ki konu sensin, ama o bizi asla terk etmez."

Gerçekliğe döndüğümde, Aurora Ricky'den ayrılıyor ve kulaklarımda çınlayan kalp atışları sakinleşiyor.

Ethan diğer kolunu da bana dolayarak sarılır. "Sinirlendiğinde şiddet kullanamazsın. O enerjiyi buz için sakla. İhtiyacın olacak. *Ne ona ne de* sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Başımı sallayıp yavaşça ve derin bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha. Şakacı bir şekilde dirseklerimle kaburgalarına vurup ondan uzaklaşıyorum. Bebek arabalı bir grup annenin yanından geçip onların oturduğu bankın yanına doğru ilerliyoruz.

Ricky eğilip Aurora'nın burnunu öper. Açıkçası, onun ona dokunmasını yeterince gördüm.

"Ne kadar sevimli ve lanet olasıca rahatlatıcı, değil mi?"

Aurora'nın bakışları benimkilere çevrilir ve Ethan ile bana bakarken yüzü kızarır ve "*oh lanet olsun*" ifadesi belirir.

"Sana ne demiştim?" Ricky ona diyor. "Seni takip ediyor." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Konumunu benimle paylaşıyor, Einstein."

Telefonu titrer. Ceketinin cebinden çıkarır ve somurtur. "Bu penis ölçme yarışmasını bir süreliğine bırakmalıyız. Charlie arıyor ve o asla aramaz." Telefonu kulağına koyar ve uzaklaşır.

Ethan çenesini kaldırır. "Buraya gel, velet."

Kız başını eğip, azar işitecek bir çocuk gibi ağır adımlarla yürür. Kollarını Ethan'ın beline dolayarak ona bakar.

Ethan elini kızın ensesine koyar. "Seninle sonra konuşacağız. Dinlenmen gerekiyor."

"Ne zaman? Sizin birinizle ya da ikinizle de sevişmediğim zaman mı?"

Ben burun kıvrırım, o da bana sert bir bakış atar.

"Aynen öyle." Onun küstahlığına kurnaz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Dinlenmek için mükemmel bir neden. Şimdi, bir dahaki sefere kaçtığında, Ricky ile bile olsa..."

"Adı Reece... Ricky değil."

"Reece ile bile, seni dizimin üstüne yatırırım."

"Sözler, sözler," der, sonra o yaramaz gözleri bana döner. "Bugün çok seksi görünüyorsun."

Kafamı sallarım. "Bana yağ çekme."

"Yalakalık yapmıyorum! Ters takılmış şapkan ve bağlanmamış botların yüzünden." Bana yaramaz bir gülümseme atmaya cesaret ediyor. "Her seferinde beni etkiliyor."

Göğsüm şişer ve hain dudaklarımın köşeleri kıvrılır. "Kapa çeneni." Ethan kaşlarını çatır. "Peki ya ben? Neden ben hiç seksi değilim?"

Omuzlarını silkiyor. "Sen de çekicisin. Beni etkileyen ciddi sesin. Hırçın ve sert konuşuyorsun; bu da beni uslu durmaya itiyor."

"Seni uslu durmaya zorlarım, tamam mı... elimi kışına koyarak."

Ricky, ya da *Reece*, çenesini sıkıp bana bakarak yaklaşır. "Eve gitmeliyiz."

"Neden? Ne oldu?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Baban öldü."

YAZAR HAKKINDA

Jessica Lyn, hokeyi, dağları ve karı seven bir karanlık romantizm yazarıdır. Ailesi ve sayısız evcil hayvanıyla Oregon Sahili'nde yaşamaktadır.

Başlangıçta Kindle Vella serilerinde liste başı olan hikayeleri, psikiyatri triyajında on yıllık kariyerinden etkilenmiştir.

Yazmanın dışında okumayı, seyahat etmeyi, suç belgesellerini ve sert çay içmeyi sever.

JESSICA İLE BAĞLANIN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

